

Gấu Dã Man Trong Lòng Giảo Hồ

Contents

Gấu Dã Man Trong Lòng Giảo Hồ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	34
7. Chương 7	47
8. Chương 8	55
9. Chương 9	60
10. Chương 10 The End	65

Gấu Dã Man Trong Lòng Giảo Hồ

Giới thiệu

Nam nhân vật chính: Hạ Ngự Đường Nữ nhân vật chính: Nguyên Tiêu (Ghi chú: để mọi người hiểu n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gau-da-man-trong-long-giao-ho>

1. Chương 1

“Tiểu hầu, đem lục hương cần xuất tổng xuất đi” (Tổng xuất = đi ra)

Một thân nam trang, thanh âm vẫn còn non nớt trong trẻo nghe như một cô nương, đối với bên ngoài kêu to
Mây thanh mi tú, cả người mang theo một cỗ anh khí, cánh môi hồng nhuận thoáng dày và rộng, lại mang
theo một tia dụ ý, khiến ọi người không khỏi muốn âu yếm

Nhưng mà lại nghĩ tới nàng chính là Nguyên Tiêu cô nương của Vân Hương khách sạn, ở trong Hỉ Hoan thành tuyệt đối không có bất kỳ loại nam nhân nào dám đối với nàng trêu chọc

Tuy rằng, hiện tại nàng chính là một mảnh mai công nương, nhưng nàng lại có sức mạnh phi thường

Một tay cầm lấy chảo to, một tay cầm đại xẻng, không cần dùng hết sức, bộ dáng thoải mái tự nhiên, làm cho nam nhân cũng cảm thấy không bằng

Nàng có thói quen mặc nam trang, mái tóc dài luôn được buộc kỹ và bao trong bố khăn, một thân vải thô, nếu không nói rõ, người ta còn tưởng rằng là cái tiểu tử

Bộ dạng không hề giống với tiểu thư con nhà khuê các, ngay cả tính tình cùng khí lực cũng không giống người bình thường làm cho người ta không dám chống đỡ, bởi vậy tuy rằng mười chín tuổi, còn là không dám nhắc tới thành thân với nàng

Cũng không có ai muốn kết hôn với cạp mẹ!

Đối với Nguyên Tiêu là không sao cả! Nàng đối với việc lập gia đình không có gì hứng thú gì, cho dù là cả đời gả không ra đi, cả đời canh giữ ở Vân Hương trong khách sạn, nàng cũng rất sẵn lòng

Mục tiêu cả đời của nàng chỉ có một, đó chính là đả bại Long Đằng tử lâu đối diện, chính xác mà nói, là đả bại Hạ Ngự Đường

Cừu nàng cùng hắn kết năm tám tuổi, nàng vẫn nhớ rõ! (Cừu = thù)

Tuy rằng sau này mới biết, hành động khi đó của nàng có bao nhiêu kinh thế hãi tục, cũng khó trách a cha đánh nàng, ngay cả khi hồi tưởng lại, nàng cũng cảm thấy thật mất mặt.

Nhưng này không phải trọng điểm. Trọng điểm là, sau khi hôn nhau, nàng cùng Hạ Ngự Đường liền kết thành thù!

Cả hai người cũng đều không xem đối phương vừa mắt, dù có chết cũng muốn đầu tới đối phương suy sụp mới thôi

Cho nên, năm năm trước a cha đem vị trí đầu bếp giao cho nàng, cũng là đem sự sống chết của Vân Hương khách sạn giao cho nàng quản lý, mỗi ngày nàng đều nghiên cứu các loại tử thực, cố gắng khai phá mỹ vị thực tiễn, muốn hấp dẫn thực khách đến

Mỗi ngày nàng đều cố gắng, nấu món ngon hơn danh trù của Long Đằng tử lâu, mà sự thật chứng minh, nàng thành công!

Vân Hương khách sạn mỗi ngày đều đông khách, làm cho nàng mỗi ngày đều bận bù đầu bù cổ, làm việc trong bếp

Nhưng mà việc làm ăn của Long Đằng tử lâu vẫn tốt lắm, tuyệt không bại bởi Vân Hương khách sạn.

Chính là điểm ấy làm cho Nguyên Tiêu càng hận, như thế nào mà không lấy hết khách nhân của hắn?

Mím chặt môi cánh hoa, Nguyên Tiêu rất nhanh bỏ tỏi vào chảo, phi cho thơm, rồi thêm hạt tiêu, bỏ thịt gà đã được nêm gia vị sẵn, dùng đại hỏa, tung chảo, thuần thực dùng cái xẻng xào, lại đổ vào một hương liệu khác, một bên suy tư, tay vẫn không quên động tác, thành thực mà xào.

“Lão, lão bản.....” một gã tiểu nhị bộ dạng giống một thiếu niên, thở hồng hộc chạy tiến vào phòng, khẩn trương kêu nàng

“Làm sao?” Nguyên Tiêu tức giận lên tiếng trả lời, đem thịt gà đã xào tốt vớt lên đĩa “Tốt lắm, đem tới hương thịt gà đoàn.....”

“Lão bản, có người đến làm loạn, muốn ăn quyết.....” thiếu niên thở dồn dập đánh gãy lời nói của Nguyên Tiêu.

Nguyên Tiêu ngừng động tác, đôi ngươi nheo lại. “Ăn quyết?”

Kì thật ở trong thành còn không có người nào dám ở Vân Hương khách sạn làm như vậy

Người trong thành đều biết, Nguyên Tiêu không chỉ trù ghê hảo, quyền đầu càng cứng rắn, tuyệt không dám ở Vân Hương trong khách sạn làm loạn, lại càng không ăn quýt!

“Đúng, họ chính là những người nơi khác đến” thiển viên chạy nhanh gạt đầu, tuy rằng khẩn trương, nhưng lại cũng thực hưng phấn.

Lão bản nhà hắn, là một nữ trung anh hào, tuy hắn làm một tiểu hầu, nhưng đối với nàng sùng bái không ít, xem ra lần này bọn người không có mất kia chết chắc rồi!

“Tốt lắm.” Nguyên Tiêu nhướn môi cười lạnh, đem đĩa thịt gà đưa cho tiểu hầu ở kế bên “Đem ra cho khách nhân” Nói xong, cũng bước nhanh ra khỏi trù phòng.

Vừa ra trù phòng, chỉ thấy mấy tên côn đồ đối với chưởng quầy lão Lí gào thét: “Cái gì? Bảo chúng ta trả tiền? Lão nhân, người thật không có mắt, có biết lão đại nhà chúng ta là ai không?”

Nguyên Tiêu nheo ngươi lại, hướng mắt liếc nhìn bọn lưu manh du côn một cái, liền bẻ tay, các đốt xương tay bị đạo lực nhồi nhét, vang ra thanh âm thuần thúy “Răng rắc”

Mặc dù có du côn đến làm loạn, nhưng người trong khách điểm vẫn an tọa như cũ, hoàn toàn không có ai khinh hoảng đào tẩu; Thậm chí, đối với việc thấy Nguyên Tiêu muốn xuất thủ, thì mọi người càng hưng phấn, dán mắt đến người Nguyên Tiêu

“Các vị nhân huynh, thật xấu hổ, nếu có gì không vừa ý thỉnh tự chịu, cũng thỉnh không cần phải ăn quýt” Nguyên Tiêu nhếch môi cười, ôn tồn nói

“Thúi lắm, các người cho lưu lão đại ta đây ăn cái gì, mà cái xú tiểu tử ngươi dám can đảm nói chúng ta ăn quýt, muốn chết!” một gã cuộn cuộn hướng lên ói ra khẩu đàm, nắm tay muốn đánh Nguyên Tiêu.

Nguyên Tiêu ngẩng liếc người trước mặt, cánh môi nhướn lên, liền tặng đối phương một quyền, tặng hết quyền này, nàng hung tợn đá cho đối phương một cước

“Cho các người mặt không biết xấu hổ, dám đến ăn quýt tiệm của cô nãi nãi, ta xem các người muốn chết!” hừ lạnh, Nguyên Tiêu khinh thường dẫm lên tay tên du côn bị nàng đánh ngã trên mặt đất, lần nữa dùng sức mạnh hung hăng chuyển qua, nhất thời thanh âm như khóc thét từ trong miệng tên du côn phát ra.

“Nguyên lai là cái thối đàn bà, lên!” du côn còn lại thấy huynh đệ của chính mình bị đánh, nhanh chóng xông lên phía trước, vây quanh Nguyên Tiêu

Nguyên Tiêu khinh thị liếc mắt nhìn bọn họ một cái, rất nhanh đối với bọn họ xuất thủ, đá một cái, khuỷu tay theo đó mà xuất ra, thượng thêm mấy quyền nữa, dễ dàng cùng bọn họ đánh nhau.

Mà khách nhân khác ngồi tại một bên, vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Vào thời điểm hỗn loạn, một chiếc xe ngựa vừa vận đi tới trước cửa Long Đằng tửu lâu tiền, một thân ảnh thon dài bước xuống xe ngựa.

Hắn mặc y phục gấm vóc màu xanh, tóc dài được thắt bằng bạch ngọc, khuôn mặt đã khôi ngô nay lại càng tuấn mỹ thói quen nhếch lên một chút cười nhạt, trên tay là một thanh bạch ngọc chiết phiến.

Kia bộ dáng tuấn nhã, tuyệt không giống thương nhàn giàu có, giống cái thư sinh tuấn tú, vừa xuất hiện liền sắc sở lộ mất dẫn tới ánh mắt của mọi người

Mà con người đen hẹp dài, đương nhiên nhìn sang Vân Hương khách sạn đang náo nhiệt, lãnh đạm liếc mắt một cái thu hồi tầm mắt, xoay người tao nhã, tỏ ra hữu lễ, nắm lấy tay của hồng y cô nương giúp nàng xuống ngựa.

Nguyên Tiêu trừng mắt, đối với nam nhân có ánh mắt lãnh đạm cảm thấy không vui, tuy rằng hắn chỉ thần nhiên liếc mắt ngắm một cái, nhưng ánh mắt của hai người bọn vẫn là chống lại nhau

Mà nàng cũng không bỏ sót nam nhân trong mắt cười nhạo, kia khinh mạn cười nhạo, làm cho nàng cả người lửa giận bốc lên.

“A! Lão bản.....” Đột nhiên, tiểu hầu khẩn trương kêu to

Du côn lão đại bị đả bại, không phục, cưỡi ra dài, hung tợn hướng tới Nguyên Tiêu mà đánh “Xú bà nương, đi chết đi.....”

Màn này xảy ra, làm ọi người đều kinh hô, cũng khiến cho người ở đối diện chú ý tới

Nguyên Tiêu nhanh chóng ra quyền, “Phanh!” một tiếng, nắm tay đem ghế dựa dài đánh vỡ một mảng, chính giữa mặt du côn

“Tiểu hầu, vợ vết tiền trên người bọn họ, rồi đem người ra bên ngoài cho ta” Chậm rãi thu hồi quyền đầu, Nguyên Tiêu lạnh giọng nói xong, mắt đẹp vẫn đang trừng mắt với nam nhân đối diện.

“Trời ơi! Thật đáng sợ, như thế nào đã man như vậy.....” Y phục màu hồng cô nương nhu nhược vỗ về ngực, nũng nịu trong ngực nam nhân

Hạ Ngự Đường cười cười, con người đen không dấu vết ngấm Nguyên Tiêu liếc mắt một cái, ngữ khí ôn nhã, lại mang theo một tia khiêu khích. “Trần tiểu thư có điều không biết, Nguyên Tiêu cô nương ở trong thành, cạy mạnh nổi tiếng, cũng khó trách sẽ làm người sợ”

“Nguyên lai nàng chính là Nguyên Tiêu nha.....” Y phục màu hồng nữ tử không phân cao thấp liếc mắt ngấm Nguyên Tiêu một cái, trong mắt mang theo một chút khinh trào. “Nghe nói, Hạ công tử trước đây bị nàng cưỡng hôn qua?”

Hạ Ngự Đường khiêu lên mày nhỏ, tuấn nhan có kinh ngạc. “Không nghĩ tới chuyện lâu như vậy, Trần tiểu thư cũng nghe quá, à! Chuyện này đối ta thật sự là cái thương tổn.”

Nói xong, hất ra vẻ chán nản liềm mâu, bạc môi lại ảm đạm gợn lên

Đối diện với bạo hỏa nữ nhân như chú hổ kia, hắt lạnh hắt không được bao lâu đi?

Quả nhiên, vẫn đứng ở tại chỗ, Nguyên Tiêu đã nghe không nổi nữa, hai tay chống nạnh ở thất lưng, rống giận: “Hạ Ngự Đường, ngươi nói đủ chưa?”

Vương bát dẫn! Nàng không hé răng, coi như nàng dễ khi dễ a?

Bị chỉ tên nói họ, Hạ Ngự Đường nâng con người đen lên, tiêu sái phe phẩy chiết phiến, tuấn nhan giờ lên một chút cười “Nguyên Tiêu, ta đương nhiên cũng không muốn nói, nhưng là năm đó bị người chà đạp thảm như vậy, ấn tượng của ta thật sự khắc quá sâu, tưởng quên cũng quên không được.”

“Thúi tiểu tử! Ai chà đạp người a?” Nguyên Tiêu thở phì phì xông lên trước, thân thủ thô bạo đẩy ra nữ nhân tựa chim sẻ dựa vào lồng ngực của hắn đi ra

Nhìn đến liền chướng mắt!

Nàng thân thủ thô lỗ bắt lấy áo của hắn, hung tợn cảnh cáo: “Nói cho người nghe, chuyện năm đó, tốt nhất người không nên nhắc lại.”

Cái chuyện cũ mất mặt tới cực điểm, nàng ước gì quên sạch sẽ!

Vừa thấy đến hắn, nàng đã nghĩ đứng lên, hơn nữa người ở bốn phía còn thường xuyên cố ý vô tình lấy lời này đề tán gẫu

Mà hắn, đối với việc này liền làm ra bộ dạng đáng thương, càng khiến cho người bên ngoài đồng tình, mà nàng Nguyên Tiêu vĩnh viễn là cái người xấu

Đồ hồ ly dối trá, chỉ biết dùng này khuôn mặt tuấn mỹ hời hợt gạt người

“Nguyên Tiêu, người nói ra việc này không phải tanha!” Hạ Ngự Đường vẻ mặt vô tội, cho tới nay người nhắc lại chuyện cũ không phải hắn, mà là người bên cạnh, hắn chính là phụ họa vài câu mà thôi

“Người!” Nguyên Tiêu tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, quyền đầu cũng đang ngứa, hận không thể đâm một cú khuôn mặt anh tuấn của hắn

Lửa giận làm cho nàng nắm chặt lấy vạt áo của hắn, mà Hạ Ngự Đường cũng rất phối hợp theo đó mà hạ người xuống.

Mặt hai hai người dựa vào có điểm gần.....

“Nữ nhân này, lại muốn đổi Hạ công tử làm cái gì?” Trần tiểu thư bị đẩy ra liền mất hứng mà nói, gặp hai người mặt dựa vào gần như vậy, gấp đến độ bính ra một câu. “Người có phải hay không lại muốn cưỡng hôn Hạ công tử?”

“Cái gì?” Nguyên Tiêu sững sốt, “Ai mà.....”

Lời còn chưa dứt, nàng mới phát hiện mặt hai người dựa vào có điểm gần, mà tay nàng cầm lấy vạt áo của hắn, theo tình tình bấy giờ, cứ như là nàng vừa muốn cưỡng hôn hắn.

“Nguyên Tiêu, ngươi muốn ôn lại hình ảnh trước đây sao?” Hạ Ngự Đường thanh âm rất nhẹ, khinh đến chỉ có bọn họ hai người nghe được đến

“A?” Nguyên Tiêu lại là ngẩn ra, ngẩng đến ánh mắt giả hoạt của hắn, lại cảm thấy cả kinh, muốn buông tay rời xa hắn.

Nhưng không còn kịp rồi! Ngay sau khi tại nàng lui, hắn dùng mũi chân đá chân của nàng, làm cho chân nàng đứng không vững, tay vô thức, bắt lấy vạt áo của chồng đỡ, mà hắn cũng thuận thế cúi đầu (Anh này thật biết lợi dụng)

Nàng vừa vặn nâng mặt lên, môi hai người vừa vặn dán vào nhau!

Đồng dạng hình ảnh, đồng dạng địa điểm, đồng dạng đám đông vây quanh, ôn lại hình ảnh Nguyên Tiêu lúc tám tuổi.....

“A..... Hạ Ngự Đường! Người này hỗn trưởng, vương bát đản.....”

Tiếng giận dữ gầm lên, vang tận mây xanh, Nguyên Tiêu dậm chân tại chỗ, thở phì phì đi qua đi lại, vừa đi vừa tức giận mắng, lửa giận trong lòng theo đó mà tràn đầy.

Cái kia vương bát đản dám tính kế nàng, hại nàng ở trong thành lại thêm một lần mất mặt!

Nguyên gia cô nương cưỡng hôn Hạ gia thiếu gia lại diễn ra một lần, ở trong thành lại truyền miệng nhau, còn nàng mất hết mặt mũi

Khi hai người dán môi vào nhau, nàng tinh tường nhìn ra trong ánh mắt hắn lộ ra ý cười, tức giận đến nàng đưa hắn một quyền, nổi giận dùng dùng hồi khách sạn

Không nghĩ tới ngay cả người trong khách điểm cũng dùng ánh mắt ái muội nhìn nàng, nói nàng ái mộ Hạ Ngự Đường thật lâu, mới có thể dùng kế trước đây, cùng cử chỉ, lại lần nữa cưỡng hôn hắn.

Thối! Nàng là bị hắn chơi xấu!

Nhưng là căn bản không có người nghe nàng nói chuyện, mỗi người đều nhận định là nàng cưỡng hôn hắn, hại nàng hết đường chối cãi, chỉ có thể chấp nhận

Mười một năm qua, luôn như vậy, nàng hoàn toàn bị Hạ Ngự Đường vui đùa mà ngoạn, con hồ ly kia, chỉ biết dùng khuôn mặt kia gạt người, giả bộ vô tội lại bộ dáng thiện lương

Mà nàng, thô lỗ lại dã man, cho nên đương nhiên, kẻ luôn bị mọi người coi là sai, liền là nàng!

Không có người biết đến diện mục thật sự của Hạ Ngự Đường, chỉ có nàng biết được, nhưng là nói ra cũng không có người tin tưởng, bởi vì nàng đối Hạ Ngự Đường chán ghét đến độ, mỗi người đều nhìn ra được.

Đáng giận!

“Hoa Hỉ Nhi, ngươi làm sao có thể có được một vương bát đản ca?” Vỗ cái bàn, Nguyên Tiêu giận đỏ mặt, đối với Hoa Hỉ Nhi đang uống trà, rống to

Hoa Hỉ Nhi chậm rãi uống một ngụm trà, mà lỗ tai vẫn nhận hết tiếng rống to mà giận dữ, làm cho nàng chịu không nổi ngoáy ngoáy lỗ tai đáng thương của mình

“Nguyên Tiêu, sự tình đều đã xảy ra, ngươi tức giận như thế nào cũng vô dụng đi?” Hoa Hỉ Nhi nhẹ nhàng nhún mày, khoan khoái nói

Nguyên Tiêu cường hôn đại ca nhà nàng là chuyện náo nhiệt ở trong thành được truyền tới nhiều ngày, xem ra muốn cho lời đồn đãi biến mất còn khó hơn lên trời!

“Người bảo ta có thể không tức giận sao? Ai muốn cường hôn con hồ ly kia, rõ ràng hấn đá ta chân, ta đứng không vững nên mới có thể.....”

Nguyên Tiêu không ngừng giải thích, mình nàng tràn đầy uỷ khuất bất mãn, cũng không có người tin tưởng nàng, cũng không có người muốn nghe nàng nói, trừ bỏ Hoa Hỉ Nhi.

Bất đắc dĩ là, nàng cũng chỉ có thể tìm Hoa Hỉ Nhi rút bầu tâm sự, tuy rằng cùng Hạ Ngự Đường không hợp, bất quá nàng lại cùng Hoa Hỉ Nhi rất quen.

“Người nói cho ta nghe cũng vô dụng, sự tình đều đã tạo thành.” Hoa Hỉ Nhi đồng tình ngắm Nguyên Tiêu liếc mắt một cái, Nguyên Tiêu cùng nàng đại ca đấu hơn mười một năm, có thể nói là lũ thắng lũ bại.

Ai! Nha đầu ngốc nghếch mắt hổ, như thế nào có thể đấu lại đại ca lão hồ ly? Đương nhiên là bị thiệt thòi

“Đáng giận, ta thật sự là xui quẩy tám đời mới có thể quen biết Hạ Ngự Đường.” Nguyên Tiêu thở phào cầm lấy chén trà, uống xong mồm to mà nói

“Ai kêu người không có việc gì đứng trước mặt đại ca ta? Người sao không cách xa hấn một chút!” Hoa Hỉ Nhi dùng ánh mắt ngạo nghễ, liếc Nguyên Tiêu liếc một cái.

Lại nói tiếp, Nguyên Tiêu cũng rất quái lạ, rõ ràng chán ghét đại ca nàng, cố tình vừa thấy đến đại ca liền xông lên trước, nhất định phải đấu một trận, hơn nữa biết rõ lần nào đấu đều thua, mà lại không từ bỏ ý định.

“Ta cũng tưởng cách hấn rất xa nha!” Nguyên Tiêu tức giận nói: “Làm ơn, người đã cho ta thích cùng hấn đấu sao?”

Nguyên Tiêu –nàng mới nhàn rồi như vậy mà đi kiếm hấn sinh sự!

Chính là mỗi lần vừa thấy Hạ Ngự Đường đến, tâm tình của nàng sẽ không tốt, con người đen đúa cột của hấn nhìn tới nàng, của nàng cơn tức liền bay lên, không biết như thế nào, chính là không chế không được chính mình, sau đó sẽ vọt tới trước mặt hấn, lửa giận bùng hực cùng hấn đấu sống đấu chết!

Cho nên, người trong thành nhân đều cảm thấy là nàng tự tìm phiền toái

“Có thể nói đời trước các người đã là oan gia, đời này mới có thể đấu thành như vậy” đôi mâu đảo liên, Hoa Hỉ Nhi khẽ nhếch môi cười

Nguyên Tiêu lập tức run run cả người, tức giận đối với Hoa Hỉ Nhi mà trừng mắt “Làm ơn! Cùng con hồ ly kia là oan gia, ta mới không hay ho như vậy.”

Oan gia? Phi! Nàng mới không cùng Hạ Ngự Đường thân như vậy

“Không được, thù này không báo, ta nuốt không trôi cục tức này” Nắm quyền, Nguyên Tiêu càng nhớ càng phát hỏa, mỗi một lần đều bị Hạ Ngự Đường vui đùa ngoạn, làm cho nàng cực kỳ không cam lòng.

“Người muốn báo thù?” Nhìn Nguyên Tiêu, Hoa Hỉ Nhi muốn cho nàng đánh mất ý niệm trong đầu.

“Nguyên Tiêu, người là đấu không lại đại ca của ta.”

Hơn nữa, chỉ sợ con gấu nàng sẽ bị hồ ly đại nuốt vào bụng, ăn cả xương cốt cũng không thừa

“Ta không tin ta vĩnh viễn đấu không lại hấn.” Nguyên Tiêu hừ lạnh, không chịu thua nâng lên cằm. “Hỉ Nhi, giúp ta nghĩ biện pháp, như thế nào mới có thể thắng Hạ Ngự Đường?”

“Này.....” Hoa Hỉ Nhi suy nghĩ nói “Ta nhớ rõ gần đây đại ca cùng Trần gia bàn bạc việc làm ăn về hương liệu, cho nên mới cùng Trần gia tiểu thư như hình với bóng”

Trần gia tiểu thư? Nguyên Tiêu sững sốt một chút, nghĩ đến cái y phục màu hồng cô nương kia

“Người là nói, đại ca nhà người, có thể thượng thú Trần tiểu thư?”

Nghĩ đến cái Trần tiểu thư ôn nhu nhược nhược, bộ dáng lúc nàng rúc vào trong ngực Hạ Ngự Đường, mà Hạ Ngự Đường cũng không đẩy nàng ra, hai người thoát nhìn thực vô cùng thân thiết.

Bộ dáng thân mật kia, làm cho nàng cảm thấy cô nương kia thực chướng mắt, cảm thấy thật chán ghét.

Cảm giác kỳ quái làm cho Nguyên Tiêu sửng sốt, nhu nhược, cảm thấy tâm tình có chút là lạ..... Mặc danh kỳ diệu (.....Không giải thích được)

Bĩu môi, không để ý tới loại cảm giác kỳ dị này, hiện tại có thể trả thù Hạ Ngự Đường mới là trọng điểm

“Ân!” Hoa Hỉ Nhi gật đầu. “Là rất có khả năng này”

“Tốt lắm.” Nguyên Tiêu gật đầu, cánh môi giơ lên.

“Nguyên Tiêu, ngươi muốn làm sao?” Hoa Hỉ Nhi nhíu mày.

“Hừ! Ta muốn phá hư, làm cho hắn không đến thú Trần tiểu thư, cũng không bàn được việc làm ăn!” Nguyên Tiêu nắm tay thề

Lần này, nàng tuyệt đối muốn đấu thắng!

2. Chương 2

Chương 2

Nếu muốn cùng thối hồ ly Hạ Ngự Đường kia đấu, việc đầu tiên cần làm, phải điều tra rõ chi tiết sở hữu của đối phương

Trải qua điều tra cùng thám thính, Nguyên Tiêu mới biết, Trần gia chuyên môn làm nguyên liệu thực phẩm, nguyên liệu nấu ăn, nếu trải qua hương liệu gia vị, hương vị đồ ăn càng có thể bị dẫn phát đi ra, khiến cho thức ăn càng ngon miệng.

Mà Trần gia tiểu thư, khuê danh là Trần Tích Hương, làm mỹ nhân nổi tiếng tại Lâm thành, nghe nói cảm kỳ thi họa không chỗ nào không thông, còn chưa cập kê, rất nhiều người tới cầu thân trước cửa Trần gia.

Bất quá Trần Tích Hương mắt cao, Trần gia cũng muốn chọn con rể tốt, mới không đem nữ nhi gả ra, lần này, bọn họ để mắt tới Hạ Ngự Đường.

Nghe mọi người trong thành đồn, mấy ngày nay Hạ Ngự Đường cùng Trần Tích Hương liên tiếp hồ động, xem ra việc hôn nhân đối với hai nhà Hạ Trần hẳn là không xa.

Đây là kết quả hỏi thăm mấy ngày nay do Nguyên Tiêu thám thính được, tình huống đối nàng thực bất lợi, bọn họ đều rất nhanh từ gạo sống nấu thành cơm, như thế nào mà nàng phá hư được?

Hơn nữa tưởng cũng biết Hạ Ngự Đường tính đem hương liệu dùng ở trong Long Đằng từ lâu, muốn làm hại nhưng không được lại hội nghị ra cái chiêu gì thì bị lại gây ông đập lưng ông Vân Hương khách sạn của nàng.

Nghĩ vậy, Nguyên Tiêu liền hận! Mặc kệ có cố gắng như thế nào, Vân Hương khách sạn chính là không thắng được Long Đằng tửu lâu, tuy nói khách nhân bất đồng, nhưng nàng đây là không cam lòng

Hơn nữa nếu làm cho hân dùng này hương liệu nghĩ racái gì độc đáo chất lượng, kia nàng thật vất vả hấp dẫn đến lão thao (thao :tham ăn) không phải bị đoạt đi rồi?

Sau đó, ten Hạ Ngự Đường kia nhất định sẽ càng đắc ý.....

Nghĩ đến tên đáng hận kia trưng bày bộ mặt đắc ý, trong lòng Nguyên Tiêu tràn đầy một bụng hỏa. Hừ! Nàng mới sẽ không thành toàn cho thói hồ ly kia được như ước nguyện.

Nhưng vấn đề là nàng căn bản nghĩ không ra giải pháp nào để ngăn cản.

Trái lo phải nghĩ, ngay lúc nàng nghĩ tới phát điên, Hoa Hỉ Nhi lại phái người truyền đến một tin tức, nói đêm nay là hạ phủ đại thọ, Hạ phủ đem mở tiệc chiêu đãi khách nhân, trong đó đương nhiên bao gồm Trầ gia cha và con gái, cũng có khả năng tại Hạ phủ tuyên bố việc hôn nhân của hai nhà

Sao có thể như vậy? Nàng còn chưa ra tay phá hư, như thế nào chưa xuất binh đã lâm trận thoái lui một cách thảm hại như vậy?

Nàng mới không cam lòng a.....

“Cho nên, tiểu thư nhà ta, sẽ giúp người suy nghĩ một cái biện pháp thật chu toàn” Nhìn bộ dáng hung tợn của Nguyên Tiêu, Hỉ Tước trừng mắt nhìn, mặt không đổi sắc giúp chủ nhân của mình nhấn lại cho người trước mặt nghe

“Cái gì biện pháp?” Nghe được Hoa Hỉ Nhi giúp nàng nghĩ biện pháp, Nguyên Tiêu rất nhanh nắm vạt áo của Hỉ Tước, kích động hỏi

“Khụ khụ..... Nguyên, Nguyên cô nương, người bình tĩnh một chút.” Hỉ Tước bị hành động thô lỗ của nàng làm cho thở không nổi, mặt đỏ lên muốn Nguyên Tiêu buông tay.

“Nga!” Nguyên Tiêu vội buông tay, ngượng ngùng cười cười. “Thật có lỗi, ta đã quá mạnh tay” Thiếu chút nữa đã quên chính mình quên đi sức mạnh của bản thân, một cô nương tầm thường sao mà chịu nổi sức lực của nàng!

“Không quan hệ.” Rốt cục có thể hô hấp, Hỉ Tước nhẹ nhàng thở ra, sợ Nguyên Tiêu lại kích động, chạy nhanh nói: “Tiểu thư muốn người đi ta thỉnh cùng nô tỳ đến.”

Đi đâu?

Nguyên Tiêu tuy trong lòng có nghi vấn, bất quá cũng không bắt chấp nhiều, dù sao Hoa Hỉ Nhi cũng giỏi hoạt so với Hạ Ngự Đường, lại thông hiểu con người hẳn, nếu Hoa Hỉ Nhi nói có biện pháp, liền nhất định giúp nàng nghĩ tới hảo biện pháp.

Mang theo ý tưởng này, Nguyên Tiêu ngoan ngoãn đi theo sau Hỉ Tước.

Chính là càng đi, càng cảm thấy không thích hợp, hơn nữa khi Hỉ Tước lén lút mang nàng tiến tới Hạ phủ, rốt cục nhìn không được mỗi việc. “Hỉ Tước, Hoa Hỉ Nhi muốn người mang ta đến Hạ phủ làm gì?”

“Hừ.....” Hỉ Tước quay đầu muốn Nguyên Tiêu khắc chế vắn nhỏ âm lượng. “Nô tỳ cũng không biết, bất quá tiểu thư ở trong phòng chờ người, đi”

Vừa đến trụ sở Hoa Hỉ Nhi, sợ bị người phát hiện, Hỉ Tước lôi kéo tay của Nguyên Tiêu chạy nhanh, mở cửa bước nhanh tiến vào phòng.

Chỉ thấy Hoa Hỉ Nhi ưu nhàn uống trà, mặt đẹp mở lên “Nguyên Tiêu, người tới rồi? Vừa vặn, thọ yến tiếp qua nửa canh giờ sẽ bắt đầu.”

“Uy, người không có việc gì làm cho Hỉ Tước mang ta đến Hạ phủ để làm gì? Còn nữa, nghe nói người giúp ta nghĩ phương pháp đấu thắng Hạ Ngự Đường, là phương pháp gì?” Vừa thấy Hoa Hỉ Nhi, Nguyên Tiêu nhìn không được, sốt ruột hỏi.

“Đừng nóng vội, người xem nơi đó.” Hoa Hỉ Nhi dùng tay chỉ chỉ vào ghế quý phi ở một bên.

“Cái gì?” Nguyên Tiêu nghi hoặc quay đầu nhìn lại, đôi mắt lập tức trừng lớn. “Trần, Trần Tích Hương?”

Nàng phát ra kinh hô, lại chạy nhanh che miệng lại.

Ghế quý phi, Trần Tích Hương chính là đang nằm trên đó chớp mắt ngủ, hơn nữa ngủ rất say, không bị tiếng kinh hô của nàng đánh thức.

Có điểm không thích hợp!

Người bình thường nghe được thanh âm, cho dù ngủ say đi thế nào, cũng sẽ tỉnh lại, nhưng Trần Tích Hương lại hoàn toàn không phản ứng, hô hấp vẫn vững vàng như cũ, không hề bị thanh âm âm ỹ quấy nhiễu giấc ngủ

“Hỉ Nhi, Trần Tích Hương như thế nào ngủ ở đây? Hơn nữa nàng dường như là lạ.....” Nguyên Tiêu phóng giọng thấp giọng, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Hoa Hỉ Nhi

“Không cần khẩn trương, nàng uống trà được thả mê được, phỏng chừng sẽ ngủ thẳng tới ngày mai đi!” Hoa Hỉ Nhi mỉm cười, tuyệt không kinh hoảng

“Mê được?” Nguyên Tiêu không thể tin được trợn to mắt, thanh âm không tự chủ được phóng đại. “Hoa Hỉ Nhi, người đối nàng hạ được?!”

“Đúng vậy.” Hoa Hỉ Nhi gật gật đầu, mang theo ý cười trong đôi mắt trong veo, tuyệt không chột dạ.

Ngược lại là Nguyên Tiêu tròng mắt Hoa Hỉ Nhi, lại tròng hướng tới chỗ Trần Tích Hương đang ngủ, sốt ruột hỏi: “Người sao lại đối với nàng hạ được?”

“Chính vì người!” Hoa Hỉ Nhi cười đến ngọt lại vô tội

“Vì ta?” Chỉ vào chính mình, Nguyên Tiêu nhú mày không hiểu

“Người không phải muốn đấu thắng đại ca của ta sao? Hôm nay là thọ yến của cha ta, có lẽ hôm nay sẽ tuyên bố việc hôn nhân của hai nhà”

Nguyên Tiêu gật đầu, chính vì chuyện này nên mới kéo nàng đến! Nhưng nàng vẫn là không hiểu việc này có liên quan gì tới Trần Tích Hương đang hôn mê ở một bên chứ?

Thấy vẻ mặt Nguyên Tiêu dần ra, Hoa Hỉ Nhi không khỏi lắc đầu. Nàng vừa đơn thuần lại ngu ngốc, ngay thủ đoạn nhỏ nhoi này cũng không biết dụng, khó trách không đấu thắng đại ca nhà nàng.

Uống một ngụm trà, Hoa Hỉ Nhi nói “Người ngẫm lại, nếu Trần Tích Hương ở trước mặt mọi người cự tuyệt cuộc hôn nhân này, mặt mũi của đại ca ta chẳng phải mất hết sao?”

“Nhưng là Trần Tích Hương sẽ không đối mặt cự tuyệt nha!” Dùng đầu ngón chân cũng đếm được, Trần Tích Hương ước gì lập tức được gả cho Hạ Ngự Đường còn không kịp, làm sao mà cự tuyệt?

“Trần Tích Hương là sẽ không, nhưng là người sẽ có nha!” nhếch môi, Hoa Hỉ Nhi cười đến đắc ý

“Ta?” Nguyên Tiêu sững sốt.

“Hỉ Tước.” Hoa Hỉ Nhi liếc mắt có ý bảo tỳ nữ

“Đây” Hỉ Tước từ trong thất chạy nhanh ra, xuất ra một cái khay, phóng tới trên bàn “Nguyên cô nương, đây là đưa người đó”

“Đây là.....” Nguyên Tiêu nhìn trên vào khay trên bàn,nhìn vào dụng cụ trên đó, chẳng lẽ..... “Người không phải là muốn ta.....”

Nàng mở lớn miệng nhìn về phía Hoa Hỉ Nhi, lại nhìn về phía Trần Tích Hương nằm trên ghế quý phi, thân thủ chỉ chỉ Trần Tích Hương,lại chỉ chỉ chính mình.

“Đúng vậy.” Thấy Nguyên Tiêu cuối cùng cũng thông suốt, Hoa Hỉ Nhi cười đến càng ngọt. “Như thế nào? Ta nghĩ biện pháp này không sai đi?”

Chậm rãi khép lại miệng, Nguyên Tiêu thận trọng đi đến trước mặt Hoa Hỉ Nhi, vỗ vỗ mặt của nàng “Hỉ Nhi, người thật sự rất phũng!”(Phũng : thối phồng)

Nàng cảm kích nhìn Hoa Hỉ Nhi, có thể nghĩ ra loại chủ ý này, không hổ là muội muội của họ Hạ, đồng dạng là hồ ly xuất thân nha!

“Làm sao, không cần phải quá yêu ta.” Hoa Hỉ Nhi không khách khí nhận lấy khen ngợi. “Hỉ Tước, đem quần áo trên người Trần tiểu thư cởi ra, Nguyên Tiêu người mau đeo mặt nạ, Trần Tích Hương cứ để cho ta lo, thoyến đã muốn bắt đầu, chúng ta nhanh chút.”

“Nga, hảo.” Việc này không nên chậm trễ, Nguyên Tiêu đội mặt nạ chạy nhanh, lại mặc quần áo Trần Tích Hương. Lần đầu tiên mặc loại quần áo này, nàng không quá thói quen lôi kéo .

“Hỉ Nhi, Trần tiểu thư đang ở chỗ người?” Đột nhiên,từ ngoài cửa truyền đến thanh âm trầm thấp.

Nguyên Tiêu cả kinh, “Hạ.....” Còn chưa nói lên lời,miệng đã bị Hoa Hỉ Nhi bưng kín.

“Hừ.....” Hoa Hỉ Nhi trừng mắt Nguyên Tiêu một cái, thấy Hỉ Tước đã giúp nàng chuẩn bị xong, sau đó mới mở miệng: “Là nha, đại ca, người đến tìm Tích Hương? Ta lập tức đem người trả lại cho người.”

Cái gì, cái gì? Nguyên Tiêu lớn mắt trừng, liệu mình lắc đầu.

“Ngoan, trăm ngàn đừng bị phát hiện.” Vỗ nhẹ mặt Nguyên Tiêu, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, thừa dịp nàng ngốc lăng ra, Hoa Hỉ Nhi một tay đẩy nàng ra cửa

Hoa Hỉ Nhi, nữ nhân đáng chết, cứ như vậy đem nàng đẩy ra!

Nguyên Tiêu hận đến nghiến răng nghiến lợi, lại không thể nê hà.

Nàng cũng không quên chính mình giờ phút này dịch dung thành Trần Tích Hương, bao nhiêu thô lỗ đều thu hồi hết, giả bộ ôn nhu uyển chuyển khí chất thanh tao.

Nhưng là nàng đau quá khổ, nhất là quần áo trên người, lần đầu tiên mặc loại y phục cô nương gia, xinh đẹp là xinh đẹp, nhưng là nàng không có thói quen, sợ đi đường sẽ đập vào làn váy của chính mình

Còn có tóc nữa, vấn lại một chỗ, lại cài lên một đồng vật trang sức, làm cho nàng cảm thấy nặng cả đầu, cả người đều cảm thấy khổ

Mà sự thống khổ nhất của nàng chính là nam nhân bên cạnh, cùng hắn dựa vào gần như vậy, rõ ràng chán ghét muốn chém chết hắn, lại phải giả bộ thanh âm ôn nhu.

Ác..... Chán ghét!

“Hương nhi, người dường như có điểm là lạ?” Nhìn nữ nhân bên cạnh, Hạ Ngự Đường khẽ nhíu mày, tuấn nhan có quan tâm.

Hương nhi? Ác..... Kêu thật đúng là thân thiết vô cùng!

Nguyên Tiêu ở trong lòng lạnh giọng xuy hừ, gấp vờ mặt Hạ Ngự Đường cùng bộ dáng ôn nhu, ngực không khỏi thấy có chút buồn

Hắn đối nàng sẽ không bao giờ có vẻ mặt như vậy, động một cái, liền đối nàng châm chọc khiêu khích, nhưng đối Trần Tích Hương lại ôn nhu có lễ, thật sự là đối trá!

“Ha ha, có sao? Có thể là gần đây, thời tiết hay thay đổi, ta không cẩn thận nhiễm phải một chút phong hàn.” Tuy rằng bực mình, nhưng Nguyên Tiêu vẫn là giả bộ ôn nhu dịu dàng

“Phải không?” Hạ Ngự Đường có điểm sáng tỏ, liền gật đầu. “Khó trách, ta thấy thanh âm của người có điểm kỳ quái, cùng với bình thường không giống”

“Khụ!” Lời nói của hắn làm cho Nguyên Tiêu sợ tới mức trái tim phát ra một trận co rút nhanh, “Ha ha, hắn là vấn đề của bệnh phong hàn, thanh âm có điểm thay đổi.”

Nàng có điểm chột dạ nói tiếp, đôi mắt cũng không dám nhìn về phía hắn. Không có thói quen nói dối, làm cho nàng có điểm hoảng hốt

“Người phải cẩn thận chú ý thân thể, chúng ta đến đình nghỉ ngơi, ta sẽ sai người làm chuẩn bị ít rượu và thức ăn tại đây chúng ta hảo hảo tâm sự.”

“Nha?” Nguyên Tiêu sợ tới mức ngẩng đầu. “Nhưng là hôm nay không phải là thọ yến của cha người sao, chúng ta không cần đến đây trước sao?”

Làm ơn, nàng tuyệt không muốn cùng hắn uống rượu nói chuyện phiếm!

“Không quan hệ, không vội.” Hạ Ngự Đường cười nhẹ, ôn hòa cũng không để nàng cự tuyệt, vội mang nàng đi vào đình

“Hơn nữa, ta tin tưởng cha của chúng ta nhất định cũng hy vọng hai chúng ta hảo hảo bồi dưỡng một chút cảm tình, người nói đúng không?” Nói xong, tuần mâu ôn nhu nhìn nàng

“Ha ha a.....” Nguyên Tiêu chỉ có thể cười gượng, không thể nề hà ngồi vào ghế trên, nhìn toàn bộ sắc hương vị hấp dẫn, lại một chút khẩu vị cũng không có.

Không biết vì sao, nhìn Hạ Ngự Đường miệng cười tươi rói, trong lòng nàng liền cảm thấy lạnh cả người, cứ cảm thấy chính mình dường như bước vào một cạm bẫy

Có thể hay không có thể nha! Hắn lại không biết nàng là Nguyên Tiêu, nhất định là nàng suy nghĩ nhiều quá, không thói quen làm chuyện xấu mới có thể như vậy, lần đầu tiên làm chuyện xấu luôn luôn khẩn trương

“Đến, đây là rượu lâu năm, hương lại thuần, là chuẩn bị riêng cho người.” Hạ Ngự Đường giúp nàng rót rượu.

“Nga, hảo.” Khẩn trương làm cho Nguyên Tiêu theo bản năng bưng lên chén rượu, một ngụm uống xong, mùi rượu nồng đặc lan tỏa khắp miệng, làm cho nàng trừng mắt nhìn.

“Hảo.....” Rượu!

Thiếu chút nữa nàng sẽ hào khí tán thưởng, may mắn nhớ lại thân phận hiện tại của chính mình, vội xoay chuyển thế cục, giả thành bộ dáng ngượng ngùng

“Hảo, hảo tửu, này rượu uống thật ngon”

Ồ..... Uống rượu ngon còn phải giả trang, đau khổ quá!(Theo ta nghĩ, Nguyên tỷ uống rượu thường hay giống như trong tivi, mấy nam tử hán ngồi kín rượu, một hơi cạn hết, hành động hết sức thô kệch)

“Hương nhi, ta là lần đầu tiên thấy người uống rượu hào khí như vậy, người trước kia không phải đều dùng cái miệng nhỏ nhoi, từ từ nhấp nháp sao?” Thấy hành động của nàng có chút không giống ngày thường, Hạ Ngự Đường nhíu mày nghi hoặc.

“Ách.....” Nguyên Tiêu kinh hãi một trận, ánh mắt chung quanh loạn chuyển. “Có thể là này rượu rất thơm, làm cho ta nhất thời nhện không được nên..., đúng thật mất mặt”

“Sẽ không, người như vậy cũng thực đáng yêu, thích liền uống nhiều một chút.” Nói xong, lại giúp nàng đổ một ly. “Còn có, người cũng ném thử thịt gà này, hợp với hương vị của rượu lắm”

“Nga, hảo.” Nguyên Tiêu thực không biết vị ra sao, một lòng khăn trương khó nhọc nhảy liên hồi

“Người tới tham gia thọ yến là tốt rồi, ta nguyên bản lo lắng người còn tại tự giận mình.” Uống hợp rượu, Hạ Ngự Đường chậm rãi nói

“Giận người?” Nguyên Tiêu sửng sốt. Như thế nào? Hai người cãi nhau?

“Là nha!” Hạ Ngự Đường áy náy liếc nhìn nàng một cái. “Ta bị Nguyên cô nương cường thân là chuyện ngoài ý muốn, không nghĩ tới lại bị người tận mắt chứng kiến, ai! Thật không biết Nguyên cô nương kia đang nghĩ cái gì, trước đây vì không hiểu chuyện nên có thể cho qua, nay như thế nào trưởng thành cũng còn làm loại sự tình này chứ?”

Càng nói, hần càng cảm thán, Nguyên Tiêu tắc chậm rãi tròn to mắt. Người này ở đây nói cái gì? Cứ tưởng mình nói đúng, nàng đối với hần cường thân, rõ ràng hần đá nàng chân, mới có thể.....

Cái hồn trưởng này, còn dám làm bộ đáng đáng thương, đáng giận!

Nguyên Tiêu tức giận muốn học máu, lại không thể phản bác rộng to. Hừ! Ngực tức giận đến đau quá.

Nàng không thể khắc chế lửa giận, chỉ có thể một ngụm một ngụm uống rượu cho hả giận!

“Lại nói tiếp kia Nguyên cô nương cũng thực đáng thương.” Coi như không phát hiện nàng đang kích động, Hạ Ngự Đường ung dung nói “Mới trước đây lớn lên giống đầu gấu con, thô lỗ lại dã man, tuy rằng sau khi lớn lên, miễn cưỡng từ gấu biến thành nữ nhân, nhưng tính tình cật mạnh một chút cũng không thay đổi, cũng khó trách đến mười chín tuổi, còn không thể gả đi, nghĩ đến thật đúng là làm người ta đồng tình.”

Ai muốn tử hờ ly người đồng tình! Cô nãi nãi người mới không thèm quan tâm chuyện đó

Thật là tức chết nàng đi là được!

Uống tới lọ rượu hết sạch, nàng mới buông ly

“Hương nhi, người như thế nào bụng rỗng liền nâng cốc uống hết? Như vậy sẽ say” thấy nàng uống hết thì Hạ Ngự Đường về mặt kinh ngạc

“Ha ha..... Sẽ không, ta còn thực thanh tỉnh.” Là nha! Với thanh tỉnh nên mới rất muốn dợt vào cú vào khuôn mặt anh tuấn đáng giận này “Đúng rồi, chúng ta có phải hay không nên đến tiền thính đi?”

Nếu cứ ở lại, khó bảo toàn nàng sẽ khắc chế chính mình không được, động thủ đánh chết hẳn

Này tử hồ ly, người hiện tại có thể đắc ý, nhưng sau khi hội tuyên bố việc hôn nhân, ta – Nguyên Tiêu nhất định phải cho người mất hết mặt mũi, trở thành kẻ bị người trong Hỉ Hoan thành cười tới thối đầu! Nguyên Tiêu hung tợn ở trong lòng cắn răng thề.

“Không vội.” Ai ngờ Hạ Ngự Đường cũng không như ý nghĩ của nàng, phẳng phất không phát hiện nàng mang theo ánh mắt giết người, vẫn tuấn nhã tươi cười. “Nha! Nếu người thích uống, nơi này còn có một lọ, cấp người uống, ta giúp người đỡ”

Hạ Ngự Đường cầm lên miếng bạch ngọc, lại tự mình giúp nàng đảo tiếp rượu, con người đen không dấu vết mà nhẹ nhàng liếc nàng một cái, bạc môi xinh đẹp khẽ dương lên, màu quang trong mắt lướt qua một tia giảo như hồ ly.

“Hương nhi, có phải hay không tâm tình người không tốt lắm nha?”

“A? Không, không có nha!” Nguyên Tiêu ha ha cười, đèn nến lửa hận cuồng mãnh trong lòng, ôn nhu hỏi: “Người làm sao có thể nói như vậy?”

“Ánh mắt người, dường như hận không thể giết của ta” Hạ Ngự Đường ra vẻ nghi hoặc, hồ nghi nhìn nàng. “Ta cảm thấy người hôm nay thật sự là lạ.”

“A?” Nguyên Tiêu sợ tới mức chạy nhanh tìm lấy cớ. “Ai, ai bảo người nhắc tới Nguyên Tiêu kia, người nhắc tới làm nàng, làm ta sinh khí, nữ nhân kia cũng không biết tự soi gương, dám đối với người cường thân, thật sự là không biết xấu hổ!”

Khẩn trương làm cho nàng không thể không tự dè nén chính mình, vừa nói, trong lòng vừa khóc thầm, liền đem theo ân oán cũng coi như hạ trên đầu Hạ Ngự Đường.

Hỗn trưởng này, nàng sẽ không để cho hắn yên!

“Đừng tức giận, là ta không tốt, không nên nhắc tới nàng ta” Nhìn ra trong mắt nàng đang ảm hận, Hạ Ngự Đường nhin cười, lại giúp nàng rót rượu. “Đến, uống rượu.”

Nguyên Tiêu bưng lên chén rượu, trừng mắt nhìn Hạ Ngự Đường, uống từng ngụm từng ngụm

Một ngụm tiếp theo một ngụm, hai bình rượu lập tức đã bị nàng uống hết, rượu nguyên chất năm xưa có tác dụng làm cho não nàng có chút mông lung, có cảm giác như thể địa cầu đang xoay chuyển xung quanh nàng

“Ngô.....” như thế nào đầu nàng đột nhiên choáng váng đi lên?

“Làm sao vậy?” Biết tác dụng rượu bắt đầu phát tác, Hạ Ngự Đường cười cười, hạ thấp thanh âm, nhẹ giọng hỏi

“Không, không có việc gì.” Nguyên Tiêu lắc đầu, lại cảm thấy đầu càng choáng váng

“Người say sao?”

“Mới, mới không có.” Nàng chính là ngàn chén không say, mới uống hai bình rượu, làm sao có thể say? “Ta không.....”

“Say” miệng chưa kịp mở ra, thân thể nặng nề, liền nằm úp ngửa sấp ở trên bàn.

“Đứa ngốc, rượu năm xưa này chính là loại rượu nguyên chất, như thế nào lại ngàn chén không say, người bình thường cũng chống đỡ không được một lọ” Huống chi nàng còn uống hết cả hai bình.

Nhẹ nhàng đem nàng kéo vào trong lòng, tuần nhan nổi lên nụ cười không hề tao nhã, không chút nào che giấu được sự giả hoạt trong nụ cười, đôi mắt chứa đựng một tia tà nịnh.

Cạm bẫy nhỏ này như hán tính toán, tiểu gấu nhỏ này dễ dàng lọt lưới,

A, nếu nàng chính mình dâng người lên cửa, cũng đừng trách hán không khách khí đi,

3. Chương 3

“Ngô.....” Nguyên Tiêu nhẹ nhàng mở mi, cảm thấy thân thể có một chút nóng bức, làm cho nàng có điểm khó chịu, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, nhẹ nhàng thở khí. “Nóng quá.....”

Chịu không nổi, nàng nhin không được gỡ lấy vạt áo, trên khuôn mặt không biết khi nào lớp mặt nạ mỏng sớm bị người lấy xuống, lộ ra dung nhan má đào phiếm hồng

Mà tư thái trên người cứ diễn ra, làm cho nam nhân trước giường bừa bãi thương thức, con ngươi đen mang theo một chút dục vọng, chớp mắt cũng không chớp nhìn trên giường thiên hạ.

“Nguyên Tiêu, thực nóng sao?” thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng, ngón tay thon dài vỗ nhẹ hai má phiếm hồng, cảm nhận được da thịt nõn nà của người trước mặt thì khẽ nhếch bạc môi

Trợn mắt lên, Nguyên Tiêu nhìn hắn, tim cũng đập nhanh hơn một nhịp, bởi vì cơ thể nóng, cũng bởi vì hắn ngay trước mặt. “Hạ Ngự Đường.....” Hắn như thế nào tại đây?

Nàng cảm thấy khó hiểu, tình cảnh hiện tại làm cho nàng không thể tự hỏi chính mình, vật áo sớm bị nàng cởi ra, lộ ra áo lót màu xanh nhạt, cánh môi mê người nhẹ thở, thơm mùi Như Lan.

“Ác mộng.....” Nhất định là mộng, bằng không hắn sẽ không xuất hiện ở trước mặt nàng, cũng không dùng thanh âm ôn nhu như vậy kêu nàng.

Nghe được tiếng nàng nỉ non, Hạ Ngự Đường khẽ nhếch mi, thấp giọng nở nụ cười. “Đúng, đây là mộng.” Nếu nàng bị rượu làm cho hỗn loạn, hắn không ngại tiếp tục đùa bỡn nàng.

Dã man nữ nhân này, hắn muốn làm cho nàng trở thành của hắn, ai kêu nàng trộm đi tâm của hắn, làm cho hắn không thể tự kiềm chế được muốn yêu thương nàng.

Cùng nàng đầu mười một năm, đối với cảm giác chán ghét ngay từ đầu, đến sau lại để ý, sau đó đến bất tri bất giác, trong mắt chỉ có nàng.

Hắn nhất định là đầu óc không bình thường, nhiều lần lương ôn nhu cô nương vậy mà hắn không cần, chính là cố tình lại yêu thương trúng nàng, dã man nữ tử thẳng thắn lại ngây thơ.

Hạ Ngự Đường nhận không được căn môi, không khỏi bị ánh mắt của chính

“Mộng.....” câu nói của hắn làm cho đầu óc nàng choáng váng, thở hắt ra. “Cái gì mộng!” nằm mộng thấy hắn, mấy ngày tới nhất định nàng sẽ gặp xui xẻo.

Nhìn thấy biểu hiện trên mặt nàng chán ghét rõ ràng, đầu ngón tay theo hai má đi tới cánh môi phẫn nộ, ngón tay thô nhẹ nhàng xẹt qua đôi môi mê người đang đỏ bừng.

“Như vậy chán ghét ta?” sự chán ghét của nàng làm cho con người đen trầm xuống, bạc môi ôm lấy một chút bất đắc dĩ.

Hai người đầu mười một năm, hắn lại không biết bất giác động tâm, ánh mắt luôn không tự chủ được dừng ở trên người nàng.

Thậm chí vì khiến cho nàng chú ý, hắn luôn cố ý chọc nàng tức giận, chính là không cho nàng đối với hắn làm như không thấy. Cho dù là chán ghét cũng tốt, chính là không cho nàng bỏ qua hắn.

Nhưng là đã qua mười một năm, nàng đã thành đại công nương mười chín tuổi, xinh đẹp chói mắt, làm cho không ít người nhìn nàng, chính những ánh mắt của người khác, khiến hắn không khỏi sợ hãi lòng của nàng sẽ bị người khác trộm đi, sợ hãi nàng sẽ là người của nam nhân khác hội trở.

Mà tình huống của hai người vẫn đối lập, vẫn giằng co như cũ, không có một chút cải thiện.

Người động tâm chỉ có hắn, nàng vẫn là như nhau lúc trước chán ghét hắn, mỗi lần nhìn đến hắn sẽ không có khuôn mặt hoà nhã. Chonên, hắn không kiên nhẫn!

Nếu tiếp tục đầu nữa, khó bảo toàn nàng sẽ không đối với kẻ khác động tâm, tuy nói trong Hỉ Hoan thành không ai dám muốn nàng, nhưng là cũng không bảo đảm nàng không bị người khác chú ý đến.

Nàng không biết, nhưng mắt hắn lại thấy có bao nhiêu nam nhân nhìn nàng, chính là e ngại sự bạo lực của nàng, nên không ai dám tới cửa cầu hôn mà thôi.

Nếu một ngày nào đó có loại nam nhân, tuệ nhân (mắt) cao siêu coi trọng nàng, thì hắn... sẽ giết chết cái nam nhân chết tiệt đó.

Mím chặt bạc môi, vì tưởng tượng cái nam nhân kia mà không khỏi hờn giận.

Vì phòng loại sự tình này xảy ra, nên hắn cùng Hỉ Nhi thiết kế lên màn kịch này, muốn nàng cắn câu, trước hết làm cho nàng trở thành người của hắn, lại chậm rãi thu phục tâm của nàng.

Ti bi sao? A! Không sao cả, dù sao Hạ Ngự Đường hắn vốn không phải là cái gì chính nhân quân tử, chỉ cần có được nàng, hắn sẽ không từ bỏ bất kỳ thủ đoạn nào cả (Hô, hô, mỗi nam nhân ta thật sự rất ranh ma)

“Chán ghét.....” không chút nghĩ ngợi, cho dù say, Nguyên Tiêu vẫn nói ra tiếng lòng của mình trong “Ghét nhất bị.....”

Chu cái miệng nhỏ nhắn, nàng nhẹ nhàng cất lên tiếngla hét. Hồ ly chết tiệt! Hơn nữa chán ghét bộ dáng hần cười.

Rõ ràng đối mỗi người đều cười ôn nhu, chỉ có đốinàng, tươi cười nhưng lại mang theo một tia khinh trào, làm cho nàng chán ghétkhi thấy thái độ như vậy

Khi nói chuyện, đầu lưỡi hồng nhạt lơ đãng liếm quangón tay trên môi, lưu lại một ít chất nóng ẩm ướt, nàng cũng không tự giác khêliếm môi

Hành động càn quấy của nàng đều thu vào trong đôi mậucủa hần, hần đưa ngón tay tham nhập miệng nàng, dính nước bọt ướt át, đùa cáilưỡi phấn nộn.

“Ngô.....” Nguyên Tiêu hừ nhẹ một tiếng, không hiểu visao ngón tay của Hạ Ngự Đường lại tham nhập vào miệng của nàng, nàng lại khôngđói bụng, cho dù đói bụng cũng không muốn ăn ngón tay của hần!

Theo bản năng đầu lưỡi đẩy ngón tay ra, nhưng hần lạitránh né, dùng lực chống lại cái lưỡi của nàng, lại vòng quanh một vòng, giốnggở cùng nàng chơi trò trượt bắt

Quý chán ghét! Đuổi không đi ngón tay của,Nguyên Tiêu tức giận.

Lòng nàng đã thực nóng, hần còn có ý muốn trêu ghẹoàng, làm cho nàng càng ngày càng nóng, răngnanh nhin không được cắn ngón tay của hần

Ngón tay truyền lại chút đau, làm cho Hạ Ngự Đườngcười nhẹ, biết nàng tức giận “Say rồi, nhưng tính tình bạo hỏa vẫn không thayđổi!”

Nguyên Tiêu trừng mắt nhìn Hạ Ngự Đường, răng nanh vẫnlà cắn ngón tay của hần

Nhưng là trên mặt hần tươi cười lại làm cho nàng nghihoặc, lần đầu tiên thấy hần cười không hề mang theo ý tứ đùa cợt, ngược lại cómột chút sủng nịch, ngay cả ánh mắt nhìn nàng cũng mang theo một chút lửa nóng,làm cho lòng của nàng không tự chủ cảm thấy then, buông ngón tay đang cắn rakhỏi miệng

Mộng này thật sự rất quái lạ, tại sao Hạ Ngự Đường cóthể đối với nàng cười như vậy, làm cho nàng rất không tự nhiên, có điểm khôngbiết làm sao.....

Thu hồi ngón tay, nhìn dấu răng trên ngón tay, Hạ NgựĐường dùng lưỡi khê liếm, con ngươi chăm chú nhìn Nguyên Tiêu, liếm xong ngóntay nhìn lấy môi của nàng

Tâm run lên, theo bản năng Nguyên Tiêu vươn đầu lưỡiliếm môi, mà hành động này lại làm cho đôi mắt của Hạ Ngự Đường xẹt qua mộtsút hỏa diễm.

“Nguyên Tiêu, ngươi đang mời ta sao?”

Cái gì? Mời? Nàng nghe không hiểu lời nói của hần, màHạ Ngự Đường cũng không cho nàng có cơ hội đáp lời.

“Thực nóng sao? Ta có thể giúp ngươi giải nhiệt.”

Dứt lời, liền cúi đầu hôn lấy cánh môi dụ hoặc củanàng

“Ân.....” Giấc mộng này thật sự rất quái.

Nguyên Tiêu trợn to đôi mắt sương mù, trừng mắt nhìnkhôn mặt anh tuấn đang phóng đại trước mắt, cái miệng nhỏ nhắn vì kinh ngạc màhé mở, nhưng cũng làm cho đầu lưỡi ẩm ướt nóng bỏng có cơ hội tiến vào

Mà nàng, hần là nên dùng sức đẩy hần ra, rồi hung hăngnện cho hần một quyền. Tử hồ ly! Dám ăn đậu hủ cô nãi nãi.

Lý trí nói cho nàng như vậy; Vừa vặn cơ thể nàng lạimềm nhũn không xử dụng ra một tia khí lực, nhiệt liệt trong cơ thể càng tănglên, làm cho nàng cảm thấy càng khó chịu.

“Ngô.....” phần lưỡi ướt át không cẩn thận đụng chạm đếndầu lưỡi của hần, cứ như khiêu khích hần

Ngọn lửa làm càn lẩn lấy chất ngọt ngào trong miệng nhỏ nhắn, cuốn lấy cái lưỡi dính hương, hút đùa, muốn nàng say mê, theo sự dụ hoặc của hắn mà trầm luân.

Men say làm cho nàng không thể tự hỏi, không tự chủ được, than nhẹ, phần lưỡi cùng hắn giao triền, sớm đã quên đi lý trí trong lòng

Dù sao đây là mộng, không có vấn đề gì.....

Hương ứng của nàng làm cho bạc môi khẽ nhếch, đầu lưỡi hữu lực cuồn cuộn mút lấy lưỡi của nàng, bàn tay to cũng mềm xuống tham nhập vào vạt áo, gạt bỏ đi vật cản đường, cách cái yếm xanh nhạt, nắm lấy một cái nút.

Ngọn lửa dần dần nhóm nhen, không ngừng hướng tới miệng nàng hút chất mật ngọt, ngón tay cũng cách cái yếm vuốt ve nhũ thịt, từ vải dệt mỏng manh truyền tới khoái cảm lạ kỳ, chỉ chốc lát, nhũ tiêm bị hành động làm cho cương cứng lên

Phản ứng mãnh cảm của nàng làm cho Hạ Ngự Đường nhẹ giọng nở nụ cười, đầu lưỡi khẽ liếm cánh môi bị hắn hôn tới sưng đỏ, thanh âm mang theo chút khàn khàn mỉa mai hoặc

“Nguyên Tiêu của ta, thân thể người thực mãnh cảm.” Hắn lẩm bẩm, con người đen bởi vì nàng nhiệt tình mà màu sắc càng đậm hơn

Ngón tay thon dài cách lớp áo lót kẹp lấy nhũ tiêm rất kiều nhuỵ, khinh chuyển lôi kéo lấy, lại dùng gan bàn tay (khoảng cách giữa ngón trỏ và ngón cái) nâng lên dưới tuyết nhũ duyên, suồng sã bóp lấy tứ phía

“Ấn a.....” sự đụng chạm của hắn làm cho thân thể truyền đến từng trận tê dại, nhiệt khí trong cơ thể không ngừng thiêu đốt, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi ứa ra để nghe thanh âm.

Nguyên Tiêu không hiểu được chính mình bị làm sao, chỉ cảm thấy chính mình tựa hồ không bài xích sự đụng chạm của hắn, nhưng lại cảm thấy thoải mái, thậm chí phát ra thanh âm vừa xa lạ vừa thẹn người

“Hảo quái.....” Đầu óc mơ hồ nàng cảm thấy có điểm không đúng, nhưng lại không nói ra được nguyên do, không thích hợp ở nơi nào!

“Hừ..... Đây là mộng, không cần lo” thanh âm trầm thấp ở bên tai nàng dự dõ, đầu lưỡi ẩm ướt nóng bỏng khẽ liếm vành tai xinh đẹp của nàng

Đầu lưỡi chậm rãi lướt qua nơi mãnh cảm của nàng, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn, lại há mồm hút lấy cái vành tai trắng nõn mê người, bàn tay to cũng kéo đi cái yếm, làm cho đôi tuyết lê trắng nõn không hề bị vật gì che lấp nhảy ra, nhũ lõi đỏ bừng mê người hiện ra, làm cho người ta khát vọng muốn cắn một ngụm.

Ngón tay di chuyển tới nhũ tiêm phần nộn, ngón tay đè nặng lên, lại chặn rãi cọ xát, làm cho nhũ nhụy mãnh cảm đỏ bừng thêm

Nghe giọng mê người của nàng đang ngâm nga, năm ngón tay nhịn không được thô lỗ cầm lấy gò bồng đào, cuồn cuộn từ mà nhào nặn

“A!” sự thô lỗ của hắn làm cho nàng cảm thấy có một tia đau đớn, lại mang đến khoái cảm nhẹ nhàng, làm cho nàng nhịn không được hơi hơi lắc lắc thân mình.

Hạ phúc ngưng một chút lửa nóng, chỗ tư mật cũng truyền đến từng trận xôn xao, làm cho nàng chịu không nổi, khép hai chân, làm cho đôi chân cọ xát lẫn nhau ở nơi riêng tư mềm mại

Phản ứng của nàng làm cho Hạ Ngự Đường vừa lòng nở nụ cười. “Nguyên Tiêu, người thực nhiệt tình.” mà hắn thực thích, đại biểu này nàng không thể kháng cự hắn.

Nguyên Tiêu mở to đôi thủy mâu, mê muội nhìn của hắn cười, men say làm cho nàng mất phòng bị, bày biện ra khuôn mặt chân thật của chính mình.

“Nụ cười của người.....” Nguyên Tiêu cười ngây thơ, miệng nhỏ nhắn sưng đỏ, thành thật nói “Ta thích.....”

Nụ cười của hắn không có trào phúng, thậm chí mang theo một tia đau sủng. Mộng này..... Kỳ thật cũng không làm cho người ta chán ghét.

“Nga?” Hạ Ngự Đường nhướn mày, bộ dáng đáng yêu của nàng làm cho người ta muốn một ngụm nuốt vào, thân lưỡi khẽ liếm cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của nàng “Người không phải ghét nhất bị ta cười sao?”

Hắn nhớ rõ nàng thường xuyên nói ra câu nói kia, hẳn là hồ ly, nụ cười của hắn khiến nàng chán ghét

“Chán ghét..... Người đối người khác cười như vậy” lưỡi của hắn khẽ liếm làm cho cánh môi truyền đến một chút ngứa, làm cho nàng nhin không được cũng phản ứng theo cái lưỡi của hắn, nhẹ chạm vào phần lưỡi.

Hành động này đưa tới phản ứng kịch liệt của hắn, ngọn lửa cuồng mạnh cuốn lấy của nàng, ở môi bên ngoài, tạo thành một mảnh ngọn lửa

Hai người môi lưỡi đóng quần (đóng khít quần chặt) hút lấy, kích tình vô hạn nuốt nước bọt, tà dâm trong suốt trôi mát ra, làm ẩm ướt góc má hai người.

“Nguyên Tiêu, người thành thật như vậy, thực là cho người ta thích.” Hạ Ngự Đường thở hổn hển, sớm biết uống rượu nàng vừa thành thực vừa đáng yêu như vậy, hắn sớm nên thực hiện mới phải!

Hơn nữa lời của nàng cho hắn biết, nàng cũng không phải đối hắn thờ ơ, chính là đầu óc ngoan cố, cố chấp nhận định chán ghét hắn

Phát hiện này làm cho hắn vui sướng nhếch môi, buông tha cái miệng nhỏ nhắn đang thở dốc, đôi môi ẩm ướt hôn lên xương quai xanh tinh tế của nàng, lưu lại ở da thịt trắng mịn, không ít dấu vết của hắn

Rồi sau đó di chuyển xuống tuyết phong trắng mịn, thân lưỡi khẽ liếm nhũ thịt tuyết nộn, vẽ thành một vòng tròn, chậm rãi mân mê, nhẹ nhàng tiếp cận nụ hồng đỏ bừng kia, cũng không vội há mồm nuốt vào, ngược lại, lấy đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu đùa với nhũ tiem

“Không..... Ân.....” vui đùa của hắn, làm nàng rướclảy một tia ngứa ngáy, dù miệng không cần, bật ra tiếng kháng nghị, nhưng lại lắc lắc thân mình, muốn càng nhiều nhiệt tình.

Mà nơi tư mật lại tiết ra một chút ướt át, đem tiết khô nhiễm ướt một mảnh, cảm giác xa lạ này làm cho nàng vừa hoảng lại loạn, nhưng lại không thể kháng cự.

Nghe được tiếng kháng nghị của nàng, Hạ Ngự Đường nhẹ giọng nở nụ cười, nhìn nụ hoa phấn nộn sớm bị nước bọt hắn nhiễm ướt, hắn vừa lòng há mồm ngậm, hút nhũ tiem, lại lấy đầu lưỡi trêu đùa, lại dùng răng nanh cắn nhẹ, làm cho nhũ lõi mãi cảm ở trong miệng hắn nở rộ

Mà bàn tay kia cũng bận rộn không kém, ngón tay làm càn khẽ xoa nhũ thịt, làm cho nơi xuân quang của nàng bị hắn thương quá mức đỏ bừng một mảnh, nụ hoa cong vút lên, càng làm cho hắn thích thú, thỉnh thoảng xông ra hơi thở nhẹ

Hắn dùng hai ngón tay kẹp lấy nhũ tiem, một bên dùng tay chơi đùa nơi no đủ, một bên cọt sát lấy cái còn lại

“Ân a.....” đùa bỡn của hắn làm cho hai nụ hồng bị nhiễm lên màu đỏ trạch, không tự chủ được chính mình, nàng đứng dậy, làm cho tuyết nhũ càng gần sát với môi hắn, tay hắn

Môi ẩm ướt hút lấy no đủ nhũ tiem, phát ra thanh âm dâm dục, phối với ngón tay đang đùa bỡn nơi tuyết trắng ngọc ngà của nàng, làm cho hai luồng tuyết nhũ càng đỏ bừng

Ngẩng đầu nhìn tiêu nhũ bị hắn đùa bỡn, nhũ thịt tuyết trắng nhiễm toàn là dấu vết của hắn, nhũ tim bị hắn liếm qua cũng dính lấy một tầng thủy quang mê người

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng cũng dính một chút tinh dục, đôi mắt phủ lên một tầng xương mù, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, phun ra thanh âm dễ nghe

Bộ dáng kiều diễm của nàng làm cho hắn mở to con ngươi đen, tay nhin không được, cầm một cái no đủ, từ vuốt ve, năm ngón tay liền chơi đùa ở nơi tuyết trắng nhũ thịt, nhào nặn ra thành nhiều hình dạng

Theo sự đùa bỡn của hắn, thanh âm yêu kiều từ miệng nhỏ không ngừng vang ra, má càng thêm ửng hồng, phối hợp cho sự đùa bỡn của nàng không ngừng lắc lư thân mình.

Bộ dáng dâm lãng của nàng, càng làm cho hắn thương thức, ngón tay tràn đầy dục hỏa mà dùng sức xoa nắn, cuồng luyện mà nhào nặn ở nơi no đủ

“Đau a.....” lực đạo của hắn làm cho Nguyên Tiêu nhíu lại, nhưng lại theo bản cong thân lên, không hiểu khát cầu nhiều hơn.

Giữa hai chân mang tới một mảnh ướt át lại ngứa ngáy, làm cho nàng chịu không nổi cọ sát hai chân, tay nhỏ bé đi vào nơi riêng tư, cách vài dẹt nhẹ vỗ về.

“Ấm ướt sao?” Hắn tà tứ nhìn hành động của nàng, con người đen phủ lấy một phiếm tình dục nồng đậm, ngón tay hơi hơi dùng sức chà nhẹ hai đóa kiều nhụy.

“A.....” Đột nhiên bị kích thích làm cho nàng rên rỉ, ngón tay vỗ về nơi riêng tư cũng hơi hơi dùng sức, cách lớp vải mà nhấn nhé vào hoa khêu, không lâu sau, một chút ẩm ướt từ khó tiết ra.

Dấu vết ướt át kia làm cho Hạ Ngự Đường nâng lên mắt đẹp, yết hầu lên xuống, thanh âm khàn khàn. “Trả lời ta, ẩm ướt sao?” Nó xong, đỉnh đầu gối khai chân của nàng, làm cho nàng khom gối tiến đến ngón tay chính mình, có một chút hạ xuống mà nhẹ chà sát va chạm ở nơi riêng tư mềm mại.

“A..... Ẩm ướt.....” ngón tay cách để khó hãm càng sâu, bôi thịt mẫn cảm, Nguyên Tiêu chịu không nổi, nhẹ giọng thở gấp, rốt cuộc không thêm quan tâm lý trí, chỉ có thể thuận theo bản năng, dâm lãng trả lời hắn.

“Phải không? Làm cho ta xem xem có bao nhiêu ẩm ướt.....” dứt lời, hắn hơi thối lui thân mình, thô lỗ kéo quần dưới của nàng xuống, làm cho ôn nhu kiều huyệt, không một chút che đậy liền hiện ra trước mắt.....

“Không cần.....” Tu nhân địa phương lần đầu tiên bị người nhìn thấy, cho dù bị say, theo bản năng, Nguyên Tiêu cảm thấy rất xấu hổ.

Cẩn môi, nàng muốn khép nhanh hai chân, nhưng Hạ Ngự Đường không cho như nàng mong muốn, ngồi chồm hổm ở trước người nàng, làm cho nàng không thể hợp hai chân lại, ngăn cản địa phương xinh đẹp bị nàng che khuất.

Chỉ thấy kia yêu mỹ thủy huyệt bị da lông mềm mại cao cấp bao trùm, bôi thịt đỏ bồng co rút lại, dính không ít trong suốt hoa dịch.

Cảnh đẹp mê người làm con người đen của hắn nhóm lên một tia lửa, ngón tay nhịn không được khẽ chạm hoa khêu, ngón tay chậm rãi quét nhẹ từ dưới hướng lên trên.

“A!” đụng chạm của hắn làm cho nàng run rẩy, sự ngứa ngáy kia làm cho nàng không tự chủ được ngâm một tiếng. “Ngứa.....”

“Ngứa?” than nhẹ của nàng làm cho hắn tà tứ hướng ày, khóe môi giơ lên một chút tà mỹ tươi cười, cố ý trêu chọc nàng.

Ngón tay nhẹ nhàng xoa hoa khêu, ngẫu nhiên đùa bỡi thịt mẫn cảm, làm cho hoa lộ tiết ra càng nhiều, chỉ chốc lát đã đem tay hắn dính ướt đầm.

“Ân a.....” sự trêu đùa của hắn như tra tấn, làm cho cả người nàng mềm nhũn ra, phát ra tiếng ngâm nhỏ nhẹ như mèo con, hoa thịt bị hành động của hắn làm cho đỏ bừng.

Như là chơi đùa, ngón tay tìm được hoa châu giấu bên trong nhụy mao, lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn, chậm rãi xoay tròn, khiêu khích nơi mẫn cảm của nàng.

“Không..... A.....” nhụy châu non nớt chịu không dậy nổi sự đùa bỡi của hắn, chỉ chốc lát liền sưng đỏ, hoa dịch tiết càng nhiều, đem bắp chân trắng nõn nhiễm một mảnh ẩm ướt.

Một tay đùa bỡi hoa châu, một tay kia cũng không cam yếu thế đi vào nơi riêng tư, đem bôi thịt ẩm ướt hơi đẩy ra, ngón tay rất nhỏ từ từ đi vào, trêu ngoạn bên trong hoa thịt.

“A!” hoa thịt non nớt nhất bị đụng chạm, lập tức truyền đến một luồng trận điện mang đầy khoái cảm, làm cho toàn thân nàng run rẩy.

Nguyên Tiêu nhịn không được nắm chặt đầu ngón tay, hạp súc một trận co rút nhanh, càng nhiều hoa dịch trào ra, phiếm đầy mùi hương ngọt mê người.

“Thật mẫn cảm, mới đụng chạm một chút, liền như vậy ả ướt.....” Hấn nỉ non, chớp mắt cũng không chớp nhìn mê người cảnh đẹp.

Một tay trêu đùa xoa bóp nhụy châu, một tay đùa bỡn bên trong hoa thịt, không đi sâu vào, chỉ đùa ở bên ngoài hoa huyết

“A..... Không.....” Nguyên Tiêu chịu không nổi lắc lắc đầu, nhin không được, cái miệng nhỏ nhắn kiều mỹ rên rỉ, mang theo một tia tác cầu.

Cái loại này xúc phạm không đến chỗ sâu giống như gãi ngứa dần dần biến thành một loại thống khổ làm cho nàng nhin không được nức nở, càng không ngừng lắc lắc thân mình, khát cầu càng nhiều

Bối thịt đỏ bừng không ngừng co rút lại, hoa châu sớm sùng đỏ không chịu nổi, kiều diễm thổ lộ ra bên ngoài, hoa thịt bên trong cũng không ngừng mấp máy, khát cầu hấn

“Muốn sao?” Hạ Ngự Đường buộc chặt thân mình, mồ hôi sớm tắm ả ướt sau lưng, dục vọng ngay dưới bụng cũng đau đến hấn khó chịu.

Biết rõ sự khát vọng của nàng, hấn cũng không dễ dàng thỏa mãn nàng, ráng nhin đi dục vọng dưới bụng, ngón tay tiếp tục khiêu khích thủy huyết mẫn cảm.

Tuy rằng không biết chính mình đang muốn cái gì, nhưng Nguyên Tiêu đã không thể tự hỏi chính mình nữa, nàng chỉ cảm thấy nóng quá, dưới bụng truyền đến từng trận hư không, làm cho nàng thật là khó chịu.

“Muốn..... Ta muốn.....” Nàng thở gấp, bắt lực nhìn hấn.

“Muốn như thế nào, ngươi muốn chính mình đến.” Nói xong, hấn bắt lấy tay nàng, đẩy ra đóa hoa ướt sũng, làm cho tay nàng tham nhập vào hoa huyết của chính mình.....

Gấu đã man trong lòng giáo hồ

Rõ ràng mới xoay người tránh ra

Lập tức liền lại không tha

Đây là loại yêu đến phiên lòng a...

4. Chương 4

“Không..... A.....”

Đột nhiên tiến vào làm cho hoa dừng nhất thời không thích ứng được sinh ra chút đau đớn, theo bản năng Nguyên Tiêu muốn rút ngón tay ra

Nhưng mới di động, hoa thịt theo đó mà hấp thụ tay nàng, mang đến một tia vui sướng khoái cảm, làm cho nàng nhin không được than nhẹ ra tiếng.

Muốn thối lui khỏi ngón tay lại không nhin được đi về hoa huyết di động, bản năng hưởng thụ tê dại ngứa vui sướng khoái ý

Hoa thịt mẫn cảm theo ngón tay trều đưa không ngừng co rút lại, xung quanh bắt đầu thấm dẫm yêu dịch trong suốt

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ vì tình dục mà lộ ra biểu tình mê người, đôi mắt đọng nước, phủ một tầng sương mù, cái miệng nhỏ nhắn phun ra ngậm nga thanh âm, thân thể mềm mại ửng đỏ lên, thập phần xinh đẹp

Thấy nàng bắt đầu hưởng thụ âu yếm chính mình khoái cảm, Hạ Ngự Đường vì mị mở mắt, nhìn tay ngón tay nàng bị hoa thịt phun vào nuốt

Yêu dịch theo ngón tay di động không được lưu tiết, bên trong hoa hạch như ẩn như hiện giống như khiêu khích, câu dẫn tầm mắt của hấn.

Bàn tay to hướng lên trên trên, cầm một bên tuyết nhũ, hơi sử dụng lực nhào nặn, xoa xoa làm cho tuyết trắng bị biến thành nhiều hình dạng khác nhau

“Thoải mái sao? Ân?” Hắc thấp giọng hỏi, bàn tay to một bên chơi đùa tuyết nhũ, tay kia cũng đi theo ngón tay nàng đùa bốn hoa huyết.

Ngón tay như mang một dòng địa, dùng chỉ phúc xoa xoa, lại xoay tròn, đùa bốn hoa huyết mãi mãi

“A.....” khoái cảm cao thấp làm cho nàng run rẩy, hoa hạch theo sự dạy dỗ của hắn mà chuyển sang cứng rắn, ánh sáng màu phấn nộn cũng biến thâm, thành đậm đục sắc thái.

“Nguyên Tiêu, trả lời ta!” Hắc bá đạo hỏi, nhìn bộ dáng lang thang của nàng, con ngươi đen xẹt qua một tia tình dục nồng đậm.

Thở sâu, ngón tay một bên thưởng thức hoa hạch, hắn lại duỗi thân ra, ngón tay càng thâm nhập vào bên sâu bên trong hoa huyết, đi theo ngón tay nàng, cùng nhau trôi đưa qua lại

Vách tường hoa cot rút lại nhanh hơn, đem hai ngón tay của hai người gắt gao vây lấy, cái loại cảm giác mê người này làm cho Hạ Ngự Đường hô hấp trầm xuống.

“A.....thoải, thoải mái.....” Nguyên Tiêu mê loạn, bị dục hỏa xâm chiếm, không tự chủ được lời nói của chính mình, sau đó lại nói “Hảo ngứa, hảo ngứa..... Thật thoải mái a.....”

Khinh ngâm, ngón tay di động với tốc độ nhanh hơn, thậm chí chủ động cong ngón tay làm, tự làm cho bản thân mình thoải mái, tìm kiếm khoái cảm sâu hơn.

Của nàng ẩm ướt đậm đặc làm cho hắn mở càng to con mắt ra, dục vọng dưới bụng trướng tới khi chịu, ngón tay vuốt ve tuyết nhũ nhất thời không tự khống chế được đạo lực, dùng sức nắm thật chặt tuyết nhũ

“A!” da thịt truyền tới đau đớn làm cho Nguyên Tiêu than nhẹ, lại hưởng thụ cảm giác khác thường sau sự đau đớn qua đi

Ngón tay mảnh khảnh không ngừng đùa bốn hoa thịt, thậm chí hạ thấp chính mình, muốn hắn cấp nàng càng nhiều khoái cảm.

“Muốn càng thoải mái sao?” Hắc thuận theo sự khát vọng của nàng, ngón tay thon dài ở hoa thịt trôi đưa qua lại. Bất đồng với sự cấp bách của nàng, hắn ra vào thông thả, ý định tra tấn nàng

“A..... Muốn.....” thông thả của hắn làm cho Nguyên Tiêu càng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, vì nhẹn không nổi nên lắc mông, muốn hắn mau một chút

“Đừng nóng vội.” nhiệt tình của nàng làm cho hắn nhẹ giọng nở nụ cười, trong nháy mắt dục vọng lại càng hùng hực, hắn bắt lấy tay nàng, làm cho ngón tay nàng rời đi hoa huyết, đi vào trước tuyết nhũ.

“Không.....” Ngón tay rời đi làm cho nàng cảm thấy một tia hư không, đang muốn kháng nghị, hắn lại đem hai ngón tay đút vào cái miệng nhỏ nhắn, ngăn cản thanh âm của nàng.

“Hừ....Chiều theo lời nói của ta mà làm, dùng tay ngươi âu ếm đôi tuyết lê xinh đẹp, nơi này để ta động...” nói xong, liền thâm nhập vào hoa huyết, tay kia cũng bận rộn không kém nắm chặt lấy hạt châu đỏ tươi trước mặt mà chơi đùa

“Ngô ân.....” di động của hắn làm cho cảm giác trống rỗng tiêu tán, chuyển sang thoải mái, cũng làm cho nàng quên đi tất cả các ý niệm, cam tâm nghe theo lời nói của hắn.

Tay nhỏ bé vuốt ve cái miên nhũ, xoa nắn nhũ thịt, lại dùng ngón tay trêu đùa nhũ tiêm đỏ bồng, bản năng tìm kiếm mãi mãi do chính mình tạo thành, hưởng thụ sự âu yếm của chính mình

“Đúng, chính là như vậy.....” Đôi mâu thưởng thức bộ dạng đậm đặc chính mình âu yếm của nàng, ngón tay cũng đi theo di động ở hoa huyết, trêu đùa hoa thịt, áp bách sự mềm mại ở chỗ sâu nhất

“Ngô..... Ngô.....” một bên tự âu yếm chính mình, cái lưỡi cũng đi theo khe liếm đầu ngón tay, rồi đưa trước mặt hắn đầu ngón tay bị liếm ướt đầm

Nhìn ngón tay ẩm ướt bị liếm của nàng làm cho Hạ Ngự buộc chặt thân mình, trong óc nhìn không được tưởng tượng cái miệng nhỏ nhắn hút lấy nam tính cực đại thì dưới bụng trướng lên cứng rắn đau làm cho hắn khênhiu mày.

“Nguyên Tiêu của ta, nhiệt tình của người làm cho tathích” thanh âm tà mị, hắn di động ngón tay tới cái miệng nhỏ nhắn của nàng

Đầu ngón tay cùng phần lưỡi truy đuổi lẫn nhau, khônggrảnh nuốt nước bọt, một dòng tơ bạc theo sự đùa giỡn của hắn mà chảy ra khóemiệng

Mà ngón tay di động ở hoa huyết cũng không cam yếu thể, động tác tăng mạnh, lại tham lam thâm nhập thêm một ngón, hai ngón taykhép lại, cắm vào thủy huyết mà trừa động qua lại

Yêu dịch ướt sũng theo ngón tay trừa đưa không được màchảy xuôi ra, phát ra thanh âm dâm mỹ, đệm giường cũng sớm ướt đầm một mảnh,vươn vắn hương vị ngọt ngào

“Ngô ân.....” cảm nhận sự khoái ý đến mất hồn, làm chonàng càng tăng thêm sức xoa no đủ tuyết nhũ, ngón tay dính lên hoa dịch củanàng khẽ quẹt nhẹ, đem ngực nhũ tuyết trắng dính lấy một phiếm mỏng thủy dịch

Hoa huyết co rút gắt gao hấp lấy ngón tay thon dài củahắn, theo hắn mà trừa sáp, hoa thịt phần nộn cũng đi theo, thổ lộ kiều diễm.

Ngón tay bị gắt gao hấp lấy, tạo nên một khoái ý máthồn lờn cho Hạ Ngự Đường toàn thân buộc chặt, mồ hôi sớm thấm ướt hết quần áophía.

Thở sâu, áp chết dục vọng, ngón tay ra vào hơi hoicong lại, tìm vào sâu trong hoa hạch, dùng hai ngón tay kẹp lấy, nhẹ nhàng màsút xoa.

“Ân.....”hoa huyết nhất thời không thích ứng với sựyêu thương của ngón tay, mang tới khoái cảm vừa chua xót lại vừa đau, hoa thịtkhông được, co rút lại, giống như muốn đẩy đi tay hắn

Nhưng hắn cũng không cho nàng toại nguyện, ngón taycàng dùng sức làm cần, yêu dịch trong suốt tiết ra, nhờ sự thuận lợi, ngón tayrất nhanh tiến sâu vào vách tường hoa, ngẫu nhiên cong ngón tay lại, kìm đi sựmẫn cảm của vách tường hoa

“Ân a.....” cảm giác đau đớn dần dần bị khoái ýthay thế, làm cho nàng chịu không nổi, liên tiếp than nhẹ

Nàng nhìn không được, nâng lên tuyết đồn, phối hợp sựtrừa đưa của hắn, lắc lư cái mông, khát vọng càng nhiều khoái cảm.

Theo sự phối hợp của nàng, ngón tay càng tăng tốc trưəsáp, đem ra càng nhiều yêu dịch, vang ra thanh âm dâm đẳng.Ngón tay rất nhanh chen vào vách tường hoa thịt, hơn nữa dùngđầu ngón tay mà chà xát lấy hoa thịt, để thân thể yêu kiều một trận run rẩy.

Trong nháy mắt, vách tường hoa mẫn cảm lại co rút nhanh hơn, tần suất rất nhanh mấp máy làm cho Hạ Ngự Đường biết nàng sắp ra lãncao trào đầu tiên

Hắn cắn răng nhìn xuống khi nóng thiết đang xúc độngmuốn vùi sâu vào cơ thể nàng, ngón tay ra sức trừa động, ngón cái dùng sức kìm lấy nhụy châu đỏ thắm, đem nàng đùa bỡn tới cảnh giới của sự dục tiên dục tử

Cái miệng nhỏ nhắn sớm đã không quản ngón tay của hắn,nhận được thâm sâu khoái cảm, nước bọt trong suốt theo rên rĩ mà chảy ra cánhmôi. Mà hoa huyết cũng ướt đầm, làm cho tay hắn cũng ướt đầm

Hoa thịt không ngừng tiết ra hoa dịch, đem bắp chânphiếm ướt một mảnh, lan tỏa ra mùi ngọt ngấy nồng đậm (Dịch xong cái này chắcta phải đi cấp cứu Fany ạ)

Đột nhiên, toàn thân Nguyên Tiêu buộc chặt, vách tườnghoa co rút lại nhanh hơn, ngón tay trừa sáp cũng tăng tốc, dùng sức mà chơi đùabên trong hoa hạch

“A!” Nàng rốt cuộc chịu không nổi, toàn thânhứng chịu một trận tê dại tới run run, yêu dịch nhanh chóng trào ra, trong nháy mắt, hương thơm ngọt ngào tràn ngập.....

Nguyên tiêu không ngừng thổ dốc, lần đầu cao trào đếnnàng cả người hư nhuyển, mệnh mông sương mù , hợp thân ham muốn khoái cảm xa lạ

Hạ Ngự Đường rút ngón tay ra, con ngươi đen bình tĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng mê người kia, thường thức biểu tình sau hoan ái của nàng

Chỉ thấy đôi môi hiện lên tầng nước, tình dục được che giấu sau hai má ửng hồng, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng học ra hơi thở thơm tho, thân thể mê người mềm mại cũng nhiễm lên một chút ửng đỏ sau cuộc cao trào, giống như một đóa hoa hồng nở rộ đến cực điểm, bộ dáng xinh đẹp mỹ hoặc người, mê hoặc tâm thần của hắn

Sớm biết nàng xinh đẹp, nhưng là sau khi nhiễm lên chút dục vọng, bộ dáng kiều diễm làm cho người ta dừng lại hô hấp, mà sự xinh đẹp này chỉ thuộc về hắn, là hắn đã làm cho nàng nở rộ ra tiên diễm sắc thái

“Nguyên tiêu, nàng là của ta.” Hắn nhỏ tiếng, ngay từ lúc một trái tim rơi vào trên người nàng sau, hắn liền quyết định phải lấy được nàng, bất kể phải dùng bất kỳ thủ đoạn nào.

Nhanh chóng cởi hết quần áo trên người, lửa nóng nam tính cực đại ở hai chân sớm đã ngẩng cao, trường đao tới hiện lên gân xanh

Bàn tay to tách đôi chân ngọc ra, đem nóng thiết đặt vào hoa huyết, đỉnh nhẹ nhàng chà xát huyết khẩu, chỉ chớp lát sau, đỉnh nam tính đã bị hoa dịch làm ẩm ướt.

“Ân.....” Cao trào qua đi vách tường hoa vẫn đang mẩn cảm run run, cảm giác mơ hồ khi được đỉnh cứng rắn chà nhẹ, mang theo một cổ gãi ngứa theo nơi riêng tư tràn ngập mở ra.

“Đó là cái gì.....” Nàng nghi hoặc, đang muốn cúi đầu nhìn lên, một cổ đau đớn như bị xé rách theo nơi riêng tư tản ra, làm cho nàng nhẹn không được, thấp kêu. “Đau quá!”

Nàng nhíu chặt mi, cảm giác được một cái vật thể thật lớn lại cứng ngắt chen vào vách tường hoa, hoa thịt nhanh chóng co rút, muốn đẩy đi cái vật thể xa lạ kia

“Hừ..... Đừng nhúc nhích.” Hạ Ngự Đường cắn răng muốn nhẹn xuống trừu đưa động tác, nhưng là bị vách tường hoa bao vây, nơi áp sát của nàng đang vây lấy hắn, cảm giác thật sự rất tuyệt, làm cho hắn không thể khác chế chính mình.

Chặt khít hoa thịt chặt chẽ bao vây hắn, thậm chí bởi vì kháng cự hắn tiến vào mà không ngừng đẩy đẩy hắn.

Cái loại tra tấn này làm cho hắn không thể khác chế chính mình, không nhìn đến động tác giãy dụa của nàng, cử động mạnh thất lưng, xuyên phá đi tầng lá mỏng, đi vào chỗ sâu nhất

“A ” Nguyên Tiêu buộc chặt thân mình, đau đớn xa lạ làm cho nàng nhẹn không được khóc kêu, máu tử nữ theo nơi riêng tư phiếm ra. (Phiếm = chảy, hoặc dính, tiết)

“Thiên! Người hảo nhanh.....” bị thủy huyết trời sinh hẹp nhỏ gấp gao hấp trụ lấy nóng thiết, cái loại khoái ý này làm cho Hạ Ngự Đường thở sâu.

Vốn muốn chờ nàng thích ứng mới cử động, nhưng là hoa thịt chặt hẹp lại áp sát làm cho hắn không ẩn nhẫn được, bắt đầu trừu sáp bên trong hoa huyết

Theo của hắn trừu đưa, tơ máu hỗn hợp hoa dịch không ngừng bị trào ra

“Ô a.....” di động của hắn làm cho nàng cảm thấy rất đau đớn, tay nhỏ bé vươn lên, muốn đẩy ra hắn. “Không cần..... Đau quá.....”

Nàng nức nở, chịu không nổi cần môi, vách tường hoa của nàng buộc chặt, càng dùng sức co rút lại, cũng nhanh chóng bao vây lấy của hắn

“Tiêu nhi ngoan, đợi chút sẽ không đau.....” Hạ Ngự Đường nhỏ giọng trấn an Nguyên Tiêu, lại đành chỉ không được động tác trừu đưa của chính mình

Ai bảo hoa thịt không ngừng co rút của nàng hấp dẫn hắn, làm cho hắn cảm thấy từng trận tê dại tới mất hồn khoái cảm, căn bản không thể khống chế chính mình.

Bàn tay to di chuyển tới trước hoa huyết, tìm được huyệt hoa được giấu ở hoa huyệt, ngón tay xoa xoa, rồi lấy hai ngón kẹp lấy

Nóng thiết một bên trầu đưa, ngón tay cũng đi theo lồiéo nhụy hoa, dùng sức cọ xát, xoa bóp, làm cho nàng giảm bớt đi đau đớn

“Ân.....” theo sự âu yếm của hắn, đau đớn tựa hồ chậm rãi mà biến mất, trầu đưa của hắn cũng mang tới một loại ma cảm nói không nên lời, khiến mà nàng giãn ra, không tự chủ được, ngâm nga lên.

Tuyệt đồn cũng đi theo nâng lên, như phối hợp với sự trầu đưa của hắn, loạn ý tình mê, mà lắc lắc thân mình, muốn hắn đi sâu một chút, lại dùng lực một chút.

Thấy nàng bắt đầu hưởng thụ, hắn càng dùng sức di động đi sâu vào, ra sức trầu cảm thủy huyết, va chạm bên trong vách tường hoa ngày một nhanh.

“Ân a a.....” Theo sự va chạm của hắn, hoa dịch cũng đi theo bị tiết ra ra, đâm thủy thanh âm hỗn hợp đan xen với sự rên rỉ, tạo thành âm lãng lại mê người thanh âm.

Hạ Ngự Đường vươn tay kéo nàng vào lòng, làm cho hai người ngồi với tư thế mặt đối mặt, đùi tuyết trắng vòng qua của hắn thắt lưng, mà hắn thì vẫn trên dưới luật động qua lại

“A..... Sâu quá.....” tư thế này làm cho nóng thiết đi vào càng sâu, tay nhỏ bé cầm lấy vai hắn, đầu ngón tay gãi gao cào lên da thịt của hắn, lưu lại chỉ ngân màu đỏ.

“Thích này tư thế sao? Ân?” Hắn thở gấp, bàn tay ôm ôm lấy thắt lưng của nàng, làm cho tư thế của cả hai càng thân mật, cái miệng mềm mại, cao thấp va chạm vào nơi riêng tư

Theo va chạm của hắn, ngực nhũ no đủ cũng đi theo chóp lên, lộ ra tư thái xinh đẹp

Bàn tay to nhện không được hướng lên trên, một tay cầm một cái no đủ, theo trầu đưa, năm ngón tay cũng khép lại, dùng sức nắm lấy nhũ tuyết trắng.

“A..... Thích a.....” tình loạn ý mê Nguyên Tiêu yêu kiều thốt ra lời phóng dăng

Trầu sáp mạnh mẽ làm cho nàng cảm thấy từng trận khoái ý ập về, hoa dịch bị ngăn cản không tiết ra được, đem hạ phúc hai người biến thành một mảnh ẩm ướt

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng hé mở, cái lưỡi đình hương nhẹ xuất ra cánh môi, đôi môi phẫn nộ mê người bị hắn cúi đầu, bắt lấy, cùng nhau mà triển miên

“Ân.....” Lưỡi hai người dây dưa lẫn nhau, tạo nên vô số nước bọt trong suốt, chậm rãi chảy xuống dưới, đem lời lẽ của hai người biến thành giống nơi riêng tư, ướt trạch một mảnh, làm cho người ta đỏ mặt

Sưng to phác nam không ngừng công kích lấy hoa huyết, thuận theo môi lưỡi quăn quắn, góc độ va chạm càng sâu, tựa như muốn đem nàng chơi hoại, không lưu một tia lực đạo.

Mảnh mẽ cuồng sáp làm cho cả người Nguyên Tiêu hưng phấn, từ nơi riêng tư truyền tới một cỗ tê dại, trộn lẫn mất hồn khoái cảm, dần xâm chiếm mỗi một chỗ trong thân thể

Nàng nhện không được nâng lên tuyết đồn, theo sự trầu đưa của hắn đưa lên, làm cho hoa thịt phun ra nuốt vào thân dưới thô dài của hắn

“Ân..... Người này Tiểu Lăng oa.....” dâm lãng của nàng làm cho Hạ Ngự Đường phát thô thanh, ra sức đem nàng áp đảo ở trên giường, nâng đùi phải nàng lên, rất nhanh cắm vào, thô lỗ trầu đưa bên trong thủy huyết

“A a.....” dâm dịch theo sự trầu sáp mãnh liệt của hắn không ngừng mà đi ra, đem vải trải giường dưới thân làm ẩm ướt một mảnh, hoa huyết co rút rất nhanh, hấp lấy cái thô dài của hắn

Hoa thịt co rút lại cho hắn biết nàng nhanh chóng đạt đỉnh, động tác trầu đưa càng cuồng mãnh, đại đường cong đút vào trong tiểu huyết mỗi một chỗ, hưởng thụ bị trận trận tần suất đè đẩy khoái ý.

“Ân a a.....” Khoái cảm quá thâm, làm cho Nguyên Tiêu nhện không nổi, vách tường hoa nhanh chóng co rút lại, đại lương dâm dịch từ trong chỗ sâu trào ra, cọ rửa đỉnh nam tính mẫn cảm

“Ân.....” Hạ Ngự Đường cũng phát ra một tiếng rầm nhẹ, dùng sức tiến vào một cái, bạch dịch nói rục đi theo phun trào ra....

Nguyên Tiêu thở gấp, mềm cả người, cảm giác rốt cuộc sử dụng không ra một tia khí lực.

Vừa vặn nam nhân ở trên nàg cũng không có ý định buông tha, nam tính cực đại mới phát tiết qua, chỉ chốc lát sau lập tức cứng rắn, hơn nữa so với lúc này cực đại hơn tràn ngập ở trong thân nàg.

“Tiêu nhi, còn chưa có hoàn đâu!” Hạ Ngự Đường tà khinh nụ cười, dục vọng nhiều năm tích lũy, mới một làm làm sao thỏa mãn được hẳn?

“Không.....” Nguyên Tiêu lắc đầu, hai lần cao trào làm cho nàg quá mệt mỏi, nàg không biết chính mình còn có thể thừa nhận cái loại mưa rền gió dữ cùng kích tình này không

“Người có thể.” Đem cực đại rời khỏi thủy huyết ướt ái, nóng thiết vừa rời đi, hỗn hợp bạch dịch, hoa dịch cũng đi theo thủy huyết chảy ra

Hắn đem nàg cuốn qua thân, làm cho nàg ngồi chồm hờn đưa lưng về phía hẳn, thanh âm khàn khàn ở bên tai nàg, hơi thở nhẹ nóng bỏng “Người cũng muốn ta, đúng hay không?”

Nói xong, ngón tay đi vào trước hoa huyết, làm sưng đỏ búi thịt ẩm ướt, lại lấy đầu ngón tay hơi hơi tiến vào hoa huyết, nhẹ nhàng vỗ về hoa thịt

bát làm sưng đỏ ẩm ướt làm búi thịt, lại lấy đầu ngón tay hơi hơi tiến vào hoa huyết, nhẹ vỗ về hoa thịt.

“A!” nộn thịt nhất thời bị đụng chạm, Nguyên Tiêu lập tức miễn cảm, yêu kiều khẩn cầu “Không cần..... Ân.....”

Rõ ràng mệt mỏi không thôi, nhưng lại không thể kháng cự đụng chạm của hẳn, mới vài cái, tình dục lại bị trêu chọc dựng lên, làm cho nàg không tự giác nhẹ lay động tuyệt đồn.

Bàn tay to xoa lấy mộng thịt tuyết trắng, hẳn thất phôi: “Muốn ta đi vào sao?” Ngón tay không ngừng làm loạn ở hoa thịt, muốn vào không tiến, từ từ dụ hoặc nàg.

“Muốn a.....” Lắc lắc tuyết đồn, chịu không nổi trêu chọc của hẳn, nàg nức nở cầu xin. “Tiến vào..... Cầu người.....”

“Ta là ai?” Không để ý cầu xin của nàg, Hạ Ngự Đường tiếp tục đùa với nàg. “Nói tên ta ra, ta liền thỏa mãn người.”

“Ô.....” mắt sương mù, Nguyên Tiêu trừng mắt hẳn, quật cường mím môi. Liền ngay cả ở trong mộng, hẳn vẫn đáng ghét như vậy!

“Ân? Không gọi sao?” ngón tay kẹp lấy hoa châu, nhẹ nhàng kéo một chút, lại buông ra, lại đi tới hoa thịt, ngón tay tiến vào một chút, lại nhanh chóng đi ra, chính là không thỏa mãn nàg

“Ngô.....” cảm giác gãi ngứa làm cho cả người Nguyên Tiêu khó chịu, rốt cuộc quật cường không được, khuất phục sự trêu chọc của hẳn “Ngự, Ngự Đường.....”

“Tên phía sau!” do không hài lòng, Hạ Ngự Đường dùng bàn tay to ra sức vỗ xuống mộng thịt tuyết trắng, lại dùng sức sờ, lưu lại chằng chịt màu đỏ

“A!” Đau đớn làm cho nàg than nhẹ một tiếng, cắn môi, áp chế không được dục vọng của cơ thể, kiều mỹ hô. “Đường! Ta muốn.....”

Vừa nghe đến nàg gọi tên hẳn, rốt cuộc khắc chế không được, không đợi nàg phản ứng, bàn tay to vặn mở mộng thịt động, thất lưng, đầu từ sau cắm vào thủy huyết

“A!” Ngẩng trán, Nguyên Tiêu nâng mộng cao thẳng, theo sự trêu đùa của Hạ Ngự Đường trêu mà di động, tay nhỏ bé nhanh cầm lấy đệm chặn, hưởng thụ bị trêu sắp khoái cảm

Nóng thiết thô to một bên trêu đùa, bàn tay to cũng đi theo xoa nhẹ mộng thịt tuyết trắng, đè đẩy phía sau hoa châu, dùng ngón cái nhẹ nhàng tìm cúc huyết phía sau

“Ô a.....” Giương cái miệng nhỏ nhắn, thân hình mềm mại rên rỉ không ngừng từ hơi thở mùi đàn hương từ miệng tiết ra.

Quá thâm khoái cảm làm cho nàg không rảnh nuốt nước bọt, nuốt bọt nước bọt từ miệng tiết ra, nhiễm ẩm ướt đệm giường trắng noãn

“Thích tadộng như vậy sao? Tiêu nhi.....” Hạ Ngự Đường thanh âm thô ách, nóng thiết mãnh liệt trừu cảm thủy huyết, quấy phá ra dâm lãng hoa dịch, đụng chạm thân thể, làm phát ra ba ba tiếng vang.

“A..... Thích..... Thật thoải mái.....” Đá đầu, ngực nhũ tuyết trắng theo trều sáp của hắn không ngừng chớp lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lộ vẻ tình dục mê loạn, một trận khoái cảm do mãnh liệt trều đưa, làm cho nàng rốt cuộc không thể chống đỡ trụ thân mình.

Nàng phát ra than nhẹ, hư nhuyển ngã vào giường, chỉ còn lại có tuyết đồn cao cao nâng lên, thừa nhận nam tính cực đại ra vào

“Ân a..... Hảo nhanh..... Tuyệt quá.....” Hạ Ngự Đường ra sức động thất lưng, hưởng thụ vách tường hoa gát gao bao vây, làm cho hắn mất hồn khoái ý

Tử hồng sắc thô dài mạnh mẽ va chạm bên trong nộn thịt, đem thiên hạ dưới thân chơi ngoạn dục tiên dục tử, khoái hoạt không thôi.

“Ô ân.....” theo sự va chạm quá thâm, toàn thân Nguyên Tiêu buộc chặt, vách tường hoa mãi cảm bắt đầu truyền tới co rút, ngón chân nhịn không được cuộn lại

Theo quá thâm va chạm, Nguyên Tiêu toàn thân buộc chặt, mãi cảm hoa vách tường bắt đầu truyền đến co rút, ngón chân nhịn không được cuộn lại.

Từng trận co rút không ngừng áp chế lại sự trều đưa của nam tính cực đại, biết Nguyên Tiêu lại đặt tới cao trào, Hạ Ngự Đường mức độ lớn hơn nữa cắm vào thủy huyết

Mà ngón tay cọ xát ở cục huyết cũng hơi dùng lực, rất nhỏ xâm nhập nộn thịt hồng nhạt, cọ xát cánh hoa thịt non nớt

“A!” Một trận run run, Nguyên Tiêu nhịn không được hô lên, đầu óc choáng váng, khoái cảm quá lớn làm cho nàng chịu không nổi, ngắt đi

Yêu dịch đầy đủ không ngừng lưu tiết, đánh sâu vào nam tính cực đại, vách tường hoa càng không ngừng áp chế nóng thiết mãi cảm, khoái ý sung sướng làm cho Hạ Ngự Đường nhịn không được rống to

Thất lưng rất ra sức động, đâm vào hơn mười lần, hưởng thụ tần suất bị áp bách khoái cảm, mới cam tâm thả lỏng thân mình

Lỗ nhỏ cực đại phun ra bạch dịch nóng bỏng....

5. Chương 5

“Ân.....” Đầu đau quá.

Nguyên Tiêu nhanh mở mi, cảm thấy đầu mình giống như bị người ta đánh, vừa đau lại choáng váng, làm cho nàng thống khổ than nhẹ, thân thể nhịn không được khẽ nhúc nhích.

Vừa mới cử động thì miệng nhỏ nhắn không nhịn được rên lên

Ông trời! Như thế nào mới nhúc nhích một chút, xương cốt toàn thân liền triển đến một trận đau toan, hơn nữa thân thể mềm nhũn, sử dụng không ra một tia khí lực! Đây là có chuyện gì?

Mở to đôi mắt, Nguyên Tiêu mờ miệt ngẫm, không hiểu chính mình như thế nào lại cảm thấy mệt mỏi quá, mệt đến lười biếng, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện cử động.

Trợn to đôi mắt, nhìn lấy nam nhân trước mặt.

Nàng sững sờ một chút, còn chưa làm rõ tình hình trước mặt, thanh âm trầm thấp từ đỉnh đầu bay xuống.

“Người tỉnh nha!”

Thanh âm kia, làm cho Nguyên Tiêu cảm thấy lạnh cả người, chậm rãi nâng mâu, hé ra trêu tức tuần nhan, lập tức rơi vào mi mắt.

“Người, người.....” Nàng lắp bắp nói không ra lời.

“Đã qua giờ ngo, ta còn suy nghĩ người muốn ngủ tới khi nào, mệt sao?” Khóe miệng gợi lên một tia tà nịnh, Hạ Ngự Đường miễn cưỡng thưởng thức biểu tình kinh ngạc của nàng.

Nguyên Tiêu hoàn toàn nói không ra lời, chỉ có thể chững chạc nhìn hắn, đầu đau nhanh chóng nhớ lại.....

Nàng nhớ rõ nàng cải trang thành Trần Tích Hương, còn uống rượu, sau một hồi mặc danh kỳ diệu mộng xuân, mà nhân vật chính trong giấc mộng kia chính là.....

“Không có khả năng!” nàng không dám nhận chuyện thật tàn khốc này “Nhất định là mộng, nhất định phải! Ta nhất định còn nằm mơ.....”

Nàng không tin sự thật trước mắt, chạy nhanh tới giường, nhắm mắt lại “Ngủ đi! Ngủ đi! Sau khi mở mắt, hết thấy sẽ biến mất” Nói xong, nàng chậm rãi mở mắt ra.

Nhưng cái khuôn mặt tuần mị đáng giận kia vẫn xuất hiện ở trước mắt, thanh âm của nàng bắt đầu phát run “Này, này nhất định là ảo giác.....” Nàng không tin! Nàng không tin!

Hạ Ngự Đường hảo tâm tưởng giúp nàng chứng thật, bàn tay to cầm một cái miên nhũ, hơi hơi sử dụng nhẹ nhàng xoa xoa

“Nguyên Tiêu, có cảm giác sao?”

Có! Chết tiệt có, cho nên.....

“Hạ, Hạ Ngự Đường.....” Trùng mắt hắn, Nguyên Tiêu tâm lạnh. “Này không phải mộng, không phải ảo giác, người, người.....”

“Như thế nào?” Bàn tay tiếp tục thưởng thức nơi no đủ, hắn chờ mong phản ứng của nàng.

“Chết tiệt! Người đừng chạm vào ta!” như thế nào lại hư nhuyển, lửa giận làm cho Nguyên Tiêu có khí lực, dùng sức hất bỏ đi đôi tay của hắn, nàng tức giận nhảy xuống giường.

Vừa đứng thẳng, nàng thiếu chút nữa sảy chân, lập tức ngã xuống.

Nàng cắn răng một cái, miễn cưỡng đứng, nơi riêng tư đầu gối chậm rãi chảy ra hỗn hợp bạch hoa dịch, theo đùi đi xuống.

Cảm giác khốn đốn làm cho nàng vừa tức lại quẫn, hận không thể giết chết nam nhân trước mắt.

“Người, người.....” Ngón tay chỉ vào hỗn độn trên giường, nàng tức giận đến nói không ra lời.

Hạ Ngự Đường ưu nhân nằm nghiêng trên giường, một tay chống trước sườn mặt, ánh mắt nóng rực nhẹ nhàng đảo qua thân thể mềm mại xinh đẹp mê người của nàng.

Da thịt tuyết trắng sớm lộ ra, lưu lại dấu vết của hắn, chất lỏng theo đùi chảy xuống, càng làm cho cả người hắn nóng lên, dục vọng vừa chôn vùi, lại khởi lên.

Ánh mắt của Hạ Ngự Đường làm cho cả người Nguyên Tiêu run lên, đôi mắt ngăm đến nóng thiêu vừa cứng lại khởi lên, trong óc không tự chủ lại hiện lên giấc mộng xuân của ngày hôm qua

Hắn lại một lần tiến vào cơ thể nàng, mà nàng khóc hô, dâm dăng khát cầu hắn tiến vào...

Khuôn mặt nhỏ nhắn vì hồi tưởng lại hình ảnh kia mà nóng lên, mà ánh mắt của hắn như là khát cầu xâm lược hết thấy, làm cho nàng hoảng sợ, gấp đến độ rống to: “Chết tiệt! Người lại nhìn ta, liền đào tròng mắt của người ra”

Nàng vội vàng nhặt quần áo lên, che khuất chính mình, đỏ mặt, tức giận trừng mắt hắn

“Phân biệt sao?” Hạ Ngự Đường nhẹ nhàng nhú mồm, bất đồng (Khác) với sự phẫn nộ của cho Nguyên Tiêu, hẳn giống như con mèo ăn vụng, cười đến đắc ý

“Dù sao, toàn thân cao thấp của ngươi, ta làm sao không chạm qua, hơn nữa ngươi thực hưởng thụ, đúng hay không? Vẫn khóc cầu tatiền vào tiểu huyết đầm nước của ngươi..”

“Câm miệng!” lời nói đâm đả làm cho Nguyên Tiêu tức giận tới thét chói tai, đầu óc cố tình không chịu thua kém, bởi vì lời nói của hắn, không ngừng hồi tưởng lại hết thảy mọi việc của ngày hôm qua.

Đáng chết! Nàng tức giận đến dậm chân, hung tợn trừng mắt hắn.

“Ngươi cùng Hoa Hỉ Nhi đang tính kế ta đúng hay không?” nàng cũng biết chính mình bị thiết kế, ngây ngốc bước vào cạm bẫy của huynh muội hồ ly.

Nàng là ngu ngốc, biết rõ Hoa Hỉ Nhi là muội muội của họ Hạ, thế nhưng còn dễ dàng tin tưởng mưu kế của Hoa Hỉ Nhi, họ đều là người một nhà, Hoa Hỉ Nhi đương nhiên là đứng ở bên Hạ Ngự Đường, làm sao có thể tốt bụng giúp nàng?

Chỉ có nàng ngu ngốc, thế nhưng lại ngây ngốc bước chân vào!

“Ân hừ.” Hạ Ngự Đường cũng không phủ nhận, mâu quang thâm trầm nhìn nàng, khuôn mặt anh tuấn không biểu lộ ra chút sắc thái, làm cho người ta không thể hiểu rõ suy nghĩ của hắn.

Thừa nhận của hắn, làm cho Nguyên Tiêu tức giận đến phát run cả người.

Sớm biết hắn ti bỉ, cũng không nghĩ đến hắn lại dùng chiêu này hãm hại nàng, sự trong sạch của nàng đối với hắn có chỗ gì tốt?

Cho dù hai người không đúng, thì bàn lại, hắn không nên lấy sự trong sạch của nàng để chơi đùa, thủ đoạn ti bỉ như vậy, làm cho Nguyên Tiêu tức giận đến hộc mắt đỏ lên.

“Vì sao?” Cẩn mòi, nàng phẫn hận trừng mắt hắn. “Visao muốn như vậy thiết kế ta?”

Thiết kế như vậy, là để ngoạn đùa nàng sao?

Hạ Ngự Đường mâu quang thâm thúy nhú lại, thấp giọng nói: “Nếu ta nói, bởi vì ta yêu ngươi?” Con người đen chậm rãi nâng lên, chớp cũng không chớp nhìn nàng.

Mâu quang kia làm cho nàng tâm phát run, bối rối không hiểu đứng lên, vội vàng bỏ qua một bên mắt, phẫn nộ gào thét: “Ngươi đi chết đi!” Nàng tức giận, cầm lấy bàn ngọc hồ trên bàn hướng hắn mà quăng.

“Ngươi cho là loại này chuyện ma quỷ này ta sẽ tin tưởng sao?” hắn cho rằng nàng ngu ngốc sao, lấy loại chuyện ra để ngụy biện?

Hạ Ngự Đường vội nghiêng người tránh né, ngọc hồ đập tới tường mà vỡ vụn, một mảnh vụn vừa vụn xẹt qua trước ngực, tạo nên một vết thương máu.

Mặt hắn không chút thay đổi, chính là dùng đôi người đen, trầm tĩnh nhìn nàng, còn mâu quang kia lại làm cho nàng mím môi cánh hoa.

Vết máu thực chói mắt, ngực hắn bị thương, làm nàng cảm thấy áy náy, nhưng lại vì cảm thấy áy náy trong lòng mà tức giận!

Người sai rõ ràng là hắn, nàng có cái gì mà áy náy?

Mà hắn, vì sao muốn dùng cái loại này ánh mắt nhìn nàng? Làm cho nàng rất hoảng, rất loạn.

“Hạ Ngự Đường, ta hận ngươi chết đi được, đời này, ngươi đừng có xuất hiện ở trước mặt ta!” Nguyên Tiêu rống lên, không dám đối mặt với ánh mắt của hắn, bối rối mặc quần áo, nhanh chóng đóng cửa, xông ra.

Nhìn thân ảnh nàng rời đi, Hạ Ngự Đường chậm rãi hạ mồm, đem giường lưu lại một cọng tóc đen dài, hắn vươn tay nhặt lấy, đem tóc dài quấn lấy ngón tay, găt gao cuốn lấy.

Thật lâu sau, mới nặng nề mở miệng. “Đáng tiếc, đời này, ngươi cùng ta không thể tách ra”

Nếu ta nói, bởi vì ta yêu ngươi?

“Họ Hạ! Người nghĩ rằng ta ngu ngốc sao? Ta mới không bị người lừa? Loại chuyện ma quỷ này ai sẽ tin!”

Nguyên Tiêu cầm giận gầm nhẹ, tay nắm chặt bàn tính, đem bàn tính trước mặt biến thành hai nửa, hạt châu trên bàn tính, liền thình lách đổ xuống mặt đất.

Đôi mắt đẹp hung hung tợn tợn nhìn bàn tính bị cắt thành hai nửa, giận hờn đả hạ Ngự Đường, cũng giận chính mình.

Rõ ràng không tin lời nói của hắn, nhưng là tâm vẫn luôn nghĩ, đầu vẫn mơ hồ vang lên câu nói kia, muốn gạt bỏ cũng gạt không được.

Liền ngay cả trong mộng, nàng cũng vẫn mơ thấy hắn.

Trong mộng, nàng thành thê của hắn, hắn đối với nàng cười đến rất ôn nhu, luôn luôn ở bên tại nàng nói lên những lời ngọt ngào

Trong mộng nàng, cười đến hảo ngọt, nằm trong lòng hắn, đối hắn nói.....

Nói cái gì, nàng không biết, bởi vì nàng bừng tỉnh, tim thật sự đập rất mau, hai má cũng không hiểu mà nóng lên, rõ ràng là mộng, lại rõ ràng tự tưởng là chân thật.

Đó là ác mộng, ác mộng đáng sợ, nhưng là vì sao khi tỉnh lại, trong lòng đã cảm thấy có một chút mất mát?

Nàng không hiểu, rõ ràng chán ghét hắn, hơn nữa hắn còn ti bỉ thiết kế nàng, làm cho nàng càng hận hắn, nhưng là vì sao vẫn nghĩ về hắn?

Dĩ vãng, hai người cơ hồ mỗi ngày đụng tới mặt, tan rã trong không vui. Mà lần này, cả ba ngày nay vẫn không thấy mặt hắn?

Vân Hương khách sạn của nàng vẫn như cũ, mỗi ngày luôn mở cửa, đối diện với việc làm ăn thịnh vượng của Long Đằng tửu lâu, chính là không hề thấy hắn đến tuần tra như mỗi ngày/

Ngày đầu tiên, nàng giận điên rồi, thề không bao giờ muốn xem hắn đến hay chưa, vẫn luôn trụ lại trong tào phòng, làm đồ ăn, như thế nào cũng không ra tháo phòng nửa bước.

Ngày hôm sau, nàng ngẫu nhiên bưng thức ăn đi ra, luôn không tự chủ được nâng mâu ngắm hướng đối diện, nhưng lại không thấy được bóng dáng của hắn.

Ngày thứ ba, nàng đi ra càn thường xuyên, cố ý, hoặc vô tình nghe những khách nhân nói chuyện, xem có hay không nhắc tới tin tức của hắn, thuận tiện ngắm hắn có hay không đến tửu lâu. Nhưng hắn giống như bốc hơi khỏi thế giới này vậy, nàng vẫn không sao nhìn thấy mặt hắn.

Mà hôm nay chính là ngày thứ tư, nàng rõ ràng đứng tại bàn tính sổ sách, lại không yên lòng, vẫn luôn chú ý đến đối diện, nhưng vẫn không thấy được xe ngựa của Hạ gia.

Là như thế nào? Hắn biến mất là tốt nhất, không cần xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng nên thấy cao hứng mới phải, nhưng sao lại cảm thấy đứng ngồi không yên, tâm càng buồn.

Một bụng hỏa, chính là không biết nên phát tiết như thế nào, đáng giận!

Đều là lỗi của Hạ Ngự Đường, đều là hắn, hại nàng trở nên quái như vậy!

Bộ mặt Nguyên Tiêu dữ tợn trừng mắt nhìn bàn tính, bộ dáng đáng sợ, làm cho người phụ cận hoàn toàn không dám tới gần, cúi thấp đầu, nói nhỏ.

“Lão, lão bản, người tâm tình không tốt à? Ai chọc người tức giận?” Tiểu hầu đánh bạo, sợ hãi hỏi

“Ai nói tâm tình của ta không tốt?” Nguyên Tiêu hung tợn trừng mắt nhìn, bộ dáng dữ tợn làm cho người ta kinh hồn khiếp đảm.

Tiểu hầu không có can đảm kinh suyền một tiếng, quanh co mở miệng nói “Nhưng là bàn tính bị người bẻ gãy.....” Hắn chỉ vào chuyện thật rồi

Mấy ngày nay, lão bản giống như là ăn phải hỏa dược, mỗi ngày đều hé ra mặt thối không thể thối hơn, tính tình đương nhiên càng không cần nói, chỉ cần chạm vào sẽ bị sứt đầu mẻ trán.

Ngay từ đầu, bọn họ còn không biết nguyên nhân ra sao, nhưng là hôm nay.....

Tiểu hầu sợ hãi dò xét đám người xem diễn phía sau một cái, mọi người liền hướng hẳn nháy mắt, muốn hẳn mau hỏi, cần bản là không có người muốn ra mặt cứu hẳn.

Ồ..... Hẳn thật đáng thương.

“Bản tính?” Trùng mắt nhìn bản tính bị cắt thành hai nửa, Nguyên Tiêu nhíu nhíu mày.

“Khi nào bị gãy?” Nàng như thế nào không ấn tượng?

“Vừa mới.” Tiểu hầu nhỏ giọng trả lời, nuốt nuốt nước miếng, nhìn lại ánh mắt của mọi người, sợ hãi mở miệng “Lão bản, người có phải hay không là vì Hạ thiếu gia sinh khí?”

“À?” Nguyên Tiêu liền để ý, mới phát hiện tình hình quỷ dị hiện tại.

Toàn bộ tầm mắt tò mò của mọi người trong này đều hướng tới nàng, nhưng khi nàng dùng mắt chống lại, toàn bộ làm như không có việc gì, uống rượu nói chuyện phiếm.

Nàng ngẩng tới tiểu hầu, gặp bộ dáng tiểu hầu muốn nói rồi lại thôi, mắt mở to ra “Xảy ra chuyện gì? Như thế nào mà biểu tình của các người kỳ quái tới vậy?”

“Ách..... Không, không có việc gì nha!” Tiểu hầu ha ha cười, ánh mắt lóe ra, bộ dạng chột dạ, lại càng khả nghi.

“Phải không?” Nguyên Tiêu không thể nào tin, lại liếc nhìn mọi người trong quán, gặp toàn bộ ánh mắt của mọi người đều lảng tránh tầm mắt của nàng, càng cảm thấy khả nghi!

Không, nàng ngẩng đến trên tay của những vị khách nhân, đều hé ra trang giấy màu vàng, nhìn không được, nàng nhíu mày

“Gần đây, nữ nhân họ viên lại đào ra tin tức bất quá nào?”

Tấm giấy màu vàng kia, chỉ cần là người của Hoan Hỉ thành là không ai không nhận biết, tin tức bất quá gì cũng có, lớn thì có hoàng thất quý tộc, nhỏ thì có thương buôn, tin tức bất quá gì cũng viết ra được, trở thành đại tiêu khiển cho người trong thành.

“Ách..... Lão bản người tốt nhất không nên nhìn.....” Nói vừa ra, tiểu hầu vội che miệng mình lại.

Bộ dáng khấn trương của tiểu hầu làm cho Nguyên Tiêu nhíu mày, liền ngay cả khách nhân cũng phản ứng rất kỳ quái, mỗi người đều chột dạ không dám nhìn nàng.

“Ách..... Chướng quây, tính tiền! Tính tiền!” Nhanh chóng, toàn bộ khách nhân đều đứng dậy, vội vã muốn tính tiền, chạy trốn.

“Đợi chút, đem giấy lấy lại đây.” Nàng i, Nguyên Tiêu đưa tay hướng một khách muốn lấy tờ giấy trên tay.

“Ách.....” tên khách nhân bị chỉ có vẻ mặt do dự, lại sợ mình đánh không lại Nguyên Tiêu, mau chóng trao cho nàng tờ giấy.

Nguyên Tiêu cầm lấy, nhanh chóng nhìn một lần, càng xem mắt nàng càng mở to.

“Này, đây là cái gì?” Nàng rống giận, tay cầm lấy trang giấy, không ngừng phát run “Căn cứ người bị hại Hạ người nào đó trần thuật, mỗ khách sạn, lão bản nướng bị say, bá vương cứng rắn thượng cung, không để ý thư sinh ôn nhược phản kháng, sau một ngày một đêm, đùa bốn thể xác và tinh thần, sau không chịu phụ trách...”

Mặt sau.... Nàng không đọc nổi nữa.

Nàng tức giận đến phát run, tay dùng sức xé trang giấy thành từng mảnh nhỏ “Viên, nhật, sơ!”

“Viên Nhật Sơ, người đáng chết bất quá nữ, lăn ra đây cho ta!”

Lửa giận Nguyên Tiêu hồi hồi sát lên ‘thư tứ’, dùng sức vỗ cái bàn, đối với một gã kiêu nhỏ cô nương tức giận rống to.

“Viên Nhật Nhi, tỷ tỷ ngươi đâu? Nàng không lần ra đây, ta sẽ đốt sạch gian ‘thư tứ’ này”

Viên Nhật Nhi sợ hãi lui thân mình, thanh âm giống như sắp khóc trả lời “Nguyên Nguyên Tiêu tỉ, ngươi tha mạng a! Kia, kia, tin tức bất quá kia, không phải ta viết nha!”

“Vô nghĩa! Nếu ngươi viết, ngươi nghĩ đến ngươi còn có mệnh đứng tại đây nghe ta nói chuyện sao? Viên Nhật Sơ nhân đâu?” Nguyên Tiêu tức giận gào thét.

Biết mình thoát khỏi đại nạn, Viên Nhật Nhi nhẹ nhàng thở ra, lấp bắp nói “Tỉ, tỷ tỷ nói, hết thấy cũng không liên quan đến nàng ấy, nàng ấy là chiếu theo ý tứ của Hạ người nào đó mà viết, nếu Nguyên Tiêu tỉ có gì bất mãn, thỉnh đi tìm Hạ người nào đó”

“Hạ người nào đó?” Nguyên Tiêu cắn nhanh hàm răng, âm u như ba chữ này.

Hỗn đản, Hạ Ngự Đường kia, hẳn rồi cuộc là muốn như thế nào?

Nàng nắm chặt quyền, trừng mắt nhìn Viên Nhật Nhi một cái. “Nói cho Viên Nhật Sơ, đừng tưởng rằng phải sạch quan hệ, ta sẽ dễ dàng buông tha nàng!” Nói xong, nàng nhanh chóng hướng Hạ phủ mà đi.

Tìm không thấy Viên Nhật Sơ, nàng trước hết tìm tên hỗn đản, Hạ Ngự Đường kia!

Đáng giận! Rõ ràng là hẳn thiết kế nàng, chiếm thân thể của nàng, nàng còn chưa cùng hẳn tính sổ, hỗn đản kia, ăn cướp còn la làng, đem người bị hại biến thành người kẻ chủ mưu, còn bản thân hẳn lại viết tới mình thật đáng thương bộ dáng, đã vậy còn làm ọi người trong thành biết đến chuyện này....

Đáng chết! Hẳn rồi cuộc là muốn như thế nào? Hủy hoại danh dự của nàng như vậy, đối với hẳn có chỗ gì tốt?

Nguyên Tiêu cắn môi, tức giận đi tới.

Người trong thành vừa nhìn vào tờ giấy bất quá, lại chỉ chỉ trỏ trỏ nhìn nàng, vẻ mặt ái muội bộ dạng, làm cho nàng vừa thẹn vừa giận.

Còn chưa đi đến Hạ phủ, rất xa, nàng liền nhìn đến một đôi nam nữ đi ở trên đường, bộ dáng thân mật kia làm cho lòng của nàng không hiểu, co rút một trận, dừng lại cước bộ, kinh ngạc nhìn bọn họ.

“Đường, ngươi xem, cái này thật khá.” Trần Tích Hương cầm lấy một cái chạm ngọc oa nhi, yêu thích không buông tay mà vuốt, khuôn mặt xinh đẹp, nhỏ nhắn, nở lên nụ cười ngọt ngào.

“Nếu như thích, ta sẽ mua cho ngươi” Hạ Ngự Đường mỉm cười, lấy ra ngân lượng đưa cho tiểu thương, mâu quang vừa lay chuyển, thấy được bóng dáng của Nguyên Tiêu.

Nhẹ nhàng giơ giơ lên mi, bên môi vẫn giữ nguyên ý cười tà mị.

“Đường, làm sao vậy?” Trần Tích Hương thuận miệng hỏi, rồi thấy đến Nguyên Tiêu lập tức giận tái mặt, giơ lên môi đùa cợt “Nguyên là Nguyên cô nương, không nghĩ tới ngươi còn có mặt mũi đi ở trên đường.”

Nguyên Tiêu không nghĩ đến ý Trần Tích Hương, quát cường nâng lên mặt, chậm rãi đi về hướng Hạ Ngự Đường.

“Như thế nào? Ngươi không phải nói, không bao giờ nữa muốn nhìn đến ta.....”

“Bốp” Lời nói còn lại, đều bị bàn tay đánh gãy, bốn phía cũng vang lên một mảnh kinh hô.

“Đường, ngươi có sao hay?” Trần Tích Hương kinh hoàng hỏi, rồi hướng Nguyên Tiêu nói “Ngươi, ngươi như thế nào đã man như vậy, tùy tiện đánh người.....”

“Câm miệng! Nơi này không có chuyện của ngươi” Nguyên Tiêu đối Trần Tích Hương gào thét, đôi mắt yên lặng nhìn Hạ Ngự Đường, mơ hồ hiện lên một chút lệ quang. “Ta hỏi ngươi, bịa đặt tin bất quá này, ngươi rồi cuộc muốn như thế nào? Như vậy chơi đùa ta, ngươi rất vui vẻ sao?”

Nàng không hiểu, hẳn vì sao lại đối với nàng như vậy.....

Mà nàng rõ ràng rất giận rất giận, nhưng vì sao nhìn bộ dáng hẩn cùng Trần Tích Hương vô cùng thân thiết, từ đau lòng lại áp qua lửa giận?

Nàng rốt cuộc là làm sao vậy?

“Bịa đặt?” Hạ Ngự Đường vẻ mặt vô tội, “Ta nghe không hiểu người đang nói cái gì.”

“Người không cần giả mù sa mưa, nếu không phải người nói, Viên Nhật Sơ –nàng có thể nào mà viết lên cái chuyện hoang đường này?” Gặp Hạ Ngự Đường giả vô tội, Nguyên Tiêu không khỏi tức giận đến gườm gườm.

“Hoang đường?” Hạ Ngự Đường khoe môi khê nhếch, “Đó là sự thật không phải sao?”

“Kia mới không phải.....”

“Chẳng lẽ người có không nhận thức, ngày đó người không uống say, không phải người tỉnh lại trên giường của ta sao? Mà hai chúng ta trần như nhộng....” Nói đến điểm chính mới thôi, lưu trữ lại vô hạn không gian tưởng tượng.

“Ta.....” Nguyên Tiêu phủ nhận không được, mà người vây quanh càng nói nhỏ kể bên nàng, cảm nhận được ánh mắt khinh thị càng làm cho nàng buồn bực.

“Nguyên Tiêu, người biết người cậy mạnh, người cường ngạnh thế nào không, người cảm thấy ta có thể phản kháng được người sao?” Hạ Ngự Đường vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Người nói vậy!” Nguyên Tiêu tức giận đến muốn khóc, lại hết đường chối cãi, ánh mắt của mọi người làm cho lửa giận của nàng sống lại.

Rõ ràng không phải là sự thật, nhưng là mọi người đều tin tưởng lời nói của hẩn, đều cho rằng nàng khi dễ hẩn, nhưng sự thật lại chẳng phải là vậy.

Thấy được bộ dáng muốn khóc của nàng, Hạ Ngự Đường cảm thấy có chút đau lòng, nhưng rồi lại giấu đi, thân mình tới gần nàng, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe, nói “Tiêu nhi, cục này, người lại thua rồi.”

“Người.....” Khắc chế không được lửa giận, Nguyên Tiêu nhất thời mất lý trí, lòng bàn tay ngưng tụ lại nội lực, ra sức hướng tới ngực Hạ Ngự Đường đánh “Hạ Ngự Đường, người đi chết đi!”

Ho nhẹ một tiếng, Hạ Ngự Đường lùi lại sau mấy, máu tươi từ miệng phun ra.

“A ” Trần Tích Hương thét chói tai. “Ngự Đường.....”

Nguyên Tiêu trợn to mắt, kinh ngạc nhìn hẩn, lại nhìn chính mình thủ.

Vì sao..... Hẩn rõ ràng có thể tránh đi, vì sao không né?

Ngây ngốc nhìn máu trên áo, nàng sợ run, choáng váng, rốt cuộc nói không nên lời một câu.....

6. Chương 6

“Ân.....” Đầu đau quá.

Nguyên Tiêu nhanh mở mi, cảm thấy đầu mình giống như bị người ta đánh, vừa đau lại choáng váng, làm cho nàng thống khổ than nhẹ, thân thể nhịn không được khê nhúc nhích.

Vừa mới cử động thì miệng nhỏ nhắn không nhịn được rên lên

Ông trời! Như thế nào mới nhúc nhích một chút, xương cốt toàn thân liền triển đến một trận đau toan, hơn nữa thân thể mềm nhũn, sử dụng không ra một tia khí lực! Đây là có chuyện gì?

Mở to đôi mắt, Nguyên Tiêu mờ miệt ngẫm, không hiểu chính mình như thế nào lại cảm thấy mệt mỏi quá, mệt đến lười biếng, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện cử động.

Trợn to đôi mắt, nhìn lấy nam nhân trước mặt.

Nàng sững sốt một chút, còn chưa làm rõ tình hình trước mặt, thanh âm trầm thấp từ đỉnh đầu bay xuống.

“Người tỉnh nha!”

Thanh âm kia, làm cho Nguyên Tiêu cảm thấy lạnh căng người, chậm rãi nâng mâu, hé ra trêu tức tuần nhan, lập tức rơi vào mi mắt.

“Người, người.....” Nàng lắp bắp nói không ra lời.

“Đã qua giờ ngo, ta còn suy nghĩ người muốn ngủ tới khi nào, mệt sao?” Khóe miệng gợi lên một tia tà nịnh, Hạ Ngự Đường miễn cưỡng thưởng thức biểu tình kinh ngạc của nàng.

Nguyên Tiêu hoàn toàn nói không ra lời, chỉ có thể chững chạc nhìn hấn, đầu đau nhanh chóng nhớ lại.....

Nàng nhớ rõ nàng cải trang thành Trần Tích Hương, còn uống rượu, sau một hồi mặc danh kỳ diệu mộng xuân, mà nhân vật chính trong giấc mộng kia chính là.....

“Không có khả năng!” nàng không dám nhận chuyện thật tàn khốc này “Nhất định là mộng, nhất định phải! Ta nhất định còn nằm mơ.....”

Nàng không tin sự thật trước mặt, chạy nhanh tới giường, nhắm mắt lại “Ngủ đi! Ngủ đi! Sau khi mở mắt, hết thấy sẽ biến mất” Nói xong, nàng chậm rãi mở mắt ra.

Nhưng cái khuôn mặt tuần mị đáng giận kia vẫn xuất hiện ở trước mắt, thanh âm của nàng bắt đầu phát run “Này, này nhất định là ảo giác.....” Nàng không tin! Nàng không tin!

Hạ Ngự Đường hảo tâm tưởng giúp nàng chứng thật, bàn tay to cầm một cái miên nhũ, hơi hơi sử dụng nhẹ nhàng xoa xoa

“Nguyên Tiêu, có cảm giác sao?”

Có! Chết tiệt có, cho nên.....

“Hạ, Hạ Ngự Đường.....” Trùng mắt hấn, Nguyên Tiêu tâm lạnh. “Này không phải mộng, không phải ảo giác, người, người.....”

“Như thế nào?” Bàn tay tiếp tục thưởng thức nơi no đủ, hấn chờ mong phản ứng của nàng.

“Chết tiệt! Người đừng chạm vào ta!” như thế nào lại hư nhuyển, lửa giận làm cho Nguyên Tiêu có khí lực, dùng sức hất bỏ đi đôi tay của hấn, nàng tức giận nhảy xuống giường.

Vừa đứng thẳng, nàng thiếu chút nữa sẩy chân, lập tức ngã xuống.

Nàng cắn răng một cái, miễn cưỡng đứng, nơi riêng tư đầu gối chậm rãi chảy ra hỗn hợp bạch hoa dịch, theo đuôi đi xuống.

Cảm giác khốn đốn làm cho nàng vừa tức lại quẫn, hận không thể giết chết nam nhân trước mặt.

“Người, người.....” Ngón tay chỉ vào hỗn độn trên giường, nàng tức giận đến nói không ra lời.

Hạ Ngự Đường ưu nhân nằm nghiêng trên giường, một tay chống trước sườn mặt, ánh mắt nóng rực nhẹ nhàng đảo qua thân thể mềm mại xinh đẹp mê người của nàng.

Da thịt tuyết trắng sớm lộ ra, lưu lại dấu vết của hấn, chất lỏng theo đuôi chảy xuống, càng làm cho cả người hấn nóng lên, dục vọng vừa chôn vùi, lại khởi lên.

Ánh mắt của Hạ Ngự Đường làm cho cả người Nguyên Tiêu run lên, đôi mắt ngăm đen nóng thiêu vừa cứng lại khởi lên, trong óc không tự chủ lại hiện lên giấc mộng xuân của ngày hôm qua

Hấn lại một lần tiến vào cơ thể nàng, mà nàng khóc hô, dâm dăng khát cầu hấn tiến vào...

Khuôn mặt nhỏ nhắn vì hồi tưởng lại hình ảnh kia mà nóng lên, mà ánh mắt của hấn như là khát cầu xâm lược hết thấy, làm cho nàng hoảng sợ, gấp đến độ rống to: “Chết tiệt! Người lại nhìn ta, liền đào tròng mắt của người ra”

Nàng vội vàng nhặt quần áo lên, che khuất chính mình, đỏ mặt, tức giận trừng mắt hắt

“Phân biệt sao?” Hạ Ngự Đường nhẹ nhàng nhún mào, bất đồng (Khác) với sự phẫn nộ của cho Nguyên Tiêu, hắt giống như con mèo ăn vụng, cười đến đắc ý

“Dù sao, toàn thân cao thấp của ngươi, ta làm sao không chạm qua, hơn nữa ngươi thực hưởng thụ, đúng hay không? Vẫn khóc cầu tatiến vào tiểu huyết đầm nước của ngươi..”

“Câm miệng!” lời nói dâm đãng làm cho Nguyên Tiêu tức giận tới thét chói tai, đầu óc cố tình không chịu thua kém, bởi vì lời nói của hắt, không ngừng hồi tưởng lại hết thảy mọi việc của ngày hôm qua.

Đáng chết! Nàng tức giận đến dậm chân, hung tợn trừng mắt hắt.

“Ngươi cùng Hoa Hỉ Nhi đang tính kế ta đúng hay không?” nàng cũng biết chính mình bị thiết kế, ngây ngốc bước vào cạm bẫy của huynh muội hồ ly.

Nàng là ngu ngốc, biết rõ Hoa Hỉ Nhi là muội muội của hắt, thế nhưng còn dễ dàng tin tưởng mưu kế của Hoa Hỉ Nhi, họ đều là người một nhà, Hoa Hỉ Nhi đương nhiên là đứng ở bên Hạ Ngự Đường, làm sao có thể tốt bụng giúp nàng?

Chỉ có nàng ngu ngốc, thế nhưng lại ngây ngốc bước chân vào!

“Ân hừ.” Hạ Ngự Đường cũng không phủ nhận, mâu quang thâm trầm nhìn nàng, khuôn mặt anh tuấn không biểu lộ ra chút sắc thái, làm cho người ta không thể hiểu rõ suy nghĩ của hắt.

Thừa nhận của hắt, làm cho Nguyên Tiêu tức giận đến phát run cả người.

Sớm biết hắt ti bỉ, cũng không nghĩ đến hắt lại dùng chiêu này hãm hại nàng, sự trong sạch của nàng đối với hắt có chỗ gì tốt?

Cho dù hai người không đúng, thì bàn lại, hắt không nên lấy sự trong sạch của nàng để chơi đùa, thủ đoạn ti bỉ như vậy, làm cho Nguyên Tiêu tức giận đến hộc mắt đỏ lên.

“Vì sao?” Cẩn mòi, nàng phẫn hận trừng mắt hắt. “Visao muốn như vậy thiết kế ta?”

Thiết kế như vậy, là để ngoạn đùa nàng sao?

Hạ Ngự Đường mâu quang thâm thúy nhún lại, thấp giọng nói: “Nếu ta nói, bởi vì ta yêu ngươi?” Con người đen chậm rãi nâng lên, chớp cũng không chớp nhìn nàng.

Mâu quang kia làm cho nàng tâm phát run, bối rối không hiểu đứng lên, vội vàng bỏ qua một bên mắt, phẫn nộ gào thét: “Ngươi đi chết đi!” Nàng tức giận, cầm lấy bàn ngọc hồ trên bàn hướng hắt mà quăng.

“Ngươi cho là loại này chuyện ma quỷ này ta sẽ tin tưởng sao?” hắt cho rằng nàng ngu ngốc sao, lấy loại chuyện ra để ngụy biện?

Hạ Ngự Đường vội nghiêng người tránh né, ngọc hồ đụng tới tường mà vỡ vụn, một mảnh vụn vừa vụn xẹt qua trước ngực, tạo nên một vết thương máu.

Mặt hắt không chút thay đổi, chính là dùng đôi người đen, trầm tĩnh nhìn nàng, còn mâu quang kia lại làm cho nàng mím môi cánh hoa.

Vết máu thực chói mắt, ngực hắt bị thương, làm nàng cảm thấy áy náy, nhưng lại vì cảm thấy áy náy trong lòng mà tức giận!

Người sai rõ ràng là hắt, nàng có cái gì mà áy náy?

Mà hắt, vì sao muốn dùng cái loại này ánh mắt nhìn nàng? Làm cho nàng rất hoảng, rất loạn.

“Hạ Ngự Đường, ta hận ngươi chết đi được, đời này, ngươi đừng có xuất hiện ở trước mặt ta!” Nguyên Tiêu rống lên, không dám đối mặt với ánh mắt của hắt, bối rối mặc quần áo, nhanh chóng tông cửa, xông ra.

Nhìn thân ảnh nàng rời đi, Hạ Ngự Đường chậm rãi hậm hừ, đem giường lưu lại một cọng tóc đen dài, hắt vươn tay nhặt lấy, đem tóc dài quấn lấy ngón tay, gắt gao cuốn lấy.

Thật lâu sau, mới nặng nề mở miệng. “Đáng tiếc, đời này, ngươi cùng ta không thể tách ra”

Nếu ta nói, bởi vì ta yêu người?

“Họ Hạ! Người nghĩ rằng ta ngu ngốc sao? Ta mới không bị người lừa? Loại chuyện ma quỷ này ai sẽ tin!”

Nguyên Tiêu cảm giận gầm nhẹ, tay nắm chặt bàn tính, đem bàn tính trước mặt biến thành hai nửa, hạt châu trên bàn tính, liền thình lình đổ xuống mặt đất.

Đôi mắt đẹp hung hung tợn tợn nhìn bàn tính bị cắt thành hai nửa, giận hờn đả hạ Hạ Ngự Đường, cũng giận chính mình.

Rõ ràng không tin lời nói của hắn, nhưng là tâm vẫn luôn nghi, đầu vẫn mơ hồ vang lên câu nói kia, muốn gạt bỏ cũng gạt không được.

Liền ngay cả trong mộng, nàng cũng vẫn mơ thấy hắn.

Trong mộng, nàng thành thê của hắn, hắn đối với nàng cười đến rất ôn nhu, luôn luôn ở bên tại nàng nói lên những lời ngọt ngào

Trong mộng nàng, cười đến hảo ngọt, nằm trong lòng hắn, đối hắn nói.....

Nói cái gì, nàng không biết, bởi vì nàng bừng tỉnh, tim thật sự đập rất mau, hai má cũng không hiểu mà nóng lên, rõ ràng là mộng, lại rõ ràng tự tưởng là chân thật.

Đó là ác mộng, ác mộng đáng sợ, nhưng là vì sao khi tỉnh lại, trong lòng đã cảm thấy có một chút mất mát?

Nàng không hiểu, rõ ràng chán ghét hắn, hơn nữa hắn còn ti bỉ thiết kế nàng, làm cho nàng càng hận hắn, nhưng là vì sao vẫn nghĩ về hắn?

Dĩ vãng, hai người cơ hồ mỗi ngày đụng tới mặt, tan rã trong không vui. Mà lần này, cả ba ngày nay vẫn không thấy mặt hắn?

Vân Hương khách sạn của nàng vẫn như cũ, mỗi ngày luôn mở cửa, đối diện với việc làm ăn thịnh vượng của Long Đăng tửu lâu, chính là không hề thấy hắn đến tuần tra như mỗi ngày/

Ngày đầu tiên, nàng giận điên rồi, thề không bao giờ muốn xem hắn đến hay chưa, vẫn luôn trụ lại trong táo phòng, làm đồ ăn, như thế nào cũng không ra tháo phòng nửa bước.

Ngày hôm sau, nàng ngẫu nhiên bưng thức ăn đi ra, luôn không tự chủ được nâng mâu ngắm hướng đối diện, nhưng lại không thấy được bóng dáng của hắn.

Ngày thứ ba, nàng đi ra càn thường xuyên, cố ý, hoặc vô tình nghe những khách nhân nói chuyện, xem có hay không nhắc tới tin tức của hắn, thuận tiện ngắm hắn có hay không đến tửu lâu. Nhưng hắn giống như bốc hơi khỏi thế giới này vậy, nàng vẫn không sao nhìn thấy mặt hắn.

Mà hôm nay chính là ngày thứ tư, nàng rõ ràng đứng tại bàn tính sổ sách, lại không yên lòng, vẫn luôn chú ý đến đối diện, nhưng vẫn không thấy được xe ngựa của Hạ gia.

Là như thế nào? Hắn biến mất là tốt nhất, không cần xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng nên thấy cao hứng mới phải, nhưng sao lại cảm thấy đứng ngồi không yên, tâm càng buồn.

Một bụng hỏa, chính là không biết nên phát tiết như thế nào, đáng giận!

Đều là lỗi của Hạ Ngự Đường, đều là hắn, hại nàng trở nên quái như vậy!

Bộ mặt Nguyên Tiêu dữ tợn trừng mắt nhìn bàn tính, bộ dáng đáng sợ, làm cho người phụ cận hoàn toàn không dám tới gần, cúi thấp đầu, nói nhỏ.

“Lão, lão bản, người tâm tình không tốt à? Ai chọc người tức giận?” Tiểu hầu đánh bạo, sợ hãi hỏi

“Ai nói tâm tình của ta không tốt?” Nguyên Tiêu hung tợn trừng mắt nhìn, bộ dáng dữ tợn làm cho người ta kinh hồn khiếp đảm.

Tiểu hầu không có can đảm kinh suyền một tiếng, quanh co mở miệng nói “Nhưng là bàn tính bị người bể gãy.....” Hắn chỉ vào chuyện thật rõ ràng

Mấy ngày nay, lão bản giống như là ăn phải hỏa dược, mỗi ngày đều hé ra mặt thối không thể thối hơn, tính tình đương nhiên càng không cần nói, chỉ cần chạm vào sẽ bị sứt đầu mẻ trán.

Ngay từ đầu, bọn họ còn không biết nguyên nhân ra sao, nhưng là hôm nay.....

Tiểu hầu sợ hãi dò xét đám người xem diễn phía sau một cái, mọi người liền hướng hẳn nháy mắt, muốn hẳn mau hỏi, căn bản là không có người muốn ra mặt cứu hắn.

Ồ..... Hắn thật đáng thương.

“Bàn tính?” Trùng mắt nhìn bàn tính bị cắt thành hai nửa, Nguyên Tiêu nhíu nhíu mày.

“Khi nào bị gãy?” Nàng như thế nào không ấn tượng?

“Vừa mới.” Tiểu hầu nhỏ giọng trả lời, nuốt nuốt nước miếng, nhìn lại ánh mắt của mọi người, sợ hãi mở miệng “Lão bản, người có phải hay không là vì Hạ thiếu gia sinh khí?”

“A?” Nguyên Tiêu liền để ý, mới phát hiện tình hình quỷ dị hiện tại.

Toàn bộ tầm mắt tò mò của mọi người trong này đều hướng tới nàng, nhưng khi nàng dùng mắt chống lại, toàn bộ làm như không có việc gì, uống rượu nói chuyện phiếm.

Nàng ngẩng tới tiểu hầu, gấp bộ dáng tiểu hầu muốn nói rồi lại thôi, mắt mở to ra “Xảy ra chuyện gì? Như thế nào mà biểu tình của các người kỳ quái tới vậy?”

“Ách..... Không, không có việc gì nha!” Tiểu hầu ha ha cười, ánh mắt lóe ra, bộ dạng chột dạ, lại càng khả nghi.

“Phải không?” Nguyên Tiêu không thể nào tin, lại liếc nhìn mọi người trong quán, gấp toàn bộ ánh mắt của mọi người đều lảng tránh tầm mắt của nàng, càng cảm thấy khả nghi!

Không, nàng ngẩng đến trên tay của những vị khách nhân, đều hé ra trang giấy màu vàng, nhìn không được, nàng nhíu mày

“Gần đây, nữ nhân họ viên lại đào ra tin tức bát quái nào?”

Tấm giấy màu vàng kia, chỉ cần là người của Hoan Hỉ thành là không ai không nhận biết, tin tức bát quái gì cũng có, lớn thì có hoàng thất quý tộc, nhỏ thì có thương buôn, tin tức bát quái gì cũng viết ra được, trở thành đại tiêu khiển cho người trong thành.

“Ách..... Lão bản người tốt nhất không nên nhìn.....” Nói vừa ra, tiểu hầu vội che miệng mình lại.

Bộ dáng khấn trương của tiểu hầu làm cho Nguyên Tiêu nhíu mày, liền ngay cả khách nhân cũng phản ứng rất kỳ quái, mỗi người đều chột dạ không dám nhìn nàng.

“Ách..... Chưởng quầy, tính tiền! Tính tiền!” Nhanh chóng, toàn bộ khách nhân đều đứng dậy, vội vã muốn tính tiền, chạy trốn.

“Đợi chút, đem giấy lấy lại đây.” Nàng i, Nguyên Tiêu đưa tay hướng một khách muốn lấy tờ giấy trên tay.

“Ách.....” tên khách nhân bị chỉ có vẻ mặt do dự, lại sợ mình đánh không lại Nguyên Tiêu, mau chóng trao cho nàng tờ giấy.

Nguyên Tiêu cầm lấy, nhanh chóng nhìn một lần, càng xem mắt nàng càng mở to.

“Này, đây là cái gì?” Nàng rống giận, tay cầm lấy trang giấy, không ngừng phát run “Căn cứ người bị hại Hạ người nào đó trần thuật, mỗi khách sạn, lão bản nương bị say, bá vương cứng rắn thượng cung, không để ý thư sinh ôn nhược phản kháng, sau một ngày một đêm, đùa bốn thể xác và tinh thần, sau không chịu phụ trách...”

Mặt sau..... Nàng không đọc nổi nữa.

Nàng tức giận đến phát run, tay dùng sức xé trang giấy thành từng mảnh nhỏ “Viên, nhật, sơ!”

“Viên Nhật Sơ, người đáng chết bát quái nữ, lăn ra đây cho ta!”

Lửa giận Nguyên Tiêu hồi hồi sát lên ‘thư tứ’, dùng sức vỗ cái bàn, đối với một gã kiêu nhỏ cô nương tức giận rống to.

“Viên Nhật Nhi, tỷ tỷ người đâu? Nàng không lăn ra đây, ta sẽ đốt sạch gian ‘thư tứ’ này”

Viên Nhật Nhi sợ hãi lui thân mình, thanh âm giống như sắp khóc trả lời “Nguyên Nguyên Tiêu tử, người tha mạng a! Kia, kia, tin tức bát quái kia, không phải ta viết nha!”

“Vô nghĩa! Nếu người viết, người nghĩ đến người còn có mệnh đứng tại đây nghe ta nói chuyện sao? Viên Nhật Sơ nhân đâu?” Nguyên Tiêu tức giận gào thét.

Biết mình thoát khỏi đại nạn, Viên Nhật Nhi nhẹ nhàng thở ra, lấp bắp nói “Tỷ, tỷ tỷ nói, hết thấy cũng không liên quan đến nàng ấy, nàng ấy là chiếu theo ý tứ của Hạ người nào đó mà viết, nếu Nguyên Tiêu tử có gì bất mãn, thỉnh đi tìm Hạ người nào đó”

“Hạ người nào đó?” Nguyên Tiêu cắn nhanh hàm răng, âm u nhớ kỹ ba chữ này.

Hỗn đản, Hạ Ngự Đường kia, hắc rớt cuộc là muốn như thế nào?

Nàng nắm chặt quyền, trừng mắt nhìn Viên Nhật Nhi một cái. “Nói cho Viên Nhật Sơ, đừng tưởng rằng phải sạch quan hệ, ta sẽ dễ dàng buông tha nàng!” Nói xong, nàng nhanh chóng hướng Hạ phủ mà đi.

Tìm không thấy Viên Nhật Sơ, nàng trước hết tìm tên hỗn đản, Hạ Ngự Đường kia!

Đáng giận! Rõ ràng là hắc thiết kế nàng, chiếm thân thể của nàng, nàng còn chưa cùng hắc tính sổ, hỗn đản kia, ăn cướp còn la làng, đem người bị hại biến thành người kẻ chủ mưu, còn bản thân hắc lại viết tới mình thật đáng thương bộ dáng, đã vậy còn làm ọi người trong thành biết đến chuyện này....

Đáng chết! Hắc rớt cuộc là muốn như thế nào? Hủy hoại danh dự của nàng như vậy, đối với hắc có chỗ gì tốt?

Nguyên Tiêu cắn môi, tức giận đi tới.

Người trong thành vừa nhìn vào tờ giấy bát quái, lại chỉ chỉ trỏ trỏ nhìn nàng, vẻ mặt ái muội bộ dạng, làm cho nàng vừa thẹn vừa giận.

Còn chưa đi đến Hạ phủ, rất xa, nàng liền nhìn đến một đôi nam nữ đi ở trên đường, bộ dáng thân mật kia làm cho lòng của nàng không hiểu, co rút một trận, dừng lại cước bộ, kinh ngạc nhìn bọn họ.

“Đường, người xem, cái này thật khá.” Trần Tích Hương cầm lấy một cái chạm ngọc oa nhi, yêu thích không buông tay mà vuốt, khuôn mặt xinh đẹp, nhỏ nhắn, nở lên nụ cười ngọt ngào.

“Nếu như thích, ta sẽ mua cho người” Hạ Ngự Đường mỉm cười, lấy ra ngân lượng đưa cho tiểu thương, màu quang vừa lay chuyển, thấy được bóng dáng của Nguyên Tiêu.

Nhẹ nhàng giơ giơ lên mi, bên môi vẫn giữ nguyên ý cười tà mị.

“Đường, làm sao vậy?” Trần Tích Hương thuận miệng hỏi, rồi thấy đến Nguyên Tiêu lập tức giận tái mặt, giơ lên môi đùa cợt “Nguyên là Nguyên cô nương, không nghĩ tới người còn có mặt mũi đi ở trên đường.”

Nguyên Tiêu không nghĩ đến ý Trần Tích Hương, quật cường nâng lên mặt, chậm rãi đi về hướng Hạ Ngự Đường.

“Như thế nào? Người không phải nói, không bao giờ nữa muốn nhìn đến ta.....”

“Bốp” Lời nói còn lại, đều bị bàn tay đánh gãy, bốn phía cũng vang lên một mảnh kinh hô.

“Đường, người có sao hay?” Trần Tích Hương kinh hoàng hỏi, rồi hướng Nguyên Tiêu nói “Người, người như thế nào đã man như vậy, tùy tiện đánh người.....”

“Câm miệng! Nơi này không có chuyện của người” Nguyên Tiêu đối Trần Tích Hương gào thét, đôi mắt yên lặng nhìn Hạ Ngự Đường, mơ hồ hiện lên một chút lệ quang. “Ta hỏi người, bịa đặt tin tức bát quái này, người rốt cuộc muốn như thế nào? Như vậy chơi đùa ta, người rất vui về sao?”

Nàng không hiểu, hẳn vì sao lại đối với nàng như vậy.....

Mà nàng rõ ràng rất giận rất giận, nhưng vì sao nhìn bộ dáng hẩn cùng Trần Tích Hương vô cùng thân thiết, từ đau lòng lại áp qua lửng lơ?

Nàng rốt cuộc là làm sao vậy?

“Bịa đặt?” Hạ Ngự Đường vẽ mặt vô tội, “Ta nghe không hiểu người đang nói cái gì.”

“Người không cần giả mù sa mưa, nếu không phải người nói, Viên Nhật Sơ –nàng có thể nào mà viết lên cái chuyện hoang đường này?” Gặp Hạ Ngự Đường giả vô tội, Nguyên Tiêu không khỏi tức giận đến gườm gườm.

“Hoang đường?” Hạ Ngự Đường khoé môi khê khê, “Đó là sự thật không phải sao?”

“Kia mới không phải.....”

“Chẳng lẽ người có không nhận thức, ngày đó người không uống say, không phải người tỉnh lại trên giường của ta sao? Mà hai chúng ta trần như nhộng....” Nói đến điểm chính mới thôi, lưu trữ lại vô hạn không gian tưởng tượng.

“Ta.....” Nguyên Tiêu phủ nhận không được, mà người vây quanh càng nói nhỏ kể bên nàng, cảm nhận được ánh mắt khinh thị càng làm cho nàng buồn bực.

“Nguyên Tiêu, người biết người cày mạnh, người cường ngạnh thế nào không, người cảm thấy ta có thể phản kháng được người sao?” Hạ Ngự Đường vẽ mặt bất đắc dĩ.

“Người nói vậy!” Nguyên Tiêu tức giận đến muốn khóc, lại hết đường chối cãi, ánh mắt của mọi người làm cho lửa giận của nàng sôi sục.

Rõ ràng không phải là sự thật, nhưng là mọi người đều tin tưởng lời nói của hẩn, đều cho rằng nàng khi dễ hẩn, nhưng sự thật lại chẳng phải là vậy.

Thấy được bộ dáng muốn khóc của nàng, Hạ Ngự Đường cảm thấy có chút đau lòng, nhưng rồi lại giấu đi, thân mình tới gần nàng, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe, nói “Tiêu nhi, cục này, người lại thua rồi.”

“Người.....” Khắc chế không được lửa giận, Nguyên Tiêu nhất thời mất lý trí, lòng bàn tay ngưng tụ lại nội lực, ra sức hướng tới ngực Hạ Ngự Đường đánh “Hạ Ngự Đường, người đi chết đi!”

Ho nhẹ một tiếng, Hạ Ngự Đường lùi lại sau mấy, máu tươi từ miệng phun ra.

“A ” Trần Tích Hương thét chói tai. “Ngự Đường.....”

Nguyên Tiêu trợn to mắt, kinh ngạc nhìn hẩn, lại nhìn chính mình thủ.

Vì sao..... Hẩn rõ ràng có thể tránh đi, vì sao không né?

Ngây ngốc nhìn máu trên áo, nàng sợ run, choáng váng, rốt cuộc nói không nên lời một câu.....

Chương 6:

18+

Nguyên Tiêu không hiểu, vì sao Hạ Ngự Đường không né? Vì sao lại muốn hưởng hết một chương? Hẩn rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Nàng thật sự không biết!

Nguyên Tiêu cúi đầu, lẳng lặng đứng ở góc, nhìn lấy hạnh nhân của Hạ gia khấn trương bùng chậ nước, khăn mặt hướng tới nội thất mà đi.

Lại nhìn vào chậ máu loãng kia, làm cho nàng cảm thấy dưới, lo lắng nhìn về hướng nội thất, nhưng hai chân quặt cường đứng tại một chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn giấu đi biểu tình, đối với ánh mắt chỉ trích của hạ nhân truyền tới cũng làm như không thấy.

Tuy rằng hối hận chính mình xúc động, nhưng là nàng kiên quyết không nhận mình sai, rõ ràng do Hạ Ngự Đường cố ý trêu chọc nàng, lại đem hết mọi chuyện đổ lên người nàng, hết thấy đều là hẩn thiết kế, lại làm ọi người trong thành xem nàng như người xấu mà nhìn.

Nàng thật sự không hiểu ý đồ của hắn, chẳng lẽ hắn không biết nói ra chuyện kia, còn truyền ra, mặc kệ ai thiết kế ai, thân thể nàng chính là đã cho hắn, hắn phụ trách.

Loại sự tình này, hắn không có khả năng không biết nha! Nhưng là hắn vẫn truyền tin tức ấy, làm cho người trong thành ồn ào huyên náo, thậm trí ở trước mặt mọi người lại thừa nhận, chứng thật cái tin bất quá kia là sự thật!

Hơn nữa, có thể tránh đi một trường kia, nhưng lại cốt tình không tránh, làm cho chính mình bị thương, biến nàng trở thành tội nhân thiên cổ.

Hiện nay không cần nói nữa, bởi vì hành động hung ác của nàng đã phơi bày trước mắt của toàn thành, hắn hoàn toàn thành công!

Nhưng nàng chính là không hiểu, người này vì sao phải làm như vậy?

“Hạ Ngự Đường, ngươi rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

“Đi? Đại ca của ta đang nghĩ cái gì, ngươi thật sự không biết sao?” Hoa Hỉ Nhi đi vào, đứng trước mặt Nguyên Tiêu mở miệng hỏi lại nàng.

Nguyên Tiêu sửng sốt, suy nghĩ bị đánh gãy, ngẩng đầu lên nhìn Hoa Hỉ Nhi, mím chặt cánh môi, tức giận trừng nàng “Hoa Hỉ Nhi, ngươi còn có can đảm xuất hiện trước mặt ta?”

Hoa Hỉ Nhi nhún mày “Ta có cái gì không dám?”

“Ngươi còn nói! Ngươi cùng Hạ Ngự Đường thiết kế ta, ngươi dám phủ nhận, phải sạch mọi quan hệ?” Nếu không có Hoa Hỉ Nhi, nàng cũng sẽ không trúng kế, cũng sẽ không có chuyện phiền lòng liên tiếp phát sinh ở trên người nàng.

“Không có biện pháp.” Hoa Hỉ Nhi nhún nhún vai, mắt đẹp nháy vô tội. “Ai kêu đại đại ca nhà ta uy hiếp lại lợi dụ (lợi ích+dụ hoặc), ta bắt buộc dĩ đành phải phối hợp hắn!”

“Hừ!” Nguyên Tiêu hừ lạnh một tiếng, xoay mặt qua một bên, không nghĩ sẽ để ý cái nữ nhân phản bội như nàng, hai huynh muội này, thật sự là cá mè một lứa, đều là người xấu!

Hoa Hỉ Nhi cũng không để ý sắc mặt của Nguyên Tiêu, a bảo nàng cùng đại ca ‘đang’ thiết kế Nguyên Tiêu, loại tình hình này nàng sớm đoán được.

Nàng nháy mắt, tiếp tục truy vấn vấn đề vừa nãy “Nguyên Tiêu, ngươi thật sự không biết đại ca của ta đang nghĩ cái gì sao?”

“Ta làm sao có thể biết?” khuôn mặt Nguyên Tiêu không hoà nhã, nói “Hạ Ngự Đường kia chỉ tắc hồ ly, ai biết hắn suy nghĩ.....”

Nói đến một nửa, Nguyên Tiêu đột nhiên nghĩ đến câu nói kia của Hạ Ngự

Nếu ta nói, bởi vì ta yêu ngươi?

Thoáng chốc, thanh âm phản bác biến thấp, nột nột nuốt trở lại miệng, hai má cũng không hiểu mà đỏ lên, theo bản năng lảng tránh ánh mắt khôn khéo của Hoa Hỉ Nhi.

Chán ghét, nàng như thế nào đột nhiên nghĩ đến câu nói kia? Cái loại người như Hạ Ngự Đường sao có thể tin tưởng! Hắn nhất định đang đùa nàng, xem nàng có phản ứng gì.

Nguyên Tiêu không ngừng thuyết phục chính mình, nhưng lại không đành chỉ được tâm trạng bối rối, rồi lại chờ mong cái gì, chính nàng cũng không hiểu.

Gặp bộ dáng lạ của Nguyên Tiêu, hé ra mặt phiếm hồng, như không hiểu chuyện, Hoa Hỉ Nhi nhướn mày liễu, mâu quang kinh chuyển, tiếp tục hỏi nàng “Ngươi cảm thấy đại ca của ta vì sao muốn thiết kế ngươi? Giữ lấy thân mình ngươi, còn tuyên cáo cho người toàn thành biết, đối với hắn có chỗ gì tốt?”

“Cái gì tuyên cáo? Hiện tại mọi người trong toàn thành đều cho rằng ta là kẻ chiếm tiện nghi hắn, người chịu thiệt là ta nha!” Nguyên Tiêu không chịu thua phản bác.

“Nhưng là mặc kệ ai chiếm tiện nghi của ai, người đạị đại ca ta ăn, cái này hắ không cười người không được, người cảm thấy đạị ca của ta vì sao phải làm như vậy?” Giơ lên tươi cười, Hoa Hỉ Nhi tiếp tục truy vấn, chính là không cho Nguyên Tiêu trốn tránh.

“Ta, ta làm sao mà biết?” Nguyên Tiêu bị hoảng, hỏilại, không biết như thế nào, chính là ánh mắt không dám cùng Hoa Hỉ Nhi chống lại “Ai biết người đạị ca đang nghĩ cái gì, hắ xem ta không vừa mắt đã lâu, người đã quên hai chúng ta là oan gia, hắ ước gì đũa chết ta!”

“Phải không?” Nghiêng trán, Hoa Hỉ Nhi không cho là đúng nhìn Nguyên Tiêu. “Đối với người như thế nào cảm thấy đạị ca của ta thực thích người?”

“Nói vậy!” Tâm chấn động, Nguyên Tiêu kinh hoảng gào thét: “Điều này sao có thể? Ta cùng Hạ Ngự Đường đấu mười một năm nha! Ta chán ghét hắ, hắ cũng không xem ta vừa mắt, hắ làm sao có thể sẽ thích ta? Hơn nữa bên người hắ còn có cái Trần TíchHương, xinh đẹp, lại là tiểu thư khuê các, người không thấy bộ dáng hai người bọn họ thân mật một chỗ, họ thật xứng đôi...”

Lời nói cuối cùng vừa dứt, ngữ khí mang theo không tự giác thấp xuống, liền ngay cả trên mặt cũng biểu tình rầu rĩ, mang theo nồng đậm không cam lòng.

“Phốc!” Thấy thế, Hoa Hỉ Nhi nhin không được nở nụ cười. “Ta nói Nguyên Tiêu, mặt người so với tâm người còn thành thật”

Xem nàng kia, khuôn mặt đã nói lên tất cả!

“Cái gì nha!” Nguyên Tiêu không thể tin được nhìn Hoa Hỉ Nhi, cái miệng nhỏ nhắn mất hứng nói, nàng cũng biết chính mình có điểm quái.

Không biết vì sao vừa thấy Hạ Ngự Đường cùng Trần TíchHương cùng một chỗ, trong lòng chính là cảm thấy không thoải mái, có loại không hiểu lửa giận bốc lên. Ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao có loại cảm giác này, chính là cảm thấy hảo phiền, hảo buồn, dường như sau khi Trần TíchHương xuất hiện, hết thảy mọi chuyện liền diễn ra không thích hợp.

“Ai, ta rốt cuộc là làm sao vậy?” Ngồi xổm xuống, Nguyên Tiêu rất ảo não đem mặt vùi vào đầu gối, rầu rĩ ôm đầu gào thét.

Hoa Hỉ Nhi vươn tay chỉ nhẹ vào đầu Nguyên Tiêu, hảo tâm giúp nàng giải thích nghi hoặc “Người nha, là ghen, là ăn dấm chua của Trần TíchHương”

“Cái gì?!” Nguyên Tiêu sợ tới mức ngẩng đầu, nhanh chóng phản bác, “Làm sao có thể! Làm sao mà ăn dấm chua của Trần TíchHương?”

“Bởi vì người thích đạị ca của ta nha!”

Nàng làm sao có thể sẽ thích hắ dẫn Hạ Ngự Đường kia?!

Nguyên Tiêu trừng mắt nhìn nam nhân nằm trên giường, như thế nào nàng cũng chẳng tin tưởng lời nói của Hoa Hỉ Nhi.

Nhưng là nữ nhân kia hoàn toàn không cho nàng cơ hội phản bác, vừa nói xong, liền vỗ tay, làm ọi người trong phòng đều ra đi, chỉ còn lưu lại mỗi nàng.

Trước khi rời đi, còn nói người là do nàng đã thương, chung quy, mọi trách nhiệm lại đẩy lên đầu nàng, phải chiếu cố Hạ Ngự Đường, thẳng đến khi thương tích của hắ lành, mới thôi.

Mà nàng hoàn toàn không có cơ hội cự tuyệt, bởi vì nàng bị câu nói kia của Hoa Hỉ Nhi dọa đến không nói nên lời. Chờ nàng lấy lại tinh thần, trong phòng chỉ còn lại mỗi nàng với tên Hạ Ngự Đường.

Trùng trùng nhìn khuôn mặt anh tuấn tái nhợt kia, nghĩ đến cảnh hắ bị nàng đánh tới học máu, ngực không khỏi cảm thấy đau, đôi mắt phấp phấp lên một chút áy náy.

“Đáng đời, ai kêu người không né!” cắn cánh môi, nàngmắt húng nhìn hấn, siết chặt lòng bàn tay, đúng là vẫn nhìn không được cảm giácmuốn xoa xoa cái khuôn mặt tuần tú của hấn. (MT: Oầy, mỗ nữ thật bậy bạ, sắc nữa)

Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mí mắt đang khépnghe lại, mũi cao thẳng, cảm giác được da thịt cùng hơi thở đều đặn, tâm buộchặt của nàng có chút thả lỏng.

Màn học máu của hấn làm cho lòng nàng kinh sợ mộttận, khiến tâm nàng hoảng hốt, thẳng tới giờ khắc này, biết hấn mạnh khỏe,nàng mới hoàn toàn yên lòng.

Rõ ràng giận hấn, hận không thể một đao chém chết hấn,có thể thấy hấn vì bị nàng đánh mà học máu, thì tâm không hiểu mà cảm thấy đau,đây là vì sao?

Bởi vì, người thích đại ca của ta nha!

Lời nói của Hoa Hỉ Nhi bỗng dừng hiện lên trong óc.

“Làm sao có thể!” Nguyên Tiêu dùng sức lắc đầu,thất kinh nói xong, rồi lại tự hỏi “Ta làm sao có thể sẽ thích người? Chán ghétngười đều không kịp, ta cũng không phải ngu ngốc, như thế nào thích người?”

Nàng mới không tin chính mình sẽ thích Hạ Ngự Đường,từ nhỏ hai người chính là đối thủ một mắt một còn, đấu mười một năm, mỗi lầnđều thua hấn, nàng hận chết hấn!

Hơn nữa, lần này, hấn lại đối với nàng tính kế, cànglàm cho nàng hận hấn, làm sao có thể thích hấn cho được?

Nhưng là, loại cảm giác kỳ quái này, nên giải thíchnhư thế nào? Nàng không hiểu, thật sự không hiểu!

“Chán ghét! Họ Hạ kia, cuối cùng người đã đối với talàm cái gì?” Mím môi cánh hoa, Nguyên Tiêu ảo não trừng mắt nhìn nam nhân trêngiường, ngón tay lại bất tri bất giác chạm nhẹ vào cánh môi trên khuôn mặt tuấnmỹ kia, nhẹ nhàng mơn mớn, trong óc không tự giác mà nhớ lại một tràng mộngxuân

Đầu tiên là môi hấn làm sao mà hôn nàng, dùng lời lẽđưa cùngnàng, duyệt ra ái muội chỉ bạc, lại khinh mạn liếm toàn thân nàng,lưu lại ở mỗi nơi đều là dấu vết của hấn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn theo hồi tưởng mà nóng lên, ngựccũng đập thành thạch, trong óc hiện lên một màn dâm mỹ lại kích tình hình ảnh.Nàng nhớ rõ, cánh môi của hấn rất mềm mại, lại mang đến một cảm xúc lạnh lẽo,nhưng là dụng chạm này lại gây cho nàng cảm giác lửa nóng.

Theo dõi môi hấn, Nguyên Tiêu nhìn không được nuốtnuốt nước miếng, theo bản năng liếm cánh môi.

Nàng vầy vầy đầu, dùng sức quên đi cái hình ảnh chéttiệt kia. Chán ghét! Nàng đang nghĩ cái quái gì vậy?

Nhưng là, càng không suy nghĩ, hình ảnh phiền lòng nàyliền hiện lên, hơn nữa so với lúc trước, càng rõ ràng, càng làm cho nàng cảmthấy xấu hổ quần bách.

Đáng chết! Nàng rốt cuộc là làm sao vậy?

Ảo não ngồi xổm xuống thân, Nguyên Tiêu rất muốn khóc,mà kẻ đầu sỏ hại nàng trở nên kỳ quái như vậy, chính là nam nhân trước mắt.

Nàng ngẩng đầu lên, cắn giận trừng mắt Hạ Ngự Đường,nhưng tầm mắt lại dừng lại tại tại cánh môi kia, nhìn thật lâu thật lâu, đầuvẫn là nhìn không được, hướng tới phía trước.

Chờ khi nàng phát hiện ra, cánh môi sớm đã dán lên...củahấn....

Dọa! Nàng trừng lớn mắt, bị chính hành động của mìnhdọa .

Đang muốn thoái lui, nhưng lại bị đại trưởng của ai đóngăn chặn lại, đầu lưỡi ẩm ướt, nóng bỏng khiêu khích cạy miệng nàng ra, khôngcho nàng cơ hội lùi bước, xâm nhập vào miệng thơm tho của nàng.

“Ngô.....” Nguyên Tiêu bị dọa đến ngây người, bởivì cặp mắt kia nguyên bản nhắm lại, nay lại mở ra, hơn nữa chớp cũng không chớp nhìn nàng .

Hấn..... Khi nào thì tỉnh?!

Nàng cả người đều ngây ngốc, chính sự ngây ngốc này, làm cho Hạ Ngự Đường có cơ hội khi dễ nàng, hắn nghiêng người, đem nàng nhấc lên giường, đặt nàng ở thân dưới, đầu lữ hữu lực bá đạo mà giữ lấy cái lưỡi dính hương, không cho nàng trốn tránh, làm càn hút, quần quanh, hấp thu hơi thở của nàng.

“Ân.....” miệng mũi đều tràn ngập hơi thở của hắn, làm cho nàng ruột cuộc không thể tự hỏi chính mình, thân mình hư nhược, theo bản năng hướng ứng hành động của hắn.

Phần lưỡi tự động cùng hắn giao triền, cùng nhau đảo lưỡi, duyên ra vô số nước bọt trong suốt, tạo nên thanh âm dâm mỹ.

Thẳng tới khi không thể hô hấp, Hạ Ngự Đường mới cam tâm buông môi Nguyên Tiêu, đầu lưỡi khẽ liếm môi dưới bị hắn hôn tới sưng đỏ, khóe môi gợi lên một chút tà khí.

“Nguyên Tiêu của ta, người đánh lén ta!” Lần này là do nàng tự dâng mình lên cửa, tự mình đưa điểm tâm tới trước mặt hắn, không ném thì quá có lỗi với bản thân đi.

Đỏ mặt, Nguyên Tiêu dồn dập thở phì phò, lời nói trêu tức của Hạ Ngự Đường làm cho nàng khôi phục lý trí, xấu hổ lẫn quần bách trùng mắt hắn “Người..... Ta.....” Lấp bắp nói không ra lời.

“Như thế nào?” Hạ Ngự Đường nhíu mày, khẽ cắn môi Nguyên Tiêu, đầu lưỡi liếm nhẹ qua phần lưỡi, thấy nàng theo bản năng tìm hiểu đầu lưỡi, nhin không được thấp giọng nở nụ cười. “Nguyên Tiêu, ta thực thích thân thể người, so với người nó thành thực hơn.”

Nhiệt tình lại chủ động, so với sự ngoan cố đầu của nàng đáng yêu hơn!

Nguyên Tiêu chạy nhanh lùi đầu lưỡi về, nhin không được nhắm mắt lại, ảo não than nhẹ, nụ cười của hắn càng làm nàng buồn bực, “Câm miệng!”

“Hảo, ta câm miệng.” Hạ Ngự Đường lần này thực nghelời, con người đen lại hiện lên một chút tà nịnh. “Hay dùng miệng người đến làm cho ta câm miệng đi!”

“Cái gì?” Nguyên Tiêu trợn mắt, bắt đầu giãy dụa. “Không.....”

Lời nói còn lại đều bị hắn ngăn chặn, không cho nàng giãy dụa, đầu lưỡi sóng cuồn cuộn lấy nàng, mỗi một chỗ, hắn đều liếm qua, mà bàn tay to cũng làm càn, theo thất lưng hướng lên, cách quần áo nắm lấy nơi nõn, xoa nhẹ.

“Không..... Ân.....” Hừ nhẹ, muốn gạt bỏ ma chướng của hắn, nhưng lại không có khí lực

Mà hắn cũng không cho nàng cơ hội phản kháng, một tay kia đi theo bắt lấy hai tay của nàng, đem hai tay của nàng giơ cao qua đầu, động tác này làm cho ngực nàng không tự chủ, vút cao lên

Ngón tay bén linh hoạt thăm dò vào váy, gạt cái yếm, lại dùng gan bàn tay (khoảng cách giữa ngón cái và ngón trỏ) nâng lên một bên nhũ tiem, khiến cho lòng bàn tay thô cọ xát lấy dưới nhũ thịt duyên dáng.

Khởi đầu gối, đỉnh cách quần áo chà nhẹ nơi riêng tư mềm mại, từ từ tăng thêm lực đạo co xát, đỉnh đầu nhẹ nhàng lại từng bước một, chỉ chốc lát sau, hạ khổ liền nhiễm một mảnh ướt át

“Ân.....” cảm giác ẩm ướt quen thuộc giữa hai chân, Nguyên Tiêu nhin không được hừ nhẹ, hư nhược phản kháng, “Không cần.....”

“Hừ..... Người là muốn! Xem đi, nơi này của người đều cứng rắn” ngón tay sớm kẹp lấy nhũ nhụy cứng rắn, Hạ Ngự Đường nhẹ nhàng làm, lòng bàn tay niết xoa nhũ thịt trắng mịn.

“Còn có nơi này, cũng ẩm ướt.....” Nhìn vải dẹt lộ ra một chút dấu vết ẩm ướt, Hạ Ngự Đường khẽ liếm môi Nguyên Tiêu, “Tiêu nhi, người muốn ta, đúng hay không?”

Nói xong, ngón tay vuốt ve tuyết nhũ dùng sức nắm chặt, đầu gối nhẹ nhàng va chạm nơi tam giác mẫn cảm.

“A ” Nguyên Tiêu nhin không được phun ra khinh ngâm, tay nàng bị nắm trụ, hoàn toàn không thể phản kháng sự dụ hoặc của Hạ Ngự Đường. “Người, người không phải bị thương sao?”

Như thế nào so với nàng còn có khí lực?

Hạ Ngự Đường nhẹ nhàng cười. “Người như thế nào đáng yêu như vậy? Rõ ràng biết ta quỷ kế đa đoan, lại khinh địch mắc mưu!”

Đứa ngốc này, chính là đơn thuần như vậy, thật đáng yêu, làm tâm hắc không tự giác đã sớm bị nàng thu hút đi, hãm sâu mà không thể tự kiềm chế.

Nguyên Tiêu sanh mắt to, vừa sợ, vừa giận, trừng mắt Hạ Ngự Đường, cái miệng nhỏ nhắn nhân kinh ngạc mà mở lớn “Người..... Người lại thiết kế ta? Kia, kia học máu.....”

Hạ Ngự Đường đối với Nguyên Tiêu trong nháy mắt, “À! Xem ra một quyền này ta nhận cũng xứng đáng” Trình diễn màn khổ nhục kế, chủ yếu là đem nàng lừa đến bên người hắn.

Thậm chí cố ý tung ra tin đồn, cũng vì muốn kích nàng xuất hiện ở trước mặt hắn, lại cố ý bị thương, làm cho nàng đẹp cả mặt.

Kết quả, hắn thực vừa lòng ha ha, trong lòng nàng cũng có hắn nha!

“Người.....” Biết chính mình lại trúng kế, Nguyên Tiêu tức giận đến mau học máu, “Hạ Ngự Đường, người hỗn đản này..... À!”

Không biết khi nào, tiết cổ dưới thân sớm bị hắn xâm nhập, ngón tay thon dài đột nhiên đi vào hoa huyết, làm cho nàng nhẹn không được rên rỉ.

“Nguyên Tiêu, người thích của ta, đúng hay không?” Hạ Ngự Đường nhẹ nhàng câu môi, ngón tay tham nhập khinh mạn càn quét vách tường thịt, lại nhẹ nhàng xoay tròn.

“Mới không..... Àn.....” Nguyên Tiêu khinh ngâm, quật cường phủ nhận, vừa vặn không thể kháng cự sự trêu chọc Hạ Ngự Đường, không tự giác mà lắc mông mông.

“Vật nhỏ quật cường!” Hạ Ngự Đường nhẹn không được lắc đầu, đối với sự ngoan cố của nàng, hắn thật không biết nên làm cái gì đây “Người nói, ta nên làm thế nào mới tốt?”

Ngón tay khinh mạn di động tới, nhẹ nhàng vén lên bộ lông mềm mại tinh tế, ngón tay tìm đến hoa châu nhỏ tinh tế, ngón cái nhẹ nhàng đè lên.

“À!” hoa châu miễn cưỡng bị hắn cọ xát, chốc lát liền chuyển sang đỏ bừng, dâm dịch tiết ra theo ngón tay, từng giọt từng giọt thấm ra.

“Muốn ta sao?” lại tham nhập thêm một ngón, hai ngón tay cùng đưa vào hoa huyết, ngẫu nhiên cong lên, lại xoay tròn, đem nàng liên tiếp đùa giỡn.

“Muốn a.....” tay bị chế trụ sớm đã bị buông ra, mà nàng cũng đã quên phản kháng, thủy mẫu nhiễm lên tình dục, da thịt tuyết trắng sớm ửng đỏ.

“Cái này.....” ngón tay trỏ sắp cố ý dừng lại, nhẹn dục vọng xuống dưới bụng, Hạ Ngự Đường rất muốn nàng nói ra đáp án của mình “Nói thích ta.”

“Ngô.....” Tuy rằng bị tình dục nắm trong tay, nhưng Nguyên Tiêu vẫn còn một tia lý trí, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, chính là không nói.

Thấy nàng vẫn đang quật cường, hắn cũng không miễn cưỡng. “Không nói phải không? Được rồi!” Nói xong, ngón tay hắn liền rời khỏi.

“Không cần!” Thấy hắn phải rời khỏi, nàng chạy nhanh kẹp lấy hai chân, không cam lòng trừng mắt hắn.

“Àn?” Hắn khẽ liếc mắt nhìn nàng.

Nàng nhếch môi trừng mắt hắn. Ài! Nếu nàng có chí khí một chút, liền đá văng hắn ra, nhưng là dục hỏa ngứa ngáy này, làm cho nàng cảm thấy thật là khó chịu, không thể dễ dàng cự tuyệt hắn

Nhưng lại không cam lòng thực hiện ý muốn của hắn.

Có thích hay không, chính nàng cũng không hiểu được, chỉ là biết nếu đã mở miệng, tựa như mất đi cái gì, cũng hoặc thừa nhận cái gì, cái loại cảm giác này, làm cho nàng sợ hãi, cũng không dám tìm tòi, nghiên cứu.

Cho nên nàng chỉ có thể quạt ngạo (quạt cường+caongạo) tròng mắt hấn, đôi thủy mâu phiếm một chút ủy khuất.

Thấy thế, Hạ Ngự Đường nhin không được than nhẹ.“Nguyên Tiêu, người nói ta nên làm thế nào mới tốt?” Vẫn là quạt cường như vậy!Rõ ràng từ trong mắt lộ ra ý tứ không muốn hấn rời xa, nhưng lại ngoan cố khôngchịu thừa nhận.

Hấn không hiểu, thừa nhận thích hấn thật khó như vậysao?

Hấn nhận chính mình thương yêu nàng, nàng còn tạikháng cự cái gì chứ?

Hạ Ngự Đường sủng nịch, lại bắt đắ dĩ than nhẹ làmcho tâm Nguyên Tiêu chấn động, có điểm tê dại, có điểm ngọt, có điểm chua, còncó một chút vui sướng

Loại cảm giác không hiểu này, làm cho nàng nghi hoặckhó hiểu, chỉ có thể mở to đôi mâu nhi nghi hoặc nhìn hấn.

Nhìn thấy bộ dạng đẹp mắt của nàng, làm cho Hạ NgựĐường lại than nhẹ, nhin không được hôn lên cái miệng nhỏ nhắn vừa đáng yêu lạiquạt cường, đầu lưỡi khê quần quít lấy, ngón tay cũng trều đưa qua lại, đưa ratrong suốt hoa dịch.

“Ân.....” Nguyên Tiêu rút cuộc không rảnh tự hỏi, chỉ cóthể bản năng hưởng ứng.

Đầu lưỡi cùng hấn giao triền lẫn nhau, hoa thịt theongón tay trều đưa, cũng rất nhanh co rút lại, vang ra tiếng nước

Đột nhiên, hấn rút ngón tay ra, tách đôi chân ngọc ra,rất nhanh cởi ra quần áo trên người, làm cho thô dài sớm cứng rắn nhảy đánh màra, sau đó dụng lực, thẳng lưng, thô trưởng thịt xuyên thật sâu vào thủy huyết.

“A!” Lửa nóng thô dài vừa tiến vào, hoa huyết lập tứcco rút nhanh, Nguyên Tiêu nhin không được rên rỉ, nháy mắt đạt tới cao trào

Hoa thịt có tần suất co rút lại, áp chế nam tính cựcdại, từng trận mấp máy của Hạ Ngự Đường mang đến mất hồn khoái ý, hấn thô rồngmột tiếng, bàn tay to chế trụ thắt lưng của nàng, rất nhanh động mông, ra sứcqua lại trều đưa.

“Ân a.....” Nguyên Tiêu yêu kiều ngâm nhẹ, trều đưa củahấn làm cho tần suất cao trào càng tăng, đùi gắt gao kẹp chặt thắt lưng củahấn, tuyết đồn đi theo trều sáp di động qua lại.

Dâm dịch trong suốt theo động tác trều sáp quaalàkhông ngừng tiết ra, đem hạ phúc hai người biến thành một mảnh ẩm ướt thủylợng dính.

Tiếng nước do trều sáp nhanh vang lên, đem nam tínhthô dài biến thành một mảnh ướt dầm, cũng làm cho hấn trều sáp càng thôngthuận.

Bàn tay to hướng lên trên bắt lấy một cái tiêu nhũ,làm càn xoa bóp, kéo kiều nhụy đến đỏ bừng, nắm ngón tay nắm chặt, đem nó đứttuyệt nhũ tạo thành các loại hình dạng.

Mà trều đưa tốc độ cũng nhanh hơn, biến hóa góc độ cácloại trều sáp, vách tường hoa do va chạm rất nhanh co rút, hưởng thụ khoái cảmbị bao vây gắt gao.

“Không..... A..... A.....” vừa mới trải cao trào quá mình, vikhông chịu nổi quá đại kích thích, chỉ chốc lát lại bắt đầu co rút lại rấtnhanh, kìm chặt thịt nhuận đang trều sáp.

“Ngô a.....” Đột nhiên co rút lại, làm cho Hạ Ngự Đườngphát ra một tiếng thô rồng, bàn tay nắm tuyết nhũ càng tăng thêm sức lực, thấtlưng hổ trều sáp nhanh tốc hơn.

“Đau a.....” nơi mẫn cảm kích thích truyền tới tia đaudồn, Nguyên Tiêu ngâm một tiếng, càng nhiều hoa dịch từ chỗ sâu trong tràora.

“Nhanh, chờ ta.....” Ra sức xoa nhũ thịt, Hạ Ngự Đườngdùng sức trều sáp hơn mười lần, mới cam tâm phóng nhuyển thân mình, làm chobạch dịch nóng rực phun trào ra.....

Ở một nơi khác, một tiếng mắng rửa trong ngôi miếu đồnát truyền ra.

“Con mẹ nó, xú bà nương trong cái Vân Hương khách sạn kia, Lão Tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng!” Một gã đại hán bị đánh gãy mũi phần thanh mắng.

“Nhưng là lão đại, thói đàn bà kia công lực lợi hại như vậy, chúng ta như thế nào tìm nàng tính toán sổ sách?” thủ hạ bên cạnh mũi bị bầm dập, sợ hãi nhìn hắn

“Lão Tử cũng không tin không có biện pháp.” Lưu Hồ cảnh giác nói, hắn đường đường là một đại nam nhân, thế nhưng bị một cái xú bà nương đánh bất tỉnh, chuyện này làm cho hắn bị mọi người nhạo báng, hại hắn không dám đi trên đường, nổi nhục này hắn làm sao nuốt trôi!

“Con mẹ nó, nếu phụ nữ kia mà bị ta tóm được, ta khẳng định sẽ khiến nó chết trong sắc dục” Nghĩ đến dáng người xinh đẹp của Nguyên Tiêu, Lưu Hồ tà dâm cười.

“Muốn báo thù sao? Ta có thể giúp ngươi.” Đột nhiên, từ ngoài cửa vang lên một đạo giọng nói trong trẻo của nữ nhân.

“Ai?” Mọi người kinh hách nhìn về phía ngoài cửa.

“Một là người có thể giúp ngươi” Một gã mặc quần áo lam sa hồng nhạt cô nương dương môi, nũng nịu nhìn Lưu Hồ.

“Oa! Lão đại, phụ nữ này thật xinh đẹp.” Một gã cơ bắp cuộn cuộn nuốt nước miếng, xoa xoa tay, mong muốn sẽ chạm vào y phục màu hồng cô nương.

Nhưng ngay cả một góc quần áo đều chưa đụng tới, hốt nhiên rống lên một tiếng, cả người thống khổ lăn lộn trên mặt đất.

“Ngươi, ngươi làm cái gì?” Lưu Hồ cả kinh, nhìn thủ hạ lăn lộn trên mặt đất, sau một hồi liền đình chỉ động tác, miệng sùi bọt mép, sợ hãi không khỏi dậy lên trong lòng.

Y phục màu hồng cô nương không để ý tới câu hỏi của Lưu Hồ, mắt đẹp khinh nghê liếc mắt hắn một cái. “Ngươi vừa không phải nói muốn báo thù, ta có thể giúp ngươi!” Nói xong, đưa đến trước mặt hắn một bình xứ trắng.

“Bình xuân dược này, vô sắc vô hương, chỉ cần mở nắp bình, để gió thổi qua, có thể làm cho người ta hôn mê.” Y phục màu hồng cô nương thuyết minh tác dụng của bình xứ. “Như thế nào? Chỉ cần theo kế hoạch của ta mà làm, ngươi có thể báo thù.”

Nhìn cái chai trên tay, Lưu Hồ kinh ngạc nàng, có chút sửng sốt “Ngươi vì sao phải giúp ta?”

“Vì sao a.....” Y phục màu hồng cô nương giả vờ suy nghĩ một chút, rồi lại nhếch môi cười “Bởi vì..... nữ nhân kia cũng chọc tới ta!”

Ánh trăng sáng, thản nhiên rơi, chiếu rọi vào dung nhan xinh đẹp, với nụ cười bí hiểm trên môi....

7. Chương 7

Chương 7

“Thuốc của ngươi, tự mình uống!”

Trong lương đình, Nguyên Tiêu tức giận đem từ bát phóng thật mạnh tới trên bàn, ôm khay, nhìn cũng không thèm nhìn tới Hạ Ngự Đường, liền xoay người rời đi.

“Đợi chút!” Hạ Ngự Đường giữ chặt tay Nguyên Tiêu, dùng sức nói, đem nàng kéo vào trong lòng, làm cho nàng ngồi trên đùi chính mình

“Hạ Ngự Đường, ngươi làm cái gì!” Nguyên Tiêu liếc nhìn giấy dựa vắn vẹo.

“Đừng nhúc nhích!” Hạ Ngự Đường khẽ quát, không có hảo ý nhìn Nguyên Tiêu. “Lại cử động nữa, ta cũng không cam đoan sẽ phát sinh chuyện gì”

Nguyên Tiêu sửng sốt, cảm giác được dưới móng nhô lên một chút cứng rắn, hai má nhanh chóng phồng hồng, hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Ngự Đường, nhưng cũng không dám lộn xộn.

Mấy ngày nay đủ nàng hiểu biết con người ti bỉ này!

Rõ ràng chính là cố ý bị thương, nhưng lại giả dạng bộ dáng vô tội đáng thương, bộ dạng bệnh yếu, làm cho nàng bất đắc dĩ trở thành thiên cổ tội nhân

Là nàng đem hấn đả thương, cho nên nàng phụ trách chiếu cố (chăm sóc) hấn, thẳng đến hấn lành mới thôi, nhưng là, hấn có điểm nào giống người bị thương?

Khí lực so với nàng còn lớn hơn, còn thường thường lôi kéo nàng làm cái chuyện xấu xa kia...

Hơn nữa mặc kệ địa điểm ở đâu, chỉ cần nàng không nghe lời của hấn, khiêu khích hấn, hấn sẽ mặc sức nhúng chàm nàng.

Về phần nàng, cũng thực vô dụng, mỗi lần đều phản kháng không được, một lần lại một lần, làm cho hấn thực hiện được ý đồ của mình, chính nàng cũng sớm muộn cùng hấn...

Không tự chủ được sự khiêu khích của hấn, ngâm ra cái loại dâm dăng thanh âm, cầu xin hấn....

Nghĩ đến kích tình gằm ngữ phóng dăng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn càng nóng, liền ngay cả bên tai cũng đỏ, mâu nhi quay tròn chuyển, chính là không dám nhìn hấn.

“Ngươi đang nghĩ cái gì?” Hạ Ngự Đường khinh hỏi.

Thấy vẻ mặt chột dạ, bộ dáng e lệ, mâu quang lóe sáng, dễ dàng đem suy nghĩ trên mặt của nàng mà đoán ra.

“Không, không có nha!” Nguyên Tiêu bối rối phủ nhận.

Hít sâu! Hít sâu! Không nên tưởng tượng cái chuyện xấu hổ kia.

“Phải không?” Hạ Ngự Đường mới không tin lời của nàng, ngón tay khẽ vuốt lên vành tai khéo léo, khiêu khích nói nhỏ. “Nhưng là lỗ tai người đều đỏ, có phải đang suy nghĩ đến chuyện kích tình triền miên của chúng ta vào tối hôm qua.....” (=))

Thanh âm thấp cực điểm, bạc môi khẽ tiến gần tới lỗ tai trắng nõn của nàng “Tối hôm qua người thật nhiệt tình, vẫn quần quít lấy ta, tiểu huyết ẩm ướt nóng bỏng gắt gao hấp (nuốt) lấy ta của ta, chỉ đụng chạm nhẹ nhàng, toàn bộ tay đều ẩm ướt”

“A..... Câm miệng!” Nguyên Tiêu xấu hổ dùng tay bịt kín miệng của Hạ Ngự Đường, rốt cuộc nghe không nổi nữa.

Người này như thế nào cùng bề ngoài kém nhiều như vậy? Bộ dạng rõ ràng nhã nhặn, lại không biết xấu hổ thốt ra lời nói tà tứ dâm đẳng, làm cho nàng không thể nào chống đỡ, chỉ có thể đỏ mặt, vừa xấu hổ trừng mắt hằn.

Song, ở trước mặt mọi người, liền giả bộ khoác lên mình lớp áo nhã nhặn, nhưng ở trước mặt nàng lại tà khí đòi mạng, làm cho nàng vừa tức, vừa giận, nhưng vẫn không có cách đối phó với hắn.

Gặp Nguyên Tiêu đỏ mặt, Hạ Ngự Đường nhin không được cười khế. Nàng nhất định không biết, nàng như vậy thật đáng yêu, tùy tiện trêu chọc một chút liền oa oa kêu, sự đơn thuần này, làm cho người ta muốn một ngụm nuốt vào bụng.

Hắn nhin không được vươn lưỡi, khẽ liếm hoạt nộn lòng bàn tay.

“A!” Nguyên Tiêu sững sốt, nhanh nhanh thu hồi tay: “Người.....”

Nàng trừng mắt hắn, nói quanh co nói không nên lời, trong lòng bàn tay còn giữ lấy chút ẩm ướt do hắn liếm qua, làm cho lòng nàng không tự giác bị hắn khiêu khích, lại không biết bộ dáng xấu hổ, ảo não của chính mình, chính là điểm câu dẫn dục vọng nam nhân.

Con người đen trầm xuống, bàn tay to chế trụ má hồng, nhanh chóng cúi đầu phủ lên cặp môi thơm.

“Ngô..... Không.....”

Mới há mồm, đầu lưỡi linh hoạt liền nhanh chóng tham nhập, ái muội liếm qua hàm răng, nhẹ nhàng liếm qua mỗi một chỗ trong cái miệng nhỏ nhắn, lại cuốn lấy của nàng lưỡi, làm cần liếm dục.

Nguyên Tiêu nhẹ nhàng chống đẩy vài cái, liền không tự chủ được chính mình, hưởng ứng hắn, phần lưỡi nhiệt tình cùng hắn giao triền, kích tình làm cho nước bọt theo khóe miệng tràn ra.

Hơi thở hai người trở nên dồn dập, thẳng đến không thể hô hấp, hẳn mới cam tâm buông ra cánh môi bị hẳn hôn đến sưng

Nguyên Tiêu thở phì phò, mắt nhĩ sưng mù, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ nhiễm lên một chút quyến rũ, giống như một đóa hoa hồng, tuyệt diệu tuân lệnh khiến người nín thở.

Hắn nhin không được bưng lấy mặt của nàng, nhẹ nhàng mơn mớn cánh môi mềm mại, khàn khàn nói nhỏ, “Tiêu nhi, ngươi muốn đến thời điểm gì, mới thừa nhận rằng ngươi thích ta”

Câu nói của hắn làm cho nàng ngẩn ra, mím chặt môi, trốn tránh ánh mắt của hắn. “Ngươi không cần lại nói bậy, ta mới không thích ngươi.”

Cái gì là thích, nàng căn bản là không hiểu!

Nàng trừng mắt hắn, lại bĩu môi, bất mãn nhìn hắn. “Ngươi không cần suốt ngày vẫn muốn ta thích ngươi, vậy còn ngươi? Ngươi có thích hay không ta?”

“Thích.” Hạ Ngự Đường không chút do dự trả lời, con ngươi đen trôn thật nhìn nàng. “Hơn nữa là thích ngươi, đã lâu đã lâu.”

Nguyên Tiêu ngây ngẩn cả người. Nàng còn tưởng, hắn sẽ không đúng đắn đáp lại câu hỏi của nàng, ai ngờ hắn lại dùng giọng nói trăn trối như vậy, làm cho nàng tốt cùng không biết phản ứng ra sao

Ngực không tự chủ được nhảy nhanh hơn, cái loại cảm giác này, làm cho nàng cảm thấy có một chút sợ hãi.

Cẩn cẩn môi, nàng dời đi đôi mắt trốn tránh, muốn đánh tan đi loại không khí kỳ quái trước mặt “Ngươi..... Ngươi đừng có nói giỡn.”

Nhưng Hạ Ngự Đường cũng không cho nàng né ra, đưa tay bưng lấy mặt của nàng, rất trăn trối nhìn nàng. “Ta là thật sự!”

Câu nói này, làm tâm nàng chấn động, trầm mặc một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, “Nhưng, nhưng là chúng ta đã đối đầu nhiều năm với nhau! Thích? Không phải rất kỳ quái sao?”

“Có cái gì kỳ quái?” tuần mi nhíu lên, hẳn thật sự không hiểu cái đầu của tiểu cố chấp này rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

“Chính là rất kỳ quái.” Nàng cố chấp nói: “Chúng ta từ nhỏ đến lớn, rõ ràng liền xem nhau không vừa mắt, ngươi vì sao sẽ thích ta?”

“Vì sao ư.....” Hạ Ngự Đường suy nghĩ, khẽ cười. “Người còn nhớ rõ chuyện năm ấy, khi người mười ba tuổi, có một người tên A Bảo đưa hoa cho người, nói muốn thú người qua cửa làm con dâu sao”

Nguyên Tiêu hơi sửng sốt, cup mi suy nghĩ, “Mười ba tuổi..... A bảo..... A!” Nàng thật mạnh gật đầu

“Có, ta nhớ ra rồi!” Nàng nhớ rõ khi đó nàng còn thơ phỉ phỉ cho rằng A Bảo đang trêu đùa nàng

Tính nết dã man của nàng đã nổi danh trong thành, người nào còn có lá gan dám thú nàng? Vì giận dữ, nàng liền đem A Bảo đánh chạy. (Ồ...tội nghiệp anh Bảo =)))

“Người, người như thế nào biết chuyện này?” Nguyên Tiêu kinh ngạc trừng mắt nhìn Hạ Ngự Đường, nàng nghĩ đến chuyện này trừ bỏ nàng ra, người ngoài không có người nào biết.

“Bởi vì ta thấy được.” Khi đó hắn vừa vặn bước qua, không nghĩ tới lại nhìn thấy cảnh, có người đem hoa đưa cho nàng, còn nói muốn cùng nàng kết hôn.

Thoáng chốc, hắn chẳng những kinh ngạc, hơn nữa không hiểu liền sinh khí (giận).

Hắn vĩnh viễn nhớ rõ cảm giác khi đó, nghe được có người nói muốn thú nàng làm con dâu, trong lòng hắn tràn đầy ghen tỵ, tựa như cái gì đó thuộc về mình, lại bị người khác đoạt đi, làm cho hắn vừa tức lại đỏ mặt

Mà khi đó hắn mới phát hiện, dã man nữ kia từ oa nhi trưởng thành, từ một nụ hoa biến thành một đóa hoa xinh đẹp, tỏa ra ánh sáng chói mắt, dẫn dụ người hái.

Thoáng chốc, trong lòng hắn tràn ngập nồng đậm ham muốn chiếm giữ, không muốn nàng bị người cướp đi, muốn nàng lưu lại ở bên người hắn, cả đời cùng hắn đấu vô mệt.....

Loại ý tưởng kỳ dị này, làm cho hắn nghĩ đến chính mình điên rồi, nếu không, như thế nào có ý tưởng khủng bố như vậy?

Nhưng là, thời gian càng lâu, nụ hoa đóa hoa dần dần nở rộ, mà ánh mắt của hắn luôn không tự chủ được dừng ở trên người nàng.

Hắn biết chính mình thật sự xong rồi, nhưng là nàng vẫn như cũ không hề phát giác, đem hắn trở thành đối thủ một mất một còn, chán ghét quý, làm cho hắn vừa vội, lại vừa bất đắc dĩ, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Tựa như hiện tại, nhìn nghi hoặc biểu tình của nàng, hắn nhịn không được than nhẹ. Hắn thực thà, như thế nào lại thích trì hoãn nữ nhân này?

“Khi đó ta rất tức giận, không hiểu tức giận, sau mới biết được, nguyên lai từ lúc chút bất tri bất giác, tâm ta không tự giác dừng ở người trên người.” Nhìn nàng, hắn bắt đầu nở nụ cười.

“Tiêu nhi, ngươi muốn tới khi nào mới bằng lòng bỏ đi sự cố chấp của mình, đi nhận rõ tâm của mình” Hạ Ngự Đường nói nhỏ, con người thâm tình nhìn Nguyên Tiêu.

Ánh mắt của hắn làm cho nàng ngừng thở, tâm đập thành thịch, bối rối đẩy ra hắn. “Ta, ta không biết.” Nói xong, không dám nhìn hắn, xoay người thoát đi

Thấy nàng lại nhất gan chạy thoát, Hạ Ngự Đường không khỏi lắc đầu cười khổ. Không quan hệ, nàng trốn đi, hắn cũng có cách chơi nàng về bên cạnh mình, nhiều năm đợi chờ, không kém là thời cơ

Chính là, kiên nhẫn của hắn đã đạt tới cực hạn!

Thích, rốt cuộc là cái gì đây...?

Nguyên Tiêu cụp mi đi ở trên đường, chính là nghĩ như thế nào cũng không hiểu.

Trong óc không ngừng hiện lên lời nói của Hạ Ngự Đường đối với nàng, ánh mắt của hắn rất chân thật, vẻ mặt cũng không giống như lúc trước, luôn không đúng đắn. Thâm tình nhìn chăm chú vào nàng, làm cho nàng tâm hoảng, ý loạn. Không biết phải đối mặt như thế nào, cuối cùng, chỉ có thể lảng tránh.

Nhưng là nàng thật sự không hiểu nha! Hai người rõ ràng lẫn nhau chán ghét, vì sao sẽ thích lẫn nhau, kia, không phải rất kỳ quái sao?

Hơn nữa, nàng sớm theo thói quen chán ghét hắn, nếu thích hắn, không phải thực không được tự nhiên sao?

“Cảm giác chính là rất kỳ quái thôi!” Chu cái miệng nhỏ nhắn, nàng thấp giọng đồ nhượng.

Kỳ thật, nói trắng ra, tuy rằng Hạ Ngự Đường thật sự khiến người chán ghét, nhưng không nhìn thấy hắn, lại thường thường nhớ tới hắn. Đường như thói quen, một ngày không thấy được hắn, liền cảm thấy rất kỳ quái.

Hơn nữa, mỗi lần nhìn đến hắn cùng Trần Tích Hương cùng một chỗ, lòng của nàng sẽ cảm thấy không thoải mái, rầu rĩ, rất muốn tức giận.

Hoa Hỉ Nhi nói đây là đang ghen, mà cái sự ghen tuông này, là vì nàng thích Hạ Ngự Đường.

Ai! Mỗi người đều nói nàng thích hắn, nhưng là chínhnàng không hiểu nha! Thích,rốt cuộc có cảm giác gì?

Nhìn đến hắn thì rất tức giận, không thấy được hắn thìrất nhớ hắn, đây có gọi là thích không?

“A! Hảo phiền nha!” Nguyên Tiêu càng nghĩ càng phiền.Đều là Hạ Ngự Đường! Không có việc gì, nói thích nàng, hại cả người nàng đều rối loạn.

“Tử hồ ly, làm sao ta có thể thích ngươi!” Nàng nói,cánh môi cũng không tự giác gương lên, mang theo một tia ngọt ngào.

Đột nhiên, một loại cảm giác quái dị làm cho nàng phụchồi lại tinh thần, ngẩng đầu lên thì thấy, không biết khi nào nàng đã đi đếnchỗ không người trong góc thành, mà một đám người chính là không có hảo ý chậm rãi tới gần nàng

Nàng nhận ra tên cầm đầu nam nhân. “Là ngươi?” Bọn ducòn ngày trước ở khách điểm ăn quýt, bị một quyền của nàng đánh cho gãy mũi!

“Xú bà nương, cuối cùng cũng chạm mặt ngươi.” Lưu Hổcười lạnh, mấy ngày nay bọn họ luôn luôn ở Hạ phủ, phụ cận ôm cây đợi thỏ,chính là không thấy được bóng dáng của Nguyên Tiêu.

Cuối cùng, trong lúc chờ đợi, họ suy nghĩ nên như thế nào bắt lấy nàng, không nghĩ tới nàng lại chính mình đi đến chỗ hẻo lánh, đâychính là cơ hội cho bọn hắn

“Như thế nào? Lần trước bị đánh cho còn chưa đủ sao?”Nguyên Tiêu khinh thường nhìn bọn họ, không để những tên đại hán vào trong mắt“Vừa vặn, cô nãi nãi tâm tình không tốt, mượn các ngươi đến giải đi nỗi bựcnhọc”

Nàng giơ lên nụ cười có một chút dã man, nhẹ lắmlắc ngón tay

Tươi cười của nàng làm cho thủ hạ Lưu Hổ kinh hãikhông thôi, nuốt nuốt nước miếng, sợ hãi lui lại mấy bước.

Liền ngay cả Lưu Hổ cũng sợ hãi, thiếu chút nữa cũnglùi bước trước nàng, nhưng nhớ lại chuyện ngày trước, lại không cam lòng, vithể đánh bạo thô lỗ phun.

“Phi! Lão Tử hôm nay cốt là tới giáo huấn xú bà nươngngươi, đem ngươi đặt ở dưới thân, hảo hảo mà thương yêu” Nói xong, ánh mắt dâm dục có ý ngắm nhìn Nguyên Tiêu.

Ánh mắt kia làm cho nàng cảm thấy ghê tởm, khó chịubối rối.

“Tốt lắm, cô nãi nãi trước hết cho người thích!” Nàng nhanh chóng đá chân, mau chóng đem gã cơ bắp cuộn cuộn đá ngã xuống đất, nắm chặt tay, đá đảo hai gã cuộn cuộn khác, đang muốn tới gần Lưu hổ, lại đột nhiên cảm thấy đầu nhất choáng váng, thân mình cũng đi theo mềm nhũn.

Ngô.....” Nàng nhú mày, khó chịu ngồi xổm xuống thân

“Ha ha!” Thuốc phát tác, Lưu Hổ đắc ý nở nụ cười. “Như thế nào? Vừa mới không phải rất đắc ý? Đến nha! Chúng ta ngay tại đây a!”

“Người..... Kê đơn?!” Nguyên Tiêu trừng mắt Lưu Hổ, lại cảm giác ý thức dần dần mơ hồ, thấy không rõ của hắc mặt. “Ti bí.....”

Nàng cắn chặt môi, muốn dùng sự đau đớn duy trì thần trí, nhưng là đầu lại càng choáng váng, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, rốt cuộc không thể chống đỡ yếu đuối ngã xuống.....

Chén trà trên tay đột nhiên rớt xuống, cách cách một tiếng, vỡ tan thành từng mảnh.

Hạ Ngự Đường nhú mày, không biết tại sao, trong lòng có một chút bất an nổi lên, làm cho hắc ngồi cũng không yên.

Dương mâu nhìn về phía ngoài cửa, trời đã tối rồi, Nguyên Tiêu lại còn không có xuất hiện.

Điều này làm cho hắc cảm thấy kỳ quái, bình thường trước khi dùng bữa tối, nàng sẽ bưng chén thuốc xuất hiện, không cam lòng, không muốn hắc uống được; Nhưng hiện tại đều đã qua giờ dùng bữa, nàng lại không xuất hiện, làm cho hắc lo lắng đứng lên.

Hay là xảy ra chuyện gì sao? Mới nghĩ như vậy, bên ngoài lại đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào

“Hạ thiếu gia!” Tiểu hầu thở hồng hộc vọt vào Hạ phủ, không để ý lấy gia nhân ngăn cản, rống lớn: “Hạ thiếu gia!”

“Uy! Người làm cái gì?” Một gia nhân chạy nhanh ngăn hắc lại.

“Tránh ra! Đừng cản ta, ta có việc tìm hạ thiếu gia.” Tiểu hầu dùng sức đẩy hạ nhân đang đứng cản đường ra, tức giận gào thét: “Hạ thiếu gia, người mau đi ra!”

“Chuyện gì?” Hạ Ngự Đường bước ra đại sảnh, nhận ratiểu hầu. “Người là người của Vân Hương khách sạn? Có chuyện gì? Là Nguyên Tiêu gọi người đến sao?”

“Lão, lão bản bị nắm đi rồi.” Tiểu hầu thở phì phò, kích động nói.

“Người nói cái gì?!” Bước nhanh đi lên trước, Hạ Ngự Đường khẩn trương bắt lấy tiểu hầu. “Nguyên Tiêu bị ai bắt đi?”

Nuốt nước miếng một cái, tiểu hầu nói “Ta, ta nhìn thấy đoàn người Lưu Hồ đem lão bản bắt đi, lão bản dường như hôn mê bất tỉnh, ta vội trốn theo ở phía sau, phát hiện bọn họ đem lão bản đến phía đông ngôi miếu đổ nát, ta liền chạy nhanh chạy đi về, lại không biết tìm ai cứu lão bản, đành phải tới tìm người.....”

Không đợi tiểu hầu đem nói cho hết lời, Hạ Ngự Đường nhanh chóng phi thân hướng theo phía đông mà đi, trong lòng lo lắng càng sâu.

Đáng chết! Nếu Nguyên Tiêu thiếu một cọng lông tơ, hắt tuyết không sẽ bỏ qua bọn họ!

8. Chương 8

“Ngô.....” Nóng quá!

Nguyên Tiêu thống khổ mở mắt ra, muốn dùng tay lau đi mồ hôi trên trán, lại phát hiện tay của chính mình bị trói, không thể nhúc nhích

Nàng sưng sốt một chút, còn chưa hoàn hồn, bên tai liền truyền đến tiếng cười đắc ý.

“Tĩnh?” Lưu Hồ ngồi xổm trước người Nguyên Tiêu, thân thủ khinh sỡ hai má nhả mịn mềm mại ánh mắt dâm uế nhắm thẳng người nàng đánh giá.

“Người.....” Nhìn Lưu Hồ, Nguyên Tiêu sợ run, lập tức hồi tưởng khởi hết thấy. “Ti bí! Dám dùng loại thủ đoạn hèn hạ này.....”

Nàng gầm nhẹ, thanh âm lại như miêu nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm lên một chút ửng hồng, hỏa diễm trên người tràn ngập trong, giữ chân cũng phỉm ra một chút ngứa ngáy cảm giác.

Cảm giác này, quen thuộc này, làm cho nàng chấn động, lập tức biết chính mình bị hạ cái loại dược gì.

Đáng chết! Nàng sơ suất quá.

“Chắc chắc! Không nghĩ tới người phụ nữ này không chỉ đáng người hảo, ngay cả da thịt đều lại tinh tế mềm mại lại nhả mịn, thật tốt sỡ.” Lưu Hồ cười dâm đảng, tay chậm rãi theo hai má đi xuống.

“Tránh ra.....” Nguyên Tiêu muốn giãy dụa, nhưng cả người đều bị dây trói, toàn thân nàng cũng không sử dụng được ra một tia khí lực, chỉ có thể mở to mắt, thần trí cường chống đỡ, trừng mắt Lưu Hồ, cánh môi quật cường phun ra cảnh cáo. “Người dám chạm vào lão nương thử xem!”

“Hắc hắc, Lão Tử liền chạm vào người người” Lưu Hồ thô lỗ cách quần áo bắt lấy một cái tuyết nhũ, tà dâm nhìn Nguyên Tiêu. “Hừ! Xú bản nương, chuyện hôm kia, chúng ta sẽ tính toán sau, trước hết, làm cho Lão Tử thỏa mãn đã”

Nói xong, bàn tay một bên dùng sức nắm bắt tuyệt như.“Chắc chắc, ghê gớm thật, thực nhuyền..... A!”
(Nhuyền: mềm)

Đột nhiên, Nguyên Tiêu dùng chính đỉnh đầu của mình, dùng sức tiến thẳng tới, Lưu Hồ lập tức rống lên một tiếng, hai tay ôm lấy hạ bộ chính mình, thống khổ mà rên.

“Đồ thói kỹ nữ chết tiệt này” Lưu Hồ vận vẹo nghiêm mặt, hung tợn hướng mặt Nguyên Tiêu chưởng lên một phát

Nguyên Tiêu cổ họng cũng không bậc lên một tiếng, chậm rãi quay mặt lại, hai má sớm phù thũng, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đang quật ngạo (Quật cường+ ngạo mạn), không chịu thua nhìn Lưu Hồ.

“Vương bát đản, nếu người dám chạm vào ta, ta sẽ giết người!” đau đớn từ da mặt tuyền lại, miễn cưỡng giúp nàng duy trì một tia thanh tỉnh, cố gắng kháng cự hỏa diễm trong cơ thể.

“Con mẹ nó, Lão Tử liền chạm vào cho người xem, làm cho người thích đến phải gọi ca ca.” Lưu Hồ khí thế cõi lưng quần xuống, một bên kêu gào. “Các huynh đệ, chờ ta xong, liền đối các người!”

Lời nói của hắn làm cho đám thủ hạ một bên cao hứng gào thét, ánh mắt dám dục nhắm thẳng đến người Nguyên Tiêu, hận không thể lập tức một ngụm nuốt nàng vào bụng.

Áp lực trong lòng, dâng lên một tràn sợ hãi, Nguyên Tiêu lạnh lùng trừng mắt nhìn bọn họ, thân thể run rẩy, lại quật cường giằng giếm đi một tia sợ hãi.

“Hừ! Cho người ném thử, Lão Tử lợi hại chỗ nào” Lưu Hồ đánh về phía Nguyên Tiêu, thô bạo xé rách quần áo trên người nàng, da thịt xoa tuyết trắng

“Tránh ra.....” thanh âm phản kháng mang theo một tia khê nắc, Nguyên Tiêu ra sức giãy dụa, dùng lực cố gắng phá chặt dây thừng thô siết trên cổ tay, thấm ra một tia huyết, mang đến sự đau đớn.

Nhưng sự đau đớn rồi cuộc cũng không không chết được dục hỏa trong cơ thể, thanh âm phản kháng hóa nhẹ, thậm chí không tự giác dán lên người Lưu Hồ.

“A, Lão Tử lập tức khiến cho người thích.” Thấy nàng đã bị dục hiệu không chế, Lưu Hồ càn rỡ nở nụ cười, dùng sức kéo hạ tiết khố, thẳng lưng sẽ xâm phạm nàng.

Không cần.....

“Cổn! Không nên đụng ta.....” Nguyên Tiêu thấp giọng, liếc nhìn phản kháng, trong óc hiện lên thân ảnh của một người, trực giác nàng khóc hô lên “Hạ Ngự Đường.....”

“Đáng chết!”

Hạ Ngự Đường nhất nhanh liền đuổi tới, ập vào mắt là hình ảnh đáng phẫn nộ, hắn rống lên một tiếng, nhanh chóng phi thân đá văng ra Lưu Hồ.

“A ” Không dự đoán được sẽ có người đến phá hủ huyện tốt của hắn, Lưu Hồ không kịp phòng bị, bị một cước đá văng tới phía tường, thống khổ khóc thét.

“Tiêu nhi!” Vừa thấy quần áo trên người của Nguyên Tiêu bị xé rách, da thịt dính lên dấu ấn xanh tím, liền ngay cả hai má cũng sưng lên, Hạ Ngự Đường không khỏi đau lòng, lại phẫn nộ.

Hắn cúi bỏ dây thừng trên người nàng, nhìn cổ tay nàng xuất hiện nhiều vết hằn, một vài vết thương còn rỉ máu, lửa giận trong lòng càng tăng lên.

“Hạ Ngự Đường.....” Nghe được thanh âm của hắn, Nguyên Tiêu mê sảng mù mông mở mắt ra, trong mơ hồ thấy được khuôn mặt kia, nàng antâm nở nụ cười. “Người đã đến rồi.”

Vừa thấy hắn đến, cả người nàng đều thả lỏng, nước mắt nhẫn nhịn lâu không tự chủ được rơi xuống....

“Ta đến đây, đừng sợ, ta sẽ không bỏ qua tên chết tiệt này!” Hạ Ngự Đường lạnh lùng nói xong, bàn tay to lại cực kỳ ôn nhu ôm lấy nàng, nhanh cởi áo khoác, bao ở nửa thân trên của nàng.

“Ta..... Nóng quá.....” Ôi Hạ Ngự Đường, Nguyên Tiêu đỏ mặt, cọ xát hân trong ngực của.

Bộ dáng của nàng làm cho hắn sững sốt, lập tức hiểu ra “Đáng chết, bọn họ đối với người hạ xuân được!” trong lòng hắn cuồng nộ, quỳ đầu căng thẳng, sáng giọng nhìn chăm chú vào những tên hỗn đản chết tiệt tại đây.

Ánh mắt của hắn làm cho bọn thủ hạ của Lưu Hồ sợ hãi, thối lui ra sau

“Chết tiệt, các người còn không lên! Một cái thư sinh văn nhược sợ cái gì?” Té trên mặt đất, Lưu Hồ phần nộ rống to.

Tức giận mắng to của hắn, làm cho thủ hạ bình tĩnh, đều xông lên phía trước.

“Muốn chết!” Hạ Ngự Đường hừ lạnh một tiếng, thân ảnh màu trắng chợt lóe, trong nháy mắt, toàn bộ người đều nằm trên mặt đất, thống khổ gào thét.

Tay chân bọn họ đều bị đánh gãy, tứ chi vụn vụn, trên mặt mỗi người vì đau đớn mà trắng bệch, thậm chí có người bất tỉnh nhân sự

Hạ Ngự Đường cũng không thèm nhìn tới những tên kia, lạnh máu đảo qua, nhìn về phía Lưu Hồ, môi gợi lên chút tà ý dã man, chậm rãi hướng tới hắn mà đi

“A.....” tình huống trước mắt làm cho Lưu Hồ kinh hồn táng đả, cũng không dám xem cái nam nhân thoát nhìn văn nhược nam nhân, nhưng lại... “Tha mạng, tha mạng..... Người, người có thể..... Người mang đi.....”

Hắn sợ hãi lui ra sau, vì sợ hãi làm cho hắn tè ra quần.

“Người, ta sẽ dẫn đi.” Bạc môi phun ra thanh âm lạnh liệt “Mà người dám dă thương nàng, ta sẽ cho người nếm thử tư vị sống không bằng chết”

“Không.....” Lưu Hồ xoay người muốn chạy trốn, đột nhiên từ dưới truyền tới, hắn thống khổ lăn lộn trên mặt đất, máu tươi từ hạ thể phun trào ra, đau đến hắn nước mắt nước mũi cũng tiết ra.

Hạ Ngự Đường hừ lạnh, xoay người hướng Nguyên Tiêu đi đến, một phen ôm lấy nàng, mà Lưu Hồ khóc thét lúc này cũng đình chỉ, cứng ngắc nằm trên mặt đất.

Nhìn đến tình huống lão đại nhà mình bị thảm, nằm trên mặt đất nhắm lại miệng, vẻ mặt sợ hãi nhìn Hạ Ngự Đường.

“Ngô..... Nóng quá.....” Nguyên Tiêu không ngừng ngâm lên, mồ hôi thấm ướt trán, thân thể mềm mại nhắm thẳng ngực ấm áp, tay nhỏ bé cũng đi theo thâm nhập vào vạt áo của hắn

Nhượng mảy, không rảnh lại để ý tới những tên lính lát kia, Hạ Ngự Đường nhanh chóng ôm Nguyên Tiêu phi thân rời đi.

“Nóng..... Nóng quá.....” Dục hỏa cháy sạch khiến Nguyên Tiêu khó nhịn, thân thể mềm mại không được giãy dụa, khát vọng an ủi.

“Tiêu nhi, nhẫn nại nữa một chút.” Hạ Ngự Đường ôn nhu hình dễ, mũi chân nhẹ chút bay qua từng nhánh cây, phi thân với tốc độ nhanh hơn.

“Không.....” Nguyên Tiêu rốt cuộc chịu không nổi, ngẩng đầu hôn lên môi Hạ Ngự Đường.

“Ngô.....” Đột nhiên bị hôn làm cho Hạ Ngự Đường sững sốt, rốt cuộc không thể tập trung tinh thần, chỉ có thể ôm nàng, dừng ở trong rừng cây.

“Tiêu..... Ngô!” Mới vừa mở miệng, đầu lưỡi phần nộ lập tức xâm nhập, nhiệt tình quấn mút lấy lưỡi của hắn, gây xích mích, truy đuổi, lật lên khuấy phá ham muốn trong lòng hắn

Mới nhẹ nhàng khiêu khích một chút, Hạ Ngự Đường liền kháng cự không được nhiệt tình của Nguyên Tiêu, đầu lưỡi hữu lực phần cuốn lấy nàng, cuồng mạnh dây dưa hút, hấp thu ngọt ngào thơm mát từ miệng đàn hương của nàng.

“Ân.....” Nguyên Tiêu khinh ngâm, phần lưỡi một bên cùng hắn dây dưa, tay nhỏ bé cũng không an phận rời bỏ đai lưng của hắn, một phen cầm lấy chưa hoàn toàn cứng rắn nam tính.

“Thiên!” Đột nhiên bị nắm, làm cho Hạ Ngự Đường than nhẹ, không nghĩ tới lá gan của nàng lại lớn như vậy, nam tính bị nhuyễn, được người kích thích lập tức cứng rắn lên.

Nhưng là không đủ, nàng chậm rãi ngồi xổm xuống thân, mở ra cái miệng nhỏ nhắn, ở lửa nóng của hắn chăm chú nhìn, miệng nhỏ nhắn chậm rãi vây lấy đỉnh nam tính, nhẹ nhàng hút.

“A!” Hạ Ngự Đường toàn thân buột chặt, nơi thô to mẫn cảm hưởng thụ khoái cảm nóng ả do cái miệng nhỏ nhắn bao vây, cái loại này cảm giác sung sướng này, làm cho hắn thấp giọng thô suyền.

Mà áo khoác của hắn bao lấy người nàng, sớm bay xuống, thân thể mềm mại tuyết trắng không che dấu xuất hiện ở trước mắt hắn, hoa đào thủy huyết xinh đẹp sớm ướt đầm một mảnh, nhỏ ra giọt yêu dịch trong suốt.

Cái miệng nhỏ nhắn phun ra nuốt vào nóng thiết dưới thân, đầu lưỡi ở lỗ nhỏ đỉnh khe vòng quanh, chậm rãi liếm lửa nóng thô dài.

Nam tính cực đại chỉ chốc lát sau liền trưởng (căng;phồng) nổi lên, tràn ngập cái miệng nhỏ nhắn, làm cho nàng phun ra nuốt vào có điểm khó chịu, chỉ có thể miễn cưỡng nuốt một nửa.

“Đừng ngừng, tiếp tục.....” Bàn tay to bưng lấy cái gáy của nàng, không cho nàng dừng lại động tác, nhích hông bắt đầu di động qua lại.

“Ngô.....” vì bộ lông thô cọ vào mặt của nàng, cái miệng nhỏ nhắn tràn đầy một chút thần nhiên xạ hương.

Hương vị mang theo nồng đậm tình dục kia, kích thích thân thể mềm mại mẫn cảm.

Đi theo di động thông thả của nóng thiết, Nguyên Tiêu khinh ngâm một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn cũng cố gắng qua lại phun ra nuốt vào thô dài.

Đầu lưỡi đi theo phun ra nuốt vào động tác, không ngừng liếm, bàn tay nhỏ bé đi theo phía dưới thô dài, âu yếm hai viên cầu.

“A!” âu yếm của nàng làm cho Hạ Ngự Đường huyết mạch phần trương, thô rống một tiếng, rốt cuộc khắc chế không được động tác, dùng sức, thẳng lưng

“Ngô ân.....” động tác của hắn làm cho thô dài thiếu chút nữa tiến đến yết hầu, Nguyên Tiêu thống khổ nức nở, muốn thoái lui, nhưng tay của hắn lại chế trụ gáy của nàng, làm cho nàng không thể dừng lại động tác.

Nàng chỉ có thể nắm chặt phía cuối của vật thô dài, ngăn cản hắn lại đi tới, đầu lưỡi đi theo đỉnh, ngón tay không nhẹ không nặng kim chế.

Lực đạo vừa đúng làm cho toàn thân Hạ Ngự Đường tê dại một trận, lùi qua một chút điện lưu khoái cảm, nhận không được, trách mông quai, làm cho vật thô sinh trưởng ở trong cái miệng nàng, lại đi ra đi vào...(Tam muốn chết, nàng ơi)

“Ừ.....” Nguyên Tiêu khinh ngâm, lực đạo ra vào đầu quá cả cái miệng nhỏ nhắn, làm cho nàng cảm thấy khó chịu, nhưng là trong khó chịu, lại mang theo một tia khuây khoả.

Cào người khuây khoả để nàng theo bản năng hút ngậm lấy kéo ra đưa vào to lớn, một tay nắm phía cuối, một tay kia đi vào gãi ngứa thủy huyết, ngón tay đẩy ra bối thịt ẩm ướt đỏ bừng, ngón tay nhẹ nhàng thâm nhập.

Vừa mới tiến vào, hoa thịt mẫn cảm lập tức co rút lại, hấp thụ ngón tay của chính mình, khiến nàng thoải mái khinh ngâm.

Cái miệng nhỏ nhắn một bên phun ra nuốt vào cực đại nóng cháy, tay nhỏ bé cũng trườn đưa ở một bên thủy huyết, thậm chí một ngón còn chưa cảm thấy đủ, tham nhập thêm ngón thứ hai

Hai ngón tay đang trườn cảm thụ thủy huyết, làm tiết ra không ít hoa dịch, hơi hơi rung động, đem giữa chân biến thành một mảnh ướt đầm.

Bộ dáng dâm đãng của nàng làm cho hắn nói không nên lời, nhìn ngón tay phun ra nuốt vào trong thủy huyết yêu mỹ, cũng giống như cái miệng nhỏ nhắn của nàng thu ra hấp vào vật nam tính của hắn....

Hoa dịch ngọt ngấy bị ngón tay trều sấp chảy ra hoadịch, nam tính cực đại bị nàng liếm cũng dính lên một màn nước mỏng

Kích thích thị giác làm cho dục vọng của hắn bùng bùngphấn chấn, tưởng đau tới khó chịu, mồ hôi sớm thấm ướt toàn bộ lưng

Động mông, trều lưu nhanh tốc hơn, hắn rút cuộc khắckhẽ không được lực đạo, thô rống một tiếng, ở trong cái miệng nhỏ của nàng trầusáp qua lại.

“Ngô ân.....” Quá mạnh mẽ tiến lên làm cho nàng không thểtiếp nhận ngay được, rút ngón tay ra khỏi hoa huyết, hai tay cùng nhau trụ lạiở nam tính phía cuối, ngăn không cho hắn tiến vào quá sâu.

Cái miệng nhỏ nhắn thống khổ phun ra nuốt vào nam tínhcủa hắn, mâu nhi (con người) phiếm một tầng nước sóng sánh, nơi riêng tư truyềndến từng trận gãi ngứa, cái loại này cảm giác khó chịu này làm cho cả ngườiàng cũng khó chịu theo.

Rút cuộc chịu không nổi, tay nhỏ bé cầm lấy hạ phúc,đẩy hắn ra! Theo nóng thiết rời đi, phiếm ra một chút dâm lãng chỉ bạc (.....tựhiếu)

Nàng khẽ liếm môi, dùng sức áp đảo hắn, ngồi khóa trênngười hắn

Khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm lên màu hồng mê người, nânglên tuyết đồn, ở hắn nín thở thời điểm, thủy huyết ngưng ngừng ẩm ướt, phíađưới là nóng thiết, nàng kinh mạn ngồi xuống

“A!” cực đại cứng rắn chậm rãi đẩy ra bối thật bị đâm,từng giọt từng giọt chen vào hoa kính co rút, cái cảm giác nhanh trất làm chocả hai người đều phát lên tiếng rên rỉ

“Ân.....” Nóng thiết mới tiến vào một nửa, nàng liền cảmthấy cả người hư nhuyễn, có điểm sử dụng không ra một tia khí lực, chỉ có thểhìn hắn cầu cứu. “Đường.....”

Khinh lắc mông, nàng khó nhịn nhìn hắn, lại không biếtloại văn vẹo này mang tới cho hai người một tê đại khoái cảm

“Ông trời! Người ma nhân lãng Oa Nhi này” Hạ Ngự Đườngkhinh ngâm, bàn tay to cầm lấy thắt lưng của nàng, làm cho nàng dùng sức ngồixuống, mà hắn cũng thuận thể nâng cái mông lên, hung hăng hướng lên đỉnh trên.

“A a ” Đột nhiên bị xâm nhập làm cho nàng hô lên,khoái cảm trong cơ thể tản ra, vách tường hoa cũngrất nhanh co rút lại.

“Ân..... Thực nhanh.....” Hạ Ngự Đường thoải mái mà thannhẹ. Hoa thịt gắt gao bao bọc lấy nóng thiết, làm cho hắn cảm thấy một trận thúsướng tê dại tràn ngập, nhịn không được, cao thấp di động mông, va chạm ở chỗsâu nhất trong hoa huyết.

“Ân a.....” Tay nhỏ bé trụ lại trước ngực ẩm ướt, theo HạNgự Đường va chạm, Nguyên Tiêu cũng cao thấp di động tới, phun ra nuốt vào namtính nóng cháy.

hoa dịch ướt đầm theo trều sấp của hai người tràn rakhông được, đem hạ phúc hai người biến thành một mảnh ẩm ướt át, bộ lông cũngphiếm mỏng manh thủy quang.

Tuyết nhũ no đủ theo trều đưa, lay động ra nhũ tiêm mêngười, nhũ tiêm phấn nộn câu dẫn tầm mắt của hắn, hắn nhịn không được ngẩng đầuhướng tới cái nhũ nhụy.

Răng nanh kéo nhẹ nhũ lôi, đầu lưỡi cũng đi theo liếmnhũ hồng nhạt, lại há mồm dùng sức hút, phát ra ‘chặc chặt’ thanh âm.

Mà tay hắn cũng đi theo đi vào trước hoa huyết, ngóntay kẹp lấy nhụy hoa bên ngoài, lôi kéo, đem nàng đùa đến dục tiên dục tử,khoái hoạt không thôi.

“Không.....” Khoái cảm tích lũy, chốc lát hoa châu mẫncảm liền sưng đỏ lên, dâm dịch tràn ra càng nhiều, theo trều đưa, lôi ra tiếngnước dâm mĩ.

Nguyên Tiêu rút cuộc chịu không nổi, hoa thịt độtnhiên co rút lại, dật ra một tiếng yêu kiều, nhanh chóng đạt tới cao trào.

Nhưng là nóng thiết trong cơ thể vẫn không buông thanàng, một bên hưởng thụ co rút thủy huyết, một bên lên xuống túm đưa nhụy châu của nàng

Trừu thêm vài cái, hần phát hiện ở tư thế này không bao giờ thỏa mãn được hần, vì thế hần xoay người, đem nàng đặt dưới thân, đem đùi tuyết trắng nâng hướng lên trên

Khi di động, lửa nóng cực đại chẳng những không rời đi thủy huyết, thậm chí đi theo động tác của hần ở trong vách tường hoa, khinh chuyển một vòng.

“A!” di động của hần làm cho hoa thịt co rút lại nhanh hơn, đùi bị ban thành nhiều tư thế thẹn người, nâng đầu lên, có thể nhìn tiểu huyết của chính mình phun ra nuốt vào nam tính của hần

“Không.....” hình ảnh xấu hổ kia làm cho nàng khinh ngâm, lại càng kích thích tình dục của nàng, thân thể lại buộc chặt, hoa thịt hấp lấy hần càng nhanh.

“Ăn a.....” Gắt gao bao vây làm cho Hạ Ngự Đường thoải mái than nhẹ, di động thất lưỡng hổ, nhẹn không được, trừu đưa rất nhanh.

Nóng thiết dùng sức trừu cắm vào thủy huyết, rất nhanh rút ra, lại tiến vào thật sâu, giống như muốn đem tiểu huyết, sáp tới hư, lực đạo trừu đưa một lần so với một lần càng thâm (sâu; mạnh)

Theo hạ thể trừu sáp, yêu dịch trong suốt cũng đi theo tràn ra, phát ra tiếng nước thẹn người, trộn lẫn với tiếng rên rỉ yêu kiều của nàng, tạo nên thanh âm phóng dăng

Nghe tiếng nước kia, Nguyên Tiêu cảm thấy hảo xấu hổ, vách tường hoa lại hấp lấy hần càng nhanh, đem tinh hoa bạch dịch áp ra, không ngừng co rút lại, đưa hần tới cảm giác bị hấp thụ quá chặt chẽ khoái cảm

Của nàng bao vây, làm cho Hạ Ngự Đường cảm thấy vô cùng khoái ý, cái mộng rắn chắc dùng sức va chạm thủy huyết, dùng sức mà trừu cắm, mỗi lần đi tới nơi sâu nhất

“Ồ..... Không.....” khoái ý mãnh liệt làm cho Nguyên Tiêu chịu không nổi, khóc hô cầu hần đình chỉ, vách tường hoa càng nhanh co rút lại

Cảm giác được vách tường hoa rung động, Hạ Ngự Đường biết Nguyên Tiêu sắp đạt tới cao trào, mộng khỏe khoắn trừu đưa nhanh hơn, càng dùng sức, ở hoa thịt sớm đỏ tươi sưng bừng không gian, trừu cắm qua lại

Tiếng ba ba ba do thân thể va chạm, tạo thành tiếng nước rung động, làm cho vách tường hoa truyền đến từng trận tê dại cùng đau đớn, từng giọt từng giọt tiết ra

“A a.....” Nguyên Tiêu rốt cuộc chịu không nổi, trong miệng yêu kiều, thân thể bắt đầu run rẩy, tình triều mãnh liệt thổi quét nàng, làm cho nàng một trận choáng váng, hư huyền.

“Đến đây..... Nhanh.....” Hạ Ngự Đường cũng đi theo rống to, cái mộng nặng nề mà sáp nhập, làm cho nam tính sưng cực đại chôn sâu ở nàng trong cơ thể.

Bạch dịch nóng rực lập tức phun trào ra, hỗn hợp yêu dịch trong suốt, đem nhồi vào hoa huyết.....

9. Chương 9

Dương quang (ánh nắng) rất nhỏ theo lá cây, thản nhiên chiếu rọi xuống, mơ mơ màng màng Nguyên Tiêu mơ hồ nghe được tiếng chim chóc tí tách kêu.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, còn chưa thanh tỉnh, liền nhìn đến khuôn mặt anh tuấn đang ngủ say, chột sưng sốt, cánh môi chậm rãi giở lên một đường cong nhẹ

Tay nhỏ bé nhẹn không được hướng lên trên, khẽ vuốt lên kia trượng (tám; khuôn mặt) tuấn mỹ dung nhan, trong lòng nhất thời mềm ra, phiếm một chút cảm giác ngọt ngào.

Ai! Nàng dường như thật sự thích thượng Hạ Ngự Đường.

Nguyên bản trước đây nàng vẫn không hiểu, cái gì gọi là thích, nhưng tối hôm qua sắp bị Lưu Hổ xâm phạm một khắc kia, cả đầu nàng đều suy nghĩ đến Hạ Ngự Đường.

Trong nháy mắt kia, nàng rốt cục hiểu được, nguyên nhân nàng sớm thích hắn.

Chính là tâm ngoan cố quật cường không muốn thừa nhận, dù sao thói quen chán ghét hắn, đột nhiên biến thành thích, thật sự kỳ quái không thôi!

Nàng không có biện pháp thừa nhận chuyện thật này, cho nên vẫn trốn tránh, đối với yêu thích của hắn, làm như không thấy, cũng muốn trốn tránh đi tâm ý chân thành của chính mình, càng không ngừng nói với chính mình, nàng chán ghét hắn.

Nhưng là vẫn nói chính mình chán ghét hắn, lại không tự chủ được ghen lên, chán ghét hắn cùng cô nương khác ở cùng một chỗ

Mỗi khi nhìn đến hắn cùng Trần Tích Hương cùng một chỗ, đều làm cho nàng cảm thấy ngực hẫng buồn, cho nên nàng mới có thể chán ghét Trần Tích Hương, ngay từ đầu đã muốn phá tan hôn sự bọn họ, thật ra là muốn phá hư Hạ Trần hai nhà hợp tác, nhưng tình hình thực tế là không nghĩ làm cho hắn thù Trần Tích Hương.

Phòng cái miệng nhỏ nhắn, Nguyên Tiêu lần đầu tiên thành thật phân tích tâm tư của chính mình.

Xem ra, đầu mười một năm, nàng không chỉ nhiều lần đều bị bại bởi hắn, còn bất tri bất giác, đem chính tâm mình cũng thua, và dâng lên cho hắn.

“Ai! Tại sao có thể như vậy đâu?” Trừng mắt hắn, Nguyên Tiêu thật sự có điểm không cam lòng, trong lòng cũng có phần nồng đậm cảm giác không được tự nhiên cho lắm “Làm sao có thể thích hắn được?”

“Thích ai?”

“Thì là người!”

“Thích ta không tốt sao?”

“Cũng không phải không tốt, chính là rất quái lạ.....” Nha? Đợi chút! Nàng đang nói chuyện với ai?

Nguyên Tiêu sững sốt một chút, nhanh chóng nâng mâu, cùng một đôi người chống lại sự trêu tức của con người đen.

“Người.....” Mở lớn miệng, nàng ngốc lăng ra.

Hắn khi nào thì tỉnh, kia, lời nói kia của nàng.....

Oanh một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng bốc cháy, đỏ au giống quả táo hồng, đáng yêu làm cho Hạ Ngự Đường muốn dùng lực cắn một ngụm.

“A!” Nguyên Tiêu bùm mặt hô nhỏ một tiếng, mở to mắt, vừa xấu hổ trừng mắt hắn, “Người, người làm sao cắn ta?”

“Ai kêu người đáng yêu như vậy!” Hạ Ngự Đường cười nhẹ, xoay người ngăn chặn Nguyên Tiêu, khuôn mặt anh tuấn phả ra một chút tà khí. “Nói, thích ta không tốt sao?”

Vừa tỉnh, chợt nghe đến tiếng lầm bầm của nàng, mà một câu “Thích” kia, cứ như thể pháo hoa nổ rộ, đợi đã lâu, tiểu ngoan cố này rốt cục đã thông suốt, bảo làm sao hắn không vui?

Hừ! nếu đã bị hắn bắt được, hắn mới không cho nàng trốn tránh, hôm nay bằng bất cứ mọi giá, phải bức nàng nói ra tâm mình.

“Người..... Ta.....” Đỏ mặt, Nguyên Tiêu ấp úng, quần áo nói không ra lời.

“Àn?” Hạ Ngự Đường nhú mày, thấy nàng nói quanh co, ánh mắt lóe sáng, lại gấp bộ dáng muốn trốn tránh của nàng, hắn cúi người xuống, khẽ cắn môi nàng, coi như trừng phạt.

“Đau!” đau đớn từ môi truyền lại làm cho Nguyên Tiêu nhú mày, bĩu môi, mắt húng trừng mắt hắn. “Hạ Ngự Đường, người tại sao cắn ta?”

“Ai kêu người lại muốn trốn tránh” Hạ Ngự Đường bá đạo nhìn Nguyên Tiêu. “Thích ta có gì không tốt? Ta không xứng đáng sao?”

Nhìn trong mắt hần chợt lóe qua một chút cô đơn, tâm Nguyên Tiêu tê rần, vội vàng mở miệng, “Không, không phải như thế, ta..... Ta chỉ cảm thấy không được tự nhiên thôi!”

“Không được tự nhiên cái gì?” Thấy nàng mắc câu, trên con người đen, một tia giả dối xẹt qua rất nhanh, lại khôn khéo không cho nàng phát hiện.

Cụp mi xuống, Nguyên Tiêu nhỏ giọng nói: “Thì..., dù sao hai chúng ta đều từ nhỏ tới lớn, ta sớm có thói quen với loại phương thức ở chung này, hiện tại lại đột nhiên biến thích, làm cho người ta cảm thấy rất kỳ quái!”

Hạ Ngự Đường không khỏi cảm thấy buồn cười. “Người chính là sợ cái này, cho nên mới vẫn không chịu thừa nhận thích ta?”

“Ân!” Nguyên Tiêu buồn bã gật đầu, nâng mắt nhìn hần một cái, lại rũ mắt xuống, không được tự nhiên nói: “Hơn nữa, chúng ta đều mười một năm nha! Ta mỗi lần đều bại bởi người, không nghĩ tới sẽ thích người, ngay cả tâm đều thua cho người, cảm giác thực mệt nha!”

Nói đến cùng, nàng chính là không cam lòng. Ánh mắt làm sao có thể kém như vậy? Ai không thích, lại cố tình thích chán ghét người này!

“Phân biệt sao? Tâm cũng ta chẳng phải cũng bại bởi người” Tuấn mi khơi lên, Hạ Ngự Đường tức giận nhìn Nguyên Tiêu.

Nguyên Tiêu nhìn Hạ Ngự Đường, thấy vẻ mặt hần bất mãn, nhìn không được nở nụ cười. “So sánh với ta, người có vẻ rất đáng thương nha!”

Dù sao hần thích nàng đã lâu, nhưng nàng lại trì hoãn đến bây giờ mới phát hiện chính mình thích hần, như vậy mà tính, nàng cũng rất có lợi!

“Người hiện tại mới biết được!” Trùng mắt nàng, Hạ Ngự Đường khẽ cắn mũi nhỏ đáng yêu kia, “Người tiểu ngu ngốc”

“Ha ha!” Nguyên Tiêu khẽ cười khanh khách, né tránh Hạ Ngự Đường hôn. “Đợi chút! A cha của ta, phải làm sao bây giờ”

Đột nhiên nàng nghĩ đến a cha nhà nàng, a cha đối với Hạ gia thực chán ghét, tuy rằng hai nhà không xảy ra tranh chấp đến một mất một còn, nhưng là a cha vẫn không thể chấp nhận được

“Yên tâm, cha người giao cho ta.” Kinh mót môi của nàng môi, Hạ Ngự Đường nói. Chỉ cần có thể đến với nàng, chuyện khác với hần mà nói cũng không thành vấn đề.

Thở gấp, Nguyên Tiêu nhớ đến sự kiện kia, dứt quang hỏa: “Kia, kia Trần Tích Hương..... Các người không phải muốn thành thân.....”

Hạ Ngự Đường mâu quang kinh tránh, không cho nàng lại đặt câu hỏi, thật mạnh ngăn chặn môi của nàng.

“Đứa ngốc! Ta chưa bao giờ muốn kết hôn Trần Tích Hương.” Cho tới nay, người hần muốn chỉ có nàng. “Trừ bỏ người, ai ta cũng không cần!”

“Ân!” lời nói của hần, làm cho nàng tâm động, nhiệt tình hưởng ứng nụ hôn của hần, thân mình trần trụi cọ sát lẫn nhau, nổi lên một trận hỏa diễm.

Thoáng chốc, ở trong rừng cây lại vang lên thanh âm kích tình của đôi nam nữ.....

Tâm đều nở hoa, chính là hình dung hiện tại của Nguyên Tiêu

Nở nụ cười thực ngọt, nàng nhẹ nhàng xào đồ ăn, vung chảo, đem thịt bò đã xào tốt để lên bàn, sau đó liền bưng ra khỏi trù phòng, tự mình đưa đến cho khách nhân.

Sau đó, lau lau tay, đi vào quầy. “Tiểu hầu, ta muốn đi ra ngoài một chút, trù phòng có lão đồ phụ trách, người cùng lão Lý quản lý khách sạn.”

“Vâng” Tiểu hầu đi theo phía sau Nguyên Tiêu cung kính gật đầu, ánh mắt tặc hễ nhắm thẳng vào người Nguyên Tiêu.

Hắc hắc! Dùng đầu ngón chân nghĩ, cũng biết lão bản muốn đi tìm hạ thiếu gia tiểu hầu cùng khách nhân bốn phía đều hiểu lòng, không nói ra, nhưng thầm cười trộm trong lòng.

Mấy ngày nay, chuyện Nguyên gia cô nương cùng Hạ gia thiếu gia đi lại thân mật với nhau, toàn thành đều có mắt nhìn, nói thẳng ra là không thể tin được. Không nghĩ tới hai cái đối thủ một mất một còn sẽ ở cùng nhau, đúng là thiên hạ cái gì cũng có thể xảy ra a.

“Xem gì?” Nguyên Tiêu khinh nghễ liếc mắt tiểu hầu một cái, ánh mắt cũng quét đến các khách nhân trong quán, thoáng chốc, họ đều thu hồi lại toàn bộ ánh mắt ái muội, thẳng lưng, cúi đầu ăn cơm.

“Không, không a!” Tiểu hầu ha ha cười gượng, bị lão bản trừng mắt tới kinh hãi.

Ồ..... lão bản nhà hắn vẫn giống như xưa, không đổi. Bất quá không biết có phải là ảo giác không, lại cảm thấy lão bản dường như càng ngày càng đẹp.

Tiểu hầu nghi hoặc cầm lấy mũ vải bỏ trên đầu (Xem tivi thường hay thấy, y phục của tiểu nhị, đính kèm là một cái mũ, chính là cái đó đó), vừa ngẩng Nguyên Tiêu một cái, ai ngờ chỉ vừa ngẩng, lại vừa vịn nhìn thấy ánh mắt Nguyên Tiêu cũng đang hướng về phía mình.

“Ách!” Kinh suyền một tiếng, tiểu hầu thực thức thời khom người nói. “Lão bản người yên tâm, ta cùng lão Lí sẽ hảo hảo chăm sóc khách sạn.”

“Àn!” Nguyên Tiêu vừa lòng gật đầu. “Đúng rồi, tiểu hầu, ta muốn cảm ơn người, nếu không có người đi thông tri Hạ Ngự Đường, taliền bị hại trên tay của đám hỗn đản Lưu Hồ kia”

“A?” Tiểu hầu sửng sốt, nghi hoặc nhìn Nguyên Tiêu. “Lão bản, người đang nói cái gì?” Như thế nào hắn lại không biết?

Tiểu hầu hỏi lại làm cho Nguyên Tiêu nhú mày. “Như thế nào? Không phải người đi thông tri Hạ Ngự Đường cứu ta sao?” Nàng nhớ rõ Hạ Ngự Đường nói như vậy với nàng nha!

“Cứu người?” Cầm lấy đầu, tiểu hầu thật sự nghe không hiểu. “Lão bản, người xảy ra chuyện gì sao? Người vừa nói Lưu Hồ? Bọn họ đã gây khó dễ với người?”

Nguyên Tiêu nhú mày, phát hiện khuôn mặt hoang mang của tiểu hầu, không giống như là giả bộ, “Buổi tối của năm ngày trước, người không có đi tìm Hạ Ngự Đường sao?”

“Không có nha!” Tiểu hầu lắc đầu. “Ngày đó, người không có ở khách sạn, thiếu đi một tay, ta làm việc tới không kịp thở, luôncùng lão Lí tiếp đón khách nhân! Không tin người hỏi lão Lí.”

Vẫn đứng ở quầy lão Lí lập tức gật đầu. “Đúng! Tiểu thư, ngày đó ta và tiểu hầu vẫn ở khách sạn, ta không thấy hắn rời đi nữa bước!”

Nhìn biểu tình thê son sất của hai người bọn họ, Nguyên Tiêu nhú chặt mi tâm, trong lòng nhất thời hiện lên một chút nghi hoặc

Người đi thông tri Hạ Ngự Đường không phải tiểu hầu, vậy đó là ai?

“Thủy Oa Nhi, trò quỷ kia, là người làm!”

Trong đại sảnh của Hạ gia, Hạ Ngự Đường lạnh lùng trừng mắt nhìn cô nương ngồi ở ghế gỗ lim.

Thủy Oa Nhi hơi nhú mày lại, chậm rãi hớp một ngụm trà long tỉnh, vô tội nháy mắt. “Người đang nói cái gì? Ta nghe không hiểu.”

“Còn giả bộ?” Hạ Ngự Đường mới không tin bộ dáng vô tội của nàng. “Là người đưa xuân dược cho Lưu Hồ, còn hiến kế cho Lưu Hồ, bắt Nguyên Tiêu đi, đúng hay không?”

Đều bị nhìn thấu, Thủy Oa Nhi nhẹ nhàng nhún vai, cũng không giả ngu nữa, nhìn Hạ Ngự Đường cười hì hì. “Người không cần phải cảm tạ!”

Thiên tài mới cảm tạ nàng! (Đồng nghĩa: có ngu mới đi cảm tạ cô =)))

“Nữ nhân người, như thế nào lại thiết kế Nguyên Tiêu như vậy, nếu không phải ta kịp đuổi tới, người có biết Nguyên Tiêu sẽ như thế nào không?” Hạ Ngự Đường thật sự rất muốn bóp chết nàng.

“Yên tâm!” Phất phất tay, Thủy Oa Nhi cười rất tự tin. “Thời gian ta đều tính hảo tốt, hơn nữa, ta còn dịch dung thành tiểu hầu thông tri (nói; báo) người nha!”

Hạ Ngự Đường sững sốt. “Tiểu hầu là người dịch dung?” cái này, hắn không nghĩ tới

“Phải!” Thủy Oa Nhi gật đầu.

“Đáng chết!” Trùng mắt nàng, Hạ Ngự Đường thấp rửa mặt, không hề giận nhìn nàng, “Người nữ nhân này, ngay cả ta cũng dám tính kế!”

“Ha ha!” Thủy Oa Nhi tuyệt không chột dạ, thậm chí khó hiểu nhìn Hạ Ngự Đường. “Người làm sao tức giận? Lại nói tiếp, người nên cảm tạ ta nha!”

“Cảm tạ người?” Hạ Ngự Đường hừ lạnh, nàng làm cho Nguyên Tiêu thân hãm hiểm cảnh (gặp nguy hiểm), hắn không giết nàng, đã gọi làm may mắn cho nàng, như thế nào cảm tạ nàng?

“Uy! Nếu không ta đưa ra chiêu thức này, người cảm thấy tiểu ngoan cố Nguyên Tiêu kia sẽ nghĩ thông suốt sao?” Hừ nhẹ một tiếng, Thủy Oa Nhi liếc mắt Hạ Ngự Đường một cái.

Thật là, một chút cũng đều không hiểu cho khổ tâm của nàng.

“Này.....” Hạ Ngự Đường sững sốt.

Thủy Oa Nhi khinh thường, bĩu môi. “Nói cho người biết, nếu không phải đối mặt với sự nguy hiểm, thì người nghĩ nàng sẽ hiểu rõ tâm của chính mình sao?”

“Người nguy hiểm!” Hạ Ngự Đường trùng mắt nhìn nàng, lại không thể bác bỏ lời của nàng, dù sao nhờ kế sách đó, Nguyên Tiêu mới có thể thành thực như vậy, nói thích hắn.

“Nguy hiểm không tốt sao?” Thủy Oa Nhi vẽ mặt đắc ý.

Lưỡi cùng nàng nói nhảm, nhìn mặt của nàng, Hạ Ngự Đường không khỏi hờn giận nhíu mày. “Ta không phải nói nên làm cho Trần Tích Hương biến mất sao, người còn đeo cái mặt nạ giả kia làm gì?”

“Đi? Người không biết tấm mặt nạ da người này rất đẹp sao?” Thủy Oa Nhi nhíu mày, mắt lóe sáng, thân mình nhanh chóng sát lại bên Hạ Ngự Đường, hướng hắn triển thị dung nhan xinh đẹp này

“Không cần biết” Hạ Ngự Đường tức giận đẩy nàng ra. “Ta cùng Nguyên Tiêu rất khó khăn mới có thể ở cùng nhau, Trần Tích Hương sẽ không xuất hiện bên người ta nữa, người tốt nhất nên làm khuôn mặt này vĩnh viễn biến mất.”

“Chắc! Không biết thưởng thức.” Thủy Oa Nhi vươn tay kéo mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt phần điêu ngọc ngà.

Đá dụng cụ che mặt, dùng đôi mắt đẹp tinh quái, hướng Hạ Ngự Đường nói. “Yên tâm, khuôn mặt này sẽ vĩnh viễn biến mất, bất quá, người tốt nhất đừng cho Nguyên Tiêu phát hiện trận âm mưu này, bằng không người liền xong đời!”

Hạ Ngự Đường liếc mắt nàng một cái, “Yên tâm, ta sẽ không làm cho nàng phát hiện.” Hắn cũng không phải ngu ngốc, nếu để cho Nguyên Tiêu phát hiện hết thấy đều là thiết kế cạm bẫy của hắn, hắn nhất định sẽ bị chết thực thê thảm.

“Phải không?” Đột nhiên, thanh âm lạnh lùng từ ngoài cửa truyền đến. “Họ Hạ, người tính giấu giếm ta cả đời sao?”

10. Chương 10 The End

Nguyên Tiêu không thể tin được, chính tai mình nghe được những lời nói kia.

Đứng ở ngoài cửa, nàng trừng mắt nhìn hai người bên trong, nắm chặt tay thành quyền đầu, cánh môi mím chặt lại, lửa giận theo ngực thiêu đốt.

“Tiêu nhi?!” Hạ Ngự Đường khiếp sợ trừng mắt nàng. Đáng chết! Vì sao nàng lại đến đây vào thời điểm này?

“Ách!” Thủy Oa Nhi phun phún phấn lười, xấu hổ nhìn Nguyên Tiêu. “Ha ha, Nguyên Tiêu, đã lâu không thấy, người vẫn mạnh khỏe?”

“Đã lâu không thấy?” Nguyên Tiêu nhú mày, nhìn mặt nàng dưới đất, mới đưa tầm mắt về phía Thủy Oa Nhi “Là người làm?”

“Khụ khụ!” Nuốt nuốt nước miếng, Thủy Oa Nhi thực không dám trốn tránh trách nhiệm. “Người đừng hiểu lầm, hết thảy mọi chuyện, đều do hấn thiết kế, ta chỉ là phối hợp hấn mà thôi.”

“Phải không?” Lạnh lùng cười, Nguyên Tiêu nắm chặt quyền đầu. “Chuyện của Lưu Hồ người làm sao giải thích?”

Hừ! Đừng tưởng rằng nàng cái gì cũng chưa nghe được.

“Ách.....” Xong rồi, nàng như thế nào nghe được nhiều chuyện như vậy?

“A..... Ha ha a.....” Thủy Oa Nhi cười gượng, mâu nhi quay tròn. “Ta, ta cũng vì người thôi, các người cứ lòng vòng luẩn quẩn như vậy, Hạ Ngự Đường lại đối với người tiêu phí nhiều khổ tâm, ha ha.....”

Ở ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng, nàng không thể nói nổi, chỉ có thể cười gượng vài tiếng, Nột nột nhắm lại miệng.

“Tiêu nhi, người nghe ta giải thích.....” Nhìn nàng hé ra khuôn mặt kia, tâm Hạ Ngự Đường hoảng hốt, sốt ruột muốn giải thích.

“Câm miệng!” Nguyên Tiêu hiện tại thực tức giận, mọi sự giải thích, nàng cũng đều không muốn nghe “Ta hỏi người, căn bản không có người tên Trần Tích Hương, cùng Trần gia hợp tác cũng là giả?”

Hạ Ngự Đường thở sâu, nếu bị phát hiện, cũng chỉ có thể nói thật. “Đúng vậy, không có hợp tác, thậm chí ngay cả Trần gia cũng là hươu.”

“Nhưng là ta rõ ràng cho người ta đi thăm dò qua.....” Trừ phi.....

“Là giả, người tra được tư liệu kia, tất cả đều là giả.” Hạ Ngự Đường chứng thật dự đoán của Nguyên Tiêu, con người đen khản trượng nhìn nàng.

“Tốt lắm.” Sáng tỏ mọi việc, Nguyên Tiêu cười đến cực lạnh, “Cho nên hết thảy đều là cạm bẫy, mà ta ngu ngốc, nên nhảy vào?”

Hơn nữa, thiết kế nàng, không chỉ có Hạ Ngự Đường, ngay cả bạn tốt của nàng Thủy Oa Nhi cũng chung vui, xem ra Hoa Hỉ Nhi kia, nhất định cũng đã biết ngay từ lúc đầu.

Tất cả đều là một đám vương bát đần! Nguyên Tiêu nghĩ rằng nghiêng lợi, oán hận ở trong lòng mắng.

“Tiêu nhi, người đừng nóng giận.....” Thấy nàng buột chặt nghiêm mặt, Hạ Ngự Đường biết nàng giận điên rồi, nhỏ giọng muốn trấn an nàng.

“Đi chết đi! Biết chính mình từ đầu tới đuôi đều bị kẻ khác thiết kế, nếu là người, người sẽ không tức giận sao?” Nguyên Tiêu hướng Hạ Ngự Đường rống giận.

“Tiêu nhi, ta không phải cố ý muốn thiết kế người, ai kêu người nhìn đến ta sẽ không vui vẻ, ta cũng không biết phải làm như thế nào mới đánh vỡ cục diện bế tắc này, lại không có biện pháp khác, đành phải.....”

“Họ Hạ, vậy mọi chuyện, đều là ta sai?” Nguyên Tiêu chống nạnh hai tay lên thất lưng, cảm giác bị thiết kế, tuyệt đối không dễ chịu

“Không phải, Tiêu nhi, ta không có ý tứ này.....” Hạ Ngự Đường vẻ mặt đau khổ, hết đường chối cãi, chỉ có thể hạ giọng “Người đừng tức giận, ta cũng vì quá yêu người, nên mới có thể thiết kế như vậy...” Hắn ôn tồn dỗ dành, cố gắng muốn làm cho Nguyên Tiêu nguôi giận.

“Câm miệng! Người đừng tưởng rằng nói yêu ta là có thể giải quyết mọi chuyện” Hừ, chiêu thức vô dụng này, nàng đã hoàn toàn nhận rõ con người hắn.

“Hạ Ngự Đường, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ người, chúng ta xong rồi!” kiên quyết nói, không để ý cầu xin của hắn, Nguyên Tiêu xoay người bước đi.

“Nguyên Tiêu.....” Hạ Ngự Đường bối rối theo sau Nguyên Tiêu.

Xong rồi, nàng biết hết thấy, hắn nhất định sẽ thực hành!

“Tiêu nhi, đến, uống trà.”

Hạ Ngự Đường ôn tồn bưng nước trà, đưa tới Nguyên Tiêu trước mặt.

Nguyên Tiêu cũng không thèm liếc mắt một cái, hắn liền liếc mắt nhìn tiểu hầu ở phía sau

Tiểu hầu lập tức hiểu ý chạy nhanh, thân thủ đổ nước. “Lão bản, uống nước.” Hắn ha ha cười, giữa trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

Ồ..... Thật đáng sợ, hắn bị Hạ thiếu gia trừng mắt nhìn.

Nhưng là lão bản cũng thực đáng sợ nha! Không có biện pháp, ai bảo hắn ăn cơm của Nguyên gia, chỉ có thể chịu đựng bị khùng bố, ngoan ngoãn nghe theo lời nói của lão bản

“Ân!” vươn tay tiếp nhận chén trà trên tay của tiểu hầu, Nguyên Tiêu hớp một ngụm, cũng không thèm nhìn tới Hạ Ngự Đường một cái.

Hạ Ngự Đường cũng không nổi giận, khuôn mặt anh tuấn luôn nở nụ cười lấy lòng, ôn nhu hỏi: “Tiêu nhi, người nhất định mệt mỏi, muốn ta giúp người xoa xoa vai chứ?”

Nguyên Tiêu mặc kệ hắn, liền quay mặt đi

Thấy nàng không hé răng, Hạ Ngự Đường coi như nàng đáp ứng rồi, vươn tay giúp nàng ấn bả vai, mà mà Nguyên Tiêu cũng không phản kháng, thấy thế, hắn nhẹ nhàng thở ra.

Giằng co hơn nửa tháng, nàng cuối cùng cũng chịu cho hắn tới gần nàng

Mà khách nhân bốn phía giống như cùng nhau ngồi xem diễn, nhìn đến tình hình này, không khỏi lắc đầu.

Ai! Hạ thiếu gia đáng thương, xem ra thật là bị cộp me ăn mất rồi.

Có cô nương ghen tị trừng mắt nhìn Nguyên Tiêu, không hiểu nữ nhân hung mãnh như vậy có chỗ nào tốt, làm cho Hạ Ngự Đường ngoan ngoãn phục tùng như vậy.

Mọi người khe khẽ nói nhỏ, nhưng Hạ Ngự Đường đều không quan tâm đến, hiện tại, hắn lo lắng nhất là thiên hạ trước mắt

“Tiêu nhi, người còn giận sao?” Bạc môi hướng tới nàng, hắn ôn nhu hỏi, khuôn mặt anh tuấn ngưng một chút ủy khuất, chứa đựng đáng thương, muốn nàng mềm lòng.

“Hừ!” Hừ nhẹ một tiếng, Nguyên Tiêu đối với bộ dáng đáng thương của Hạ Ngự Đường làm như không thấy, nhưng là trong lòng sớm vô dụng mềm lòng.

Ngay từ đầu nàng quả thật rất tức giận, nhưng là nửa tháng này, hắn bất chấp mưa gió, không để ý tới ánh mắt mọi người nhạo báng, vẫn đi theo theo sau nàng.

Không để ý tới tôn nghiêm của nam nhân, vẫn ôn tồn phụng dưỡng nàng, dỗ nàng, đối với bộ mặt lãnh đạm của nàng hoàn toàn không thèm để ý, cũng luôn hướng tới nàng cười ôn nhu

Trong lòng nàng dù có giận, cũng sớm biến mất. Hơn nữa, nàng thật cẩn thận, kỳ thật nam nhân này cũng rất yêu nàng nha!

Mọi thiết kế, chỉ là muốn đoạt được lòng của nàng, nếu không phải thật sự yêu nàng, hắn không cần thiết phải làm như vậy.

Tuy rằng sáng tỏ, nàng chính là không cam lòng. Nghĩ đến hết thấy mọi chuyện đều là cạm bẫy, mà nàng vẫn ngu xuẩn bước vào, nghĩ như thế nào cũng không cam tâm, lòng tự tôn mãnh liệt làm cho nàng không nuốt trôi giận khí này

Thấy nàng hừ lạnh một tiếng lại không để ý tới hắn, Hạ Ngự Đường bắt đắc dĩ than nhẹ. “Ai! Tiêu nhi, người muốn như thế nào mới bằng lòng nguôi giận?”

Ai bảo hắn đuối lý, thiết kế nàng, lại bị nàng phát hiện, hắn xứng đáng bị đối đãi như vậy, chỉ cần nàng tha thứ hắn, không cần ngó lơ hắn, thế là tốt rồi.

Vô dụng thì sao, ai bảo hắn yêu nàng?

Nguyên Tiêu khinh nghê liếc mắt Hạ Ngự Đường một cái, thấy hắn hé ra khuôn mặt thống khổ, con người đen thực đáng thương nhìn nàng, bộ dạng kia, thiếu chút làm nàng cười ra tiếng

Nhanh mím môi, nàng ngừng ý cười, tức giận trừng mắt hắn. “Hạ Ngự Đường, người không cần giả vờ đáng thương.” Nhưng là đôi mắt nhìn hắn lại không che giấu ý cười.

Hạ Ngự Đường phát hiện đến, biết nàng sớm hết giận, bởi vì vấn đề lòng tự trọng, làm cho nàng không cam lòng dễ dàng tha thứ hắn.

Mâu quang khinh tránh, hắn khinh dỗi, thân thủ ôm lấy nàng. “Tiêu nhi, Tiêu nhi tốt bụng của ta, ta biết ta sai lầm rồi, ta về sau cũng không dám nữa, người đừng nóng giận được không?”

“Hừ!” Nguyên Tiêu quay đầu không để ý tới hắn, nhưng cũng không đẩy ra hắn.

Cánh môi khẽ nhếch, Hạ Ngự Đường tiếp tục dỗi. “Kia.....Người muốn như thế nào mới bằng lòng tha thứ ta? Đánh ta? Cấn ta? Vẫn là.....muốn ở trên giường chà đạp ta?” câu cuối cùng, hắn nhỏ giọng nói bên tai nàng (Aichà đạp ai còn chưa biết =)))

“Hạ Ngự Đường!” Nguyên Tiêu đỏ mặt, tức giận trừng mắt hắn. Người này, hắn không sợ bị người khác nghe được sao?

“Ân?” Hạ Ngự Đường mở to vô tội mắt, thực ngoan nhìn nàng.

“Người vương bát đản” Khẽ gắt một tiếng, Nguyên Tiêu nhin không được nở nụ cười.

Thấy nàng nở nụ cười, Hạ Ngự Đường vui vẻ ôm chặt nàng. “Người tha thứ ta?”

“Mới không có!” Nguyên Tiêu hừ nhẹ một tiếng, nàng mới sẽ không tiện nghi như vậy cho hắn đâu! Mắt đẹp khinh chuyển, “Người nói người cái gì đều đã nghe ta?”

“Đúng vậy.” Hạ Ngự Đường gật đầu.

“Tốt lắm.” Giơ lên môi, nàng vội tính kế

Hừ, lần này nàng tuyệt đối muốn cho hắn mất mặt!

Kết thúc:

Bát quái! Bát quái! Đại bát quái!

Thư tứ bát quái (tờ giấy) lại phát ra tin bát quái thúmắt:

Trên đó viết Hạ gia thiếu gia là như thế nào ái mộ Nguyên gia tiểu thư, hơn nữa vì được đến với Nguyên gia tiểu thư, còn vất hết óc, thiết kế hết thấy mọi thủ đoạn tiện, thật sự làm cho người ta xem đến tròn mắt

Nguyên lai, kẻ thật sự lợi hại chính là Hạ gia thiếu gia, còn người đáng thương nhất chính là Nguyên gia tiểu thư, bọn họ đều hiểu lầm a!

Bất quá, Hạ gia thiếu gia thật đúng là lợi hại nha! Nữ nhân hung dữ như vậy, có thể thu phục trong tay, không khỏi làm chúng nam nhân khâm phục, cũng chỉ có Hạ thiếu gia, loại nam nhân này, mới dám muốn cái loại nữ nhân này nha!

Về phần này, các cô nương đều ghen tị, tới mất hứng, nói thẳng nhất định là Nguyên Tiêu sử dụng bùa mê đối với Hạ thiếu gia, Hạ thiếu gia mới có thể bị mù mắt, coi trọng thô lỗ, dã man nữ kia

Bất quá truyền lưu, đương nhiên cũng truyền tiến ta của đương sự

“Như thế nào? Vừa lòng sao?” Hạ Ngự Đường ôm lấy thiên hạ trong lòng, ôn nhu hỏi.

Hắn làm theo lời nói của nàng, viết ra quá trình kia, một chữ cũng không thiếu, chia cho toàn thành xem

“Vừa lòng cái quỷ gì!” Nguyên Tiêu giận đỏ mặt, tức giận dậm thẳng chân.

Vì sao lại như vậy? Rõ ràng sự thật đã công bố, nhưng là hình tượng của hắn cũng không sút mẻ một miếng, ngược lại càng làm người thêm phần sùng bái hắn, mà nàng..... thì lại không được như hắn

Đáng giận! Nguyên Tiêu tức giận đến cắn răng. “Đáng giận! Tại sao có thể như vậy? Nhất định là người lại dùng thủ đoạn gì nữa đúng hay không?” Nàng mất hứng liền chất vấn hắn

“Không có nha! Ta nhưng là toàn chiếu theo yêu cầu của người mà làm.” Hạ Ngự Đường vẻ mặt vô tội, trong lòng lại âm hiểm nở nụ cười.

Ai! Đứa nhỏ ngốc này, lương hảo (hiền lành, tốt bụng) hình tượng mà hắn thành lập hơn mười năm nay, làm sao có thể dễ dàng bị phá hư?

“Không có khả năng! Ta không tin..... Ngô!” Lời nói kháng nghị đều bị phong bế trong miệng của Hạ Ngự Đường, Nguyên Tiêu từ chối vài cái, không tự chủ được thuận phục hắn.

Ai! Nàng nhận thức, ai bảo nàng cũng yêu hắn nhiều như vậy!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gau-da-man-trong-long-giao-ho>